

Elizabeth Craft

Shea Olsen

FLOWER

*Charlotte avea un plan.
Dar, mai apoi, l-a întâlnit pe Tate.*

Singura cale de a scăpa de ispită este să-i cedezi.

OSCAR WILDE

Înainte

Aveam doisprezece ani când mi-am făcut această promisiune.

În același an în care a murit mama. A fost mereu nesăbuită. Și impulsivă. Abandonându-ne – pe mine și pe sora mea, Mia – ori de câte ori în viața ei apărea un nou iubit. Am văzut-o pe mama căzând de atâtea ori în mrejele iubirii, încât mi se părea că avea nevoie de dragoste ca de aer și că fără ea avea să se sufocă. Când ne-a părăsit pentru încă o gură de aer, a făcut-o pentru ultima oară.

Dragostea te poate distruge. Îți poate lua totul.

Așa că mi-am făcut o promisiune: fără băieți, fără baluri și petreceri în nopțile de sâmbătă. Voi sta acasă, voi obține numai note bune, voi urma o facultate și îmi voi croi un viitor cu totul diferit. Nimic nu mă va opri. Și *nimeni* nu-mi va sta în cale.

Așa gândeam înainte ca totul să se schimbe.

Înainte de a-l cunoaște.

Privirea îi zăbovește un timp pe buzele mele, apoi își contopește gura cu a mea. Îl sărut cu ardoare, cu mâinile înlănțuite printre degetele lui și trupurile lipite într-o îmbrățișare pătimasă.

Vreau mai mult.

Își plimbă apoi buzele pe maxilarul și pe gâtul meu. Simt cum îmi devorează pielea cu gura lui fierbinte. Când își înalță capul ca să se uite la mine, îi văd în priviri pasiunea întunecată. Ochii ne rămân înlănțuiți în timp ce mă sărută din nou. Un sărut duios ca o boare de vânt. Iar.

Și iar.

Până când ochii ni se închid în același timp și limbile ni se întâlnesc. Simt cum îmi strânge șoldul cu mâna. Îi desfac fermoarul hanoracului. Și îl aud cum geme printre buzele mele. Un fior îmi străbate trupul din cap până în picioare.

În aceste clipe înspăimântătoare, minunate și copleșitoare, l-aș lăsa să facă orice.

Absolut orice.

Cu două luni în urmă...

Telefonul îmi sună în geantă – un sunet strident, ce seamănă cu şuieratul unui tren îndepărtat. Scotocesc printre tuburile cu balsam de buze, chitanțe și șervețele Lone Bean, și reușesc să scot telefonul.

Am primit un mesaj de la Carlos, cel mai bun prieten al meu încă din gimnaziu. *Ce faci?*

E strict secret, îi răspund, trimițându-i și două *emoji* cu flori ca să fiu și mai convingătoare. Carlos știe că sunt la muncă – de trei ani lucrez, în fiecare luni după ore, la florăria de lux Bloom Room.

Nu vrei să vezi și tu cum arată O SINGURĂ petrecere dată de Farrah înainte de terminarea școlii? îmi scrie Carlos din nou.

Farrah Sullivan dă câte o petrecere de fiecare dată când tatăl ei pleacă din oraș – de obicei, o dată pe lună. Și chiar dacă a doua zi trebuie să se ducă la școală, aproape toți elevii de la Pacific Heights vin la petrecere ca să se îmbete. Farrah are în curte o piscină și o masă de ping-pong. Iar frigiderul este mereu plin cu bere – sau, cel puțin, așa am auzit. Carlos nu vrea să meargă singur, pentru că știe că îl va întâlni acolo pe tipul de care e îndrăgostit: Alan Gregory, un băiat cu două prenume, elev la liceul Worther Prep din Beverly Hills, care flirtează cu Carlos încă de luna trecută, când s-au cunoscut la un concert de muzică indie din West Hollywood.

Îmi sprijin, oftând, coatele pe teighea. *Îmi pare rău*, îi scriu. *O să te descurci și fără mine, ca întotdeauna.* Ratez toate evenimentele sociale: petreceri, cluburi și plimbări prin Venice Beach, unde obișnuiam să privesc apusul în timp ce luam câte

o înghițitură de rom. Uneori, mi se pare un miracol faptul că prietenia noastră dăinuie de atâta timp. Dar eu și Carlos suntem suflete pereche, într-un mod cu totul platonice. Eu îl completez, eu sunt cea pe care o sună ori de câte ori are o criză sentimentală sau se îmbolnăvește și îmi cere să-i aduc tone de tabloide, însoțite de toate sortimentele de supă de la restaurantul lui preferat din Santa Monica. El mă duce, în schimb, să văd concerte ale unor formații complet necunoscute, în baruri mici și obscure, în puținele seri când nu lucrez sau nu învăț. Mă obligă să stau trează până târziu în noapte, vorbind și chicotind împreună până când adormim cu telefoanele la ureche. Mă face să râd. Iar eu îl ajut să n-o ia razna de fiecare dată când i se aprind călcâile după un tip nepotrivit sau se teme că nu va fi niciodată acceptat la un colegiu de prestigiu. Ne completăm unul pe celălalt. Nu-mi pot imagina viața fără el.

Telefonul îmi sună din nou: *AM NEVOIE DE CHARLOTTE A MEA.*

Pufnesc în râs, dându-mi la o parte din ochi buclele de păr.

Din păcate, Charlotte a ta i-a promis lui Holly că va sta la florărie până la ora închiderii, îi răspund. Du-te și distrează-te pentru amândoi! O să reușești.

Asta este viața mea – școală, câteva ore de muncă la florărie timp de patru zile pe săptămână, stagiul de pregătire la UCLA în zilele de joi, apoi alte câteva ore pe care le dedic temelor în micuța casă pe care o împart cu bunica, sora mai mare și nepotelul meu. Mă culc și o iau apoi de la capăt. Mi-am impus acest program nu pentru că vreau să primesc titlul de „cea mai antisocială fată din Los Angeles”, ci pentru că îmi doresc să fiu prima persoană din familia mea care merge la facultate și să urmez o cale cu totul diferită față de cea aleasă de mama și de

sora mea, al căror drum sinuos și presărat cu diverse iubiri și relații le-a lăsat însărcinate înainte de a împlini douăzeci de ani. Acesta este motivul pentru care, la optsprezece ani, n-am sărutat niciodată vreun băiat, n-am ținut pe nimeni de mână în pauze și n-am fost niciodată la vreun bal al școlii.

Carlos îmi trimite o serie de *emoji* triste.

Eu îi răspund cu mai multe *emoji* pupăcioase.

Mă simt ca genul ăla de tipă care nu are niciodată ocazia să se distreze. Deschid aplicația pentru muzică de pe telefon și accesez la întâmplare o listă de melodii. Un cântec vechi, pe care bunica mea obișnuia să-l asculte, spulberă tăcerea din florărie – melodia *My Girl* a trupei The Temptations. Dau volumul mai tare, căci culmea, îmi place, și încep să aranjez câteva buchete de flori pentru petrecerea aniversară, cu prinți și prințese, a unei fete de opt ani. Mă las condusă de ritmul muzicii, dându-mi voie să uit pentru o clipă de toate planurile mele de viitor bine conturate, în care nu mai există loc și pentru spontaneitate. Iau câteva panglici roz, albe și galbene; presar petalele lălelelor cu sclipici și lipesc paiete pe ghivece; cânt și dansez ca o ciudată. Uit complet că sunt la muncă.

Pierdută în lumea mea, simt cum dintr-odată mă străbate un fior rece – cineva mă urmărește.

Îmi ridic privirea din haosul de pe masa de lucru și încerc să-mi revin în fire.

Un tip mă privește de cealaltă parte a teighelei, ținându-și mâinile în buzunare. N-am auzit nici clopoțelul de la ușă. Tresar și mă ridic din locul unde stăteam aplecată deasupra buchetelor. Îmi dau seama că bluza largă, gen maiou, mi-a alunecat de pe umeri, lăsând la vedere o parte din sutienul meu roz.

— Cu ce te pot ajuta? îl întreb, oprind rapid muzica și

băgând telefonul în buzunarul de spate al blugilor. Încerc cu greu să-mi ascund stânjeneala vizibilă prin toți porii.

Mă scrutează cu ochii lui negri, zăbovind o clipă asupra feței mele, de parcă n-ar ști ce să-mi răspundă.

— Vreau niște flori.

Îmi dau seama că este foarte atrăgător: pomeți proeminenți și buze seducătoare a căror contopire îi trădează fermitatea... buze care mă hipnotizează mai mult decât ar fi necesar.

— Știi ce flori vrei?

Încerc cu disperare să-mi reamintesc șirul de întrebări standard pe care îl pun de obicei, în timp ce îl privesc în continuare cu ochi iscoditori: blugi rupți, părul tuns scurt și un tricou subțire, îndesat în jeanși. Mușchii brațelor se ivesc de sub mânecile din bumbac, iar țesătura subțire a tricoului îi dezvăluie pieptul lat și puternic. Este prototipul tipilor pe care Carlos adoră să mi-i arate pe străzile din Los Angeles – băieți care ies din sălile de sport și din cluburile de noapte sau fac jogging pe Sunset Boulevard – înalți, vânjoși și supli.

Nu că ar trebui să-mi pese cum arată.

Clipesc și îmi mut privirea înapoi la fața lui. Expresia lui este oarecum studiată, ca și când mi-ar fi surprins privirea cercetătoare și așteaptă acum verdictul. Sper că nu m-am înroșit, simt că îmi ard obraji.

— Încă nu, îmi răspunde, după câteva clipe de tăcere, cu glas moale.

— Vino cu mine! îi spun din automatism, ocolind teigheaua.

Păstrează o oarecare distanță în timp ce intrăm în partea din spate a florăriei, unde numeroase buchete de flori, dar și fire de trandafiri și de crini, care așteaptă fie clienții, fie una dintre dubițele de livrare ale lui Holly. Îi fac semn să mă urmeze spre răcitor, încercând să nu zăbovesc prea mult cu

privirea asupra chipului său. Trebuie să ai o voință de fier ca să poți ignora tipi atât de atrăgători, iar eu mă mândresc cu faptul că sunt expertă la asta. Totuși, prezența acestui băiat mă neliniștește și mă face mult prea conștientă de poziția corpului meu, de mâinile mele stângace și de obrajii mei încă îmbujorați.

— Cu trandafirii nu dai niciodată greș.

Își plimbă privirea de la mine la flori, strângând nehotărât din dinți. Tabloul îmi este atât de cunoscut, îl văd tot timpul – bărbați care vor să cumpere flori pentru ziua de naștere a prietenelor lor sau vor să-și ceară iertare pentru ceva anume, dar nu știu nici ce culoare să aleagă, nici câte fire să ia, nici ce să cumpere – un ghiveci sau un buchet. Apoi, se chinuie în fața teighelei, încercând să aștearnă câteva cuvinte pe cartonașul atașat de buchet.

Își ațintește ochii asupra mea, iar eu profit și fur încă o privire. Conturul chipului său, structura perfectă a maxilarului și strălucirea ochilor – toate îmi par cunoscute. Poate că mergem la aceeași școală – poate că este unul dintre băieții îngândurați și triști, care fumează în parcare în timpul pauzelor.

— Te cunosc cumva? îl întreb, înghițindu-mi imediat cuvintele, dorindu-mi să nu-l fi întrebato.

Dacă mergem într-adevăr la aceeași școală, aș vrea să mă prefac că nu-l cunosc când ne vom întâlni pe holuri, ca să evit salutarile și zâmbetele stânjenitoare.

Își schimbă poziția și își îndreaptă umerii, cu mâinile încă în buzunare, așteptând parcă să-mi răspund singură la întrebare. Se instalează tăcerea, iar colțul gurii lui schițează o grimasă.

Telefonul îmi sună în buzunarul pantalonilor. Îl ignor, dar apelul persistă.

— Ești o persoană căutată!? îmi spune, ridicând o sprânceană.

— N-aș prea zice. Am doar un prieten mult prea insistent, îi explic eu.

Scot telefonul și îl pun pe vibrații.

— Poți să răspunzi.

— Nu. Vrea să mă ia la o petrecere.

— Și nu te duci?

— Trebuie să stau aici până la ora închiderii, îi răspund, clătînând din cap.

— Și apoi? mă întreabă, înclinându-și ușor capul într-o parte. Pot să jur că îl cunosc, dar ceva din atitudinea lui îmi spune să nu-mi bat capul.

— Teme, îi răspund.

— Și nu poți să-ți iei liber o seară ca să ieși în oraș?

Îl scrutez cu privirea, întrebându-mă de ce îi pasă.

— Nu, dacă nu vreau să lucrez toată viața într-o florărie.

Văd o sclipire în ochii lui, pe buze – umbra unui zâmbet arogant și o gropiță în obrazul stâng.

— Care sunt preferatele tale? mă întreabă, rupând tăcerea.

— Preferatele mele?

Îmi arată cu o mișcare din cap aranjamentele de flori care ne înconjoară.

— Ce flori preferi?

— Nu prea...

— Trebuie să ai niște flori preferate.

Gropița îi apare din nou, dispărând la fel de repede cum a apărut.

— Lucrezi într-o florărie. Ești înconjurată numai de flori.

— Așa e. Dar nu cred că ți-ar plăcea.

Mă privește printre gene, de parcă i-aș fi stârnit

curiozitatea.

— Nu știi să-ți vinzi marfa prea bine.

Privesc gălețile pline de flori – orhidee colorate și crini parfumați. Hortensii și bujori, mereu la mare căutare, deși nu e sezonul lor. Dar și flori mai neobișnuite – Asteraceae, Ranueulus, dalii și camelii.

— Îmi plac trandafirii mov, îi răspund, în cele din urmă.

Am senzația că a făcut jumătate de pas înainte, suficient cât să-l ating dacă aş vrea.

— De ce? mă întreabă.

— Pentru că simbolizează efemeritatea dragostei.

— O dragoste care nu dăinuie? Nu crezi că ești puțin cam pesimistă?

— Nu sunt pesimistă, ci doar realistă. Întâlnim la tot pasul iubiri efemere și prea puțin iubiri eterne.

Niciunul dintre noi nu mai zice nimic și mă întreb pentru o clipă despre ce vorbim cu adevărat.

— Totuși, de ce ar cumpăra cineva trandafiri mov? întreabă el.

— Pentru că este singurul trandafir care nu încearcă să fie ceva ce nu este. În ciuda sincerității și frumuseții sale, oamenii nu-l aleg niciodată.

Îi simt privirea ațintită asupra mea și simt cum un fior cald îmi străbate tot corpul – i-am spus mai mult decât intenționez. Ating mânerele răcitorului, prefăcându-mă că verific dacă este închis.

— Atunci cred că o să iau trandafiri mov.

Îmi trebuie câteva clipe să-mi recircuizez creierul pentru a intra din nou în rolul de vânzătoare.

— Oh... Minunat! Câți?

— Câți îmi sugerezi?

— Doisprezece?

— Acum știi să-ți vinzi marfa, îmi răspunde, cu zâmbetul pe buze.

Mă urmează din nou la teighea, răspândind în aer un parfum proaspăt și plăcut, pe care nu sunt în stare să-l identific.

Îi introduc comanda în computer, simțindu-i în continuare privirea ațintită asupra mea.

— Ce nume să pun? îl întreb, ridicându-mi privirea din ecran.

— Poftim?

— Numele tău, îi repet. Am nevoie de numele tău ca să înregistrez comanda.

Nu sunt sigură că m-a auzit, pentru că schițează un rânjel în colțul gurii, de parcă ar ascunde un secret.

— Tate, îmi răspunde, în cele din urmă.

Înregistrez comanda, apoi număr banii și îi dau restul. Dar, în loc să-i ia de pe teighea, întinde mâna spre mine și îmi atinge obrazul stâng cu degetele. Trag adânc aer în piept. Sunt pe cale de a-l întreba ce face, dar nu apuc, căci își retrace mâna și mi-l arată.

— Sclipici, îmi spune.

— Poftim? îl întreb, privind-i degetele.

Vârfurile degetului mare și al arătătorului îi strălucesc. De la *sclipici*. De la decorațiunile pentru petrecerea aniversară a prințesei de opt ani.

— Mulțumesc, îi spun, roșie la față ca racul.

— Îți stătea bine, îmi răspunde, cu un zâmbet larg pe buze.

Clatin din cap, copleșită de stânjeneală. *Ce m-a apucat în seara asta?*

— Dacă vrei să mai aștepți, îți pregătesc buchetul pe loc, îi

spun eu. Sau, dacă preferi, poți să vii mâine să-l iei sau îl putem livra noi.

— Îl iau mâine, îmi răspunde, luând restul de pe tejghea și îndesându-l în buzunar.

— Va fi gata după ora zece dimineața.

Îmi mușc buza de jos, la fel de stânjenită, dorindu-mi – doar pe jumătate – să-l văd odată plecat.

— Sper că florile vor fi pe placul prietenei tale, adaug apoi, neputând să mă abțin.

Mă privește deodată cu o expresie caldă în ochi. Iar când îmi răspunde, rostește încet și cu grijă fiecare cuvânt în parte.

— Nu am prietenă... Charlotte.

Rămân fără suflare în clipa în care se întoarce cu spatele spre tejghea și se îndreaptă spre ușă. Știe cum mă cheamă. *De unde îmi știe numele?* Degetele îmi ating apoi ecusonul de plastic, prins de bluză, pe care scrie CHARLOTTE cu litere albe de tipar.

Zăbovește cu mâna pe ușa de sticlă, iar eu îl privesc, sperând să nu se mai întoarcă. Ba sperând s-o facă. Dar se pierde în întunericul nopții, iar eu strâng cu putere marginea tejghelei, în timp ce îl aud rostindu-mi numele.

Cineva bate în ușa clasei și tresărim cu toții în bănci.

Domnul Rennert, care predă engleza la liceul Pacific Heights cu mult înainte de nașterea bunicii, oftează și aruncă markerul pe catedră.

— Intră!

Ușa se deschide și în clasă intră Misty Shaffer, elevă în clasa a 10-a, cu părul tuns scurt și un zâmbet pe buze, ce-i dezvăluie aparatul dentar. Mă aștept să aducă un bilet sau un lucru personal unui elev. În mâini ține, însă, un buchet enorm de trandafiri.

Trandafiri mov.

Lacy Hamilton și Jenna Sanchez rămân cu gurile căscate, iar chipurile li se luminează pline de speranță. Elevii din spatele clasei încep să șușotească.

— Liniște! Ora încă nu s-a terminat, intervine domnul Rennert, cu glasul lui monoton. Domnișoară Shaffer, cred că te-ai rătăcit. Din câte știu, predau încă limba engleză, nu botanica.

— Am primit ordine speciale de la recepție, domnule Rennert, îi răspunde Misty, trecând hotărâtă pe lângă el, cu zâmbetul pe buze. Curierul a spus că buchetul trebuie livrat imediat.

Timpul pare să se oprească în loc în timp ce Misty își croiește drum printre rândurile de bănci. Cred că se va opri la Jenna și, după ținuta ei, cred că și ea își imaginează același lucru. Dar Misty se oprește în fața mea, ascunsă aproape cu totul în spatele buchetului imens. O privesc nedumerită, cu pixul încremenit deasupra unei vițe-de-vii pe care o desenam

pe marginea caietului de notițe.

— Charlotte, spune ea cu emfază, oferindu-mi trandafirii, ale căror petale mov par să aibă aceeași nuanță ca și aparatul ei dentar.

Rămân împietrită, incapabilă să reacționez, să întind mâinile ca să iau florile din brațele ei.

Nu se poate.

Carlos mă înghiontește din banca lui, aflată lângă a mea, îndemnându-mă să fac ceva. Toate privirile sunt ațintite asupra mea, inclusiv cea a domnului Rennert, vădit iritat. Apuc iute buchetul din mâinile ei și îl pun pe bancă. Misty zăbovește câteva clipe, cu ochii mari și întrebători, așteptând, parcă, să-i spun cine mi l-a trimis.

— Gata, domnișoară Shaffer, ți-ai făcut treaba, intervine domnul Rennert, privind florile, în timp ce eu mă prefac că sunt invizibilă. Acum poate mă lași să mi-o fac și eu pe a mea.

Misty se întoarce pe călcâie, cu același zâmbet pe buze, și pleacă la fel de repede cum a venit.

— Spectacolul s-a terminat. Să ne concentrăm acum asupra lecției noastre! adăugă profesorul, luând markerul de pe catedră.

Dar înainte de a mai apuca să rostească vreun cuvânt, clopoțelul răsună în boxa de deasupra ușii și toată lumea sare în picioare. Domnul Rennert își plimbă privirea, mai întâi la buchet, apoi la mine.

Mă ridic încet, de parcă forța gravitației este prea puternică. Nu pot nici să vorbesc. Tăcerea mă ajută să pun capăt șoaptelor și privirilor iscoditoare ale colegilor mei. Jenna Sanchez îmi aruncă o ultimă privire peste umăr, complet uluită de tot ce s-a întâmplat. Probabil că aceeași expresie o am și eu întipărită pe chip.

— Ce nu-mi spui? mă întreabă Carlos, cu glasul aproape acuzator, înaintând amândoi prin puhoiul de oameni de pe hol.

Nu avem secrete unul față de celălalt – de fapt, nici nu am secrete. Croindu-mi drum prin mulțime, mă lovesc de umeri și de rucsacuri. Carlos mă urmează îndeaproape.

— Cine ți-a trimis florile?

Degetele îmi tremură în timp ce scot bilețelul prins de buchet și studiez plicul. Nu există nici o îndoială – e de la florăria noastră. Recunosc marginea aurie a plicului, pe care scrie simplu: *Charlotte*. Bilețelul alunecă ușor din plic și sclipiciul mi se lipește de degete, împrăștiindu-se pe podea și așternându-se pe balerinii mei bleumarin.

Pentru că trandafirii n-ar trebui să încerce să fie ceea ce nu sunt, spune cartonașul.

— Poți să-mi explici și mie? insistă Carlos, citind peste umărul meu și dându-și la o parte de pe frunte o şuviță de păr negru.

Carlos este mult mai înalt decât mine, iar când stă drept în picioare, îi ajung cu capul doar până la bărbie.

— Și ce e cu tot sclipiciul ăsta?

Bag cartonașul înapoi în plic, în timp ce inima îmi bate nebunește în piept. *Tate*. A cumpărat florile pentru mine. Ce nebun cumpără trandafiri pentru o fată pe care n-o cunoaște? Și cum m-a găsit aici la școală?

— Hei! strigă Carlos, lângă mine, fluturându-și mâna prin fața mea. Micuța Charlotte și-a găsit, în sfârșit, un admirator?

— Firește că nu, îi răspund, îmbujorată toată. Am cunoscut ieri un tip, a venit la florărie.

Carlos rămâne cu gura căscată, dezvăluindu-și strungăreață dintre cei doi dinți din față.

— L-ai cunoscut *ieri* și îți trimite flori deja? întreabă, atingând unul dintre bobocii perfecți.

Inelul negru, *vintage*, pe care l-a cumpărat cu două luni în urmă de la un târg de vechituri, contrastează izbitor cu petalele mov ale florilor. Carlos își schimbă stilul în fiecare lună. Astăzi poartă o vestă cadrilată peste un tricou gri, larg și inegal, și o pereche de mocasini din pânză, pe care i-a luat din garderoba tatălui său.

— Nici nu știu cum m-a găsit, îmi spun eu.

— Ia-o de la capăt! Cu începutul. Era drăguț sau ciudat?

Mă încrunt, amintindu-mi chipul perfect, ochii negri și lejeritatea cu care s-a aplecat peste tejghea ca să-mi șteargă sclipiciul de pe obraz.

— Deci, era drăguț, conchide Carlos, cu un zâmbet pe buze, punându-și brațul pe umărul meu. E în regulă, Char, să crezi că un băiat este atrăgător. Gânditul nu-ți va pune viața în pericol.

Îi arunc o privire mânioasă.

— Era mai mult decât drăguț, dacă vrei să știi, dar...

— Și cum l-ai mai putea descrie? mă întrerupe, strângându-mă de umăr. Chipeș? Seducător? Irezistibil de fierbinte, ca nimeni altul în lume?

Tipic pentru Carlos!

— *Dar* mi se pare o aroganță, continui eu, să-mi trimită flori când nici nu-l cunosc.

— Poate că este într-adevăr *prea* încrezător, încuviințează Carlos, învârtind cifrul dulapului pe care îl împărțim.

În fiecare an, după ce ni se repartizează dulapurile, eu și Carlos îl alegem pe cel mai zdravăn, în funcție și de locul în care se află, și îl transformăm în centrul nostru de operațiuni. Anul acesta, dulapul nostru poartă doar două amprente de

lovituri, mari cam cât un cot, iar cifrul încuietorii merge cam șaizeci la sută din timp. Liceul Pacific Heights este supraaglomerat și slab finanțat, având prea puțin din strălucirea numelui pe care îl poartă. Nu are vedere la Oceanul Pacific – căci este plasat în mijlocul Hollywoodului, înconjurat de clădiri de locuințe și invadat de puhoie de turiști. Liceele bogate, cu renume academic, se află în vest, mult mai aproape de ocean. Ce n-aș da să am ocazia să învăț la una dintre acele școli!

— Dar nu te răzbuna pe flori! adaugă Carlos.

Îndes buchetul imens în dulap, încercând să par indiferentă, chiar dacă am grijă să nu îndoii sau să rup firele.

— Hai să schimbăm subiectul! Spune-mi cum a fost petrecerea de aseară! Te-ai întâlnit cu Alan Gregory?

Carlos mă privește pieziș, dar acceptă să schimbăm subiectul.

— A fost un eșec. Alan mi-a scris că trebuie să învețe pentru un test la fizică și nu poate veni la petrecere. Atunci, am plecat și eu mai devreme și m-am dus acasă să mă uit la episoade vechi din *Saturday Night Live* pe laptop.

Îmi împletesc brațul cu al lui și îl strâng cu drag.

— Îmi pare rău. Pierderea e a lui. Poate o să te sune și o să-ți propună să vă vedeți la sfârșitul săptămânii.

— Poate, îmi răspunde Carlos, dând din umeri. Și poate că domnul *Splendoare* îți va trimite mâine alți trandafiri.

— Hai s-o lăsăm baltă!

Și așa m-am simțit cumplit de prost. Mi-ajunge pe ziua de astăzi.

— Hei! strigă Carlos, oprindu-se la capătul holului și făcând-o pe Sophie Zines să se întoarcă spre noi.

Sophie întruchipează prototipul frumuseții desăvârșite,

aproape exagerate – perfect machiată, coafată și îmbrăcată. Întotdeauna m-am simțit anostă și ștearsă în prezența unor astfel de oameni, ca o siluetă decupată din carton, lipsită de culoare, toate hainele mele sunt fie din magazine de second-hand, fie din garderoba surorii mele. Din fericire, Carlos mă ajută să-mi cizelez ținutele, dar nu pot să mă compar cu Sophiile lumii.

— Îmi place draga mea Charlotte așa cum e, spune Carlos, pe un ton grav. Eterna virgină.

Tresar și mă uit repede la Sophie, sperând că e destul de departe ca să nu ne audă. Carlos vorbește cu nonșalanță despre viața mea sexuală sau, mai degrabă, despre lipsa ei – în public, dar eu nu.

— Nu eternă, îl corectez, cu glas domol. Aștept să termin facultatea.

— Cam tot aia e.

— Încetează! îi spun, clătinând din cap, deși nu-mi pot stăvili zâmbetul.

— Ești un fel de sfântă, Charlotte Reed. Și, după cum bine știi, te ador pentru asta.

Împingem ușile grele și duble și ieșim afară, în bătaia soarelui de amiază, strălucitor și torid.

— Dar, într-o bună zi... adaugă Carlos, ducându-și mâna la ochi, în timp ce scrutăm curtea școlii, presărată cu grupuri de elevi, ce stau fie pe câte un petic cafeniu de iarbă, fie pe bănci albastre decolorate.

— Ce se va întâmpla într-o bună zi?

— Te vei îndrăgosti nebunește de vreun mascul feroce, cu bicepsi puternici ca cei ai unui zeu spartan, și nu voi mai putea să te desprind din brațele lui.

— Cred că ăsta este tipul viselor *tale*, îi ripostez eu,

strângându-l de braț.

Gândurile *mele* nu sunt tulburate de fantezii iluzorii. Iar dacă prin fața ochilor îmi apare imaginea unor trandafiri mov, mi-e ușor s-o șterg rapid din minte.

Îmi face cu ochiul și mă trage după el spre locul unde luăm masa de obicei.

— Vei vedea, pura și neprihănită mea Charlotte. Într-o bună zi, vei întâlni pe cineva care îți va da peste cap pentru totdeauna lumea perfectă.

Trei

Căsuța noastră, cu un singur nivel, de pe Harper, stă ascunsă de văzul lumii, departe de stradă, străjuită de doi palmieri impunători, ce se sting încetul cu încetul. Un Buick mâncat de rugină se odihnește pe butuci în curtea învecinată. Un câine latră în spatele unui gard din sârmă, două case mai departe, iar o sirenă tulbură tăcerea pe o stradă lăturalnică. Dar la câteva blocuri distanță, turiștii iau cu asalt Sunset Boulevard; după ce fotografiază stelele aurii, fac turul orașului cu autocarele, oprindu-se în Hollywood Hills ca să vadă vilele cântăreților rock, ale starurilor de cinema și ale vedetelor din reality show-uri. O lume atât de apropiată, aproape palpabilă, și totuși atât de îndepărtată de cartierul meu cu locuințe dărăpănate, scorojite și arse de soare.

Casa este învăluită în tăcere când intru. Desfac buchetul de flori în chiuveta din bucătărie, aruncând celofanul și aranjându-le într-o vază cu apă caldă. Par și mai frumoase acasă cu petalele lor catifelate și înmiresmate ca o boare de primăvară, în contrast cu pereții galbeni ai bucătăriei.

— Cine ți le-a dat? răsună glasul surorii mele de sub arcada ce desparte bucătăria de sufragerie.

Casa, ce-ți provoacă ușor senzația de claustrofobie, are formă dreptunghiulară și este formată din trei dormitoare înguste, o sufragerie despărțită de bucătărie printr-o arcadă și o baie aproape minusculă. Când mă epilez dimineața, în duș, înainte de a pleca la școală, sunt nevoită să mă sprijin cu piciorul de marginea chiuvetei ca să nu cad.

— Nimeni, îi răspund iute, punând vaza pe masa din bucătărie.

Mia îl ține pe Leo în brațe, rezemat de șold, iar el o ține strâns cu mânuțele de bluza albă, pătată cu pastă pentru bebeluși. Ea traversează bucătăria, iar eu îl gâdil sub bărbie.

— Sunt mai frumoase decât resturile pe care le aduci de obicei acasă, spune Mia.

— Le-a comandat cineva, dar n-a mai venit să le ia.

Minciuna îmi scapă ușor printre buze, uimindu-mă chiar și pe mine. Nu mint niciodată; n-am de ce s-o fac. Mă aștept ca Mia să mă prindă cu mâța în sac și să mă întrebe de ce aduc flori acasă când nici n-am plecat încă la muncă. Dar ea se joacă cu părul diafan ca puful de păpădie al lui Leo, uitând deja de trandafiri.

Mia îl mută pe Leo de pe șold, iar el își întoarce ochii albaștri spre mine, zâmbindu-mi și dezvăluindu-și gingiile. Îl iau din brațele ei, iar Mia își trece mâinile prin părul ondulat, cu un gest obosit, de parcă l-ar fi ținut toată ziua în brațe. Ochii adânciți în orbite îi trădează oboseala. Am senzația, pentru o clipă, că mă privesc în oglindă. Mia este cu doi ani mai mare decât mine și, chiar dacă nu avem același tată, am putea fi gemene, amândouă cu ochii verzi și părul în nuanțe de caramel.

— Nu știu de ce-l mai porți, spune ea, îndreptându-se spre frigider.

— Ce anume? o întreb, jucându-mă cu Leo, care gângurește fermecător.

Lipindu-mi nasul de gâtul lui, îi inspir mirosul dulce de bebeluș – lapte praf și talc. La aproape opt luni, este mult mai activ și jucăuș decât în urmă cu câteva luni. Își întinde mâinile ca să-mi apuce o șuviță de păr și dă, încântat, din picioare. Țipă ca din gură de șarpe când e obosit și trebuie să doarmă, asurzindu-ne cu urletele lui mânioase; chiar și Carlos a ajuns

să predice înțelepciunea abstenenței ori de câte ori avem grijă de Leo. Dar chiar dacă îmi dau prea bine seama că venirea lui pe lume i-a răvășit viața surorii mele, casa ar fi goală fără el. Are obrăjori trandafirii și degete cleioase și gângurește încântat de fiecare dată când îl punem pe scaunul lui înalt ca să mănânce. Îl ador mai mult decât o pot exprima în cuvinte.

— Inelul mamei, îmi răspunde Mia, desfăcând o coca-cola dietetică și arătând cu capul inelul turcoaz pe care îl port pe mâna stângă.

Tata i l-a dăruit mamei la începutul relației lor, iar ea mi l-a dăruit mie când am fost suficient de mare ca să nu-l pierd.

— Îmi aduce aminte de ea, îi spun eu, deși amândouă știm că adevărul e cu totul altul.

Inelul îmi reamintește destinul ei – șirul lung de iubiri triste și mistuitoare – și dorința mea de a merge pe un alt drum.

— Bună, fetelor, ne salută bunica, intrând pe ușă cu două plase pline de cumpărături.

Îl sărută pe Leo în creștetul capului, care o răsplătește cu un zâmbet fermecător.

— Ce face cavalerul meu? Frumoase flori, Charlotte! adaugă apoi, oprindu-se să le miroasă.

Mă crispez, așteptându-mă la un interogatoriu, dar ea așază pe blatul de bucătărie conținutul plaselor reutilizabile.

Când eram mai mici, Carlos o numea „bunica Garbo”, după Greta Garbo, vedeta hollywoodiană din anii '20 și '30. Bunicii i-a plăcut mereu comparația. Și, privind-o acum, e ușor să înțelegi motivul. Părul castaniu îi cade în valuri pe umeri; are încă o siluetă de invidiat și chipul lipsit de riduri. Spre deosebire de alte bunici, pare să fie veșnic tânără. Pe sub gulerul alb și scrobit al uniformei pe care o poartă, îi zăresc colierul din aur – cel pe care l-a primit ca dar de nuntă de la

soacra ei când a devenit mireasă la șaptesprezece ani. Era însărcinată în șase luni și jumătate când s-a căsătorit cu bunicul meu – pentru că așa se cuvenea pe atunci. Nu puteai să ai un copil dacă nu erai măritată cu băiatul care te-a lăsat cu burta la gură. N-au avut, însă, niciodată o lună de miere și nici n-au sărbătorit prima lor aniversare. Soțul a părăsit-o la scurt timp după nașterea copilului lor – mama mea.

Și, ca într-un joc perfid al destinului, toate femeile din familia mea au făcut aceeași greșală. Când mama a împlinit șaptesprezece ani, a rămas însărcinată cu Mia. Iar Leo s-a născut înainte ca Mia să termine liceul. Eu sunt excepția de la regulă. Am reușit să împlinesc optsprezece ani fără să devin mamă.

Bunica pune în dulap două cutii cu cereale, împăturește plasele de cumpărături și se îndreaptă spre frigider, de unde scoate o carafă cu apă, presărată cu câteva felii de lămâie.

— Aveți chili în frigider dacă vi se face foame. Eu mă întorc abia pe la zece, spune ea, luând un pahar din dulap și umplându-l cu apă.

O felie de lămâie îi cade în pahar în ultima clipă.

— Lucrezi? întreabă Mia.

Bunica lucrează mult, adesea până târziu în noapte, făcând curățenie în diverse birouri din oraș. Poate că pare o bună tânăra, dar la vârsta ei n-ar trebui să împingă cărucioarele grele, încărcate cu produse și instrumente de curățenie, și nici să dea cu aspiratorul ore întregi. Cu toate acestea, refuză să mă lase să plătesc o parte din cheltuielile casei din salariul de la Bloom Koom; îmi spune să pun deoparte pentru facultate tot ce câștig. Și de fiecare dată când o cert pentru că lucrează peste program – căci vine epuizată și încovoiată de durere – îmi ignoră protestele, spunându-mi nepăsătoare: *Cum aș putea*

să mă păstrez în formă? Munca mă menține tânără.

— Amelia e bolnavă, așa că îi țin locul, ne explică bunica.

Dacă perspectiva altor cinci ore de muncă o nemulțumește, acest lucru nu i se citește pe chip.

— Dar mi-am făcut niște planuri, scâncește Mia.

Mă întreb cum de mai vrea să iasă în oraș, ținând cont de cearcănele adânci pe care le are în jurul ochilor.

— Prietenul meu vine să mă ia într-o oră.

— Îmi pare rău, draga mea, spune bunica, cu o ușoară încordare în glas. Măine pot să stau cu Leo, adaugă apoi, punând înapoi în frigider carafa cu apă și luându-l pe Leo din brațele mele.

Deși o condamnă pe Mia pentru greșelile comise – mai ales, pentru că a rămas însărcinată la o vârstă atât de fragedă – îl iubește pe Leo la fel de mult ca mine. Și încearcă s-o ajute de fiecare dată când îi stă în putință s-o facă – rămâne adesea cu Leo pentru ca Mia să iasă în oraș atunci când demonii nu-i dau pace. Și, în ultimul timp, o bântuie tot mai des.

— Mergem la concertul unei formații. Nu cântă și mâine.

Când bunica clatină, oftând, din cap, Mia se întoarce spre mine.

— Charlotte! îmi spune, rostindu-mi numele cu glas implorator. Te rog! Chiar îmi place tipul ăsta.

— Nu pot, Mi, îi răspund. Trebuie să mă duc la muncă peste douăzeci de minute.

Mă simt ușor vinovată. Poate că ar trebui s-o ajut pe sora mea, să sun la florărie și să spun că sunt bolnavă. Dar poate n-ar fi rău ca Mia să nu mai petreacă atâta timp în compania bărbaților. Nu așa s-a întâmplat totul? O partidă de amor, neprotejată, în timpul unei petreceri, s-a sfârșit cu nașterea lui Leo, iar „tăticul” s-a făcut nevăzut la fel de repede cum a

apărut.

Mia se întoarce pe călcâie, cu gura încleștată, vădit iritată, și se duce în camera sa, trântind ușa în urma ei.

Bunica se joacă cu Leo, care încearcă să-și bage în gură colierul ei, și mă privește cu un zâmbet încurajator.

— E supărată, îmi șoptește. Nu e ușor să ai un copil.

— Știu.

Mia a fost cândva cea mai bună prietenă a mea – întregul meu univers. Eram două planete pe aceeași orbită. Regina Honeydew¹ și prințesa Poppyseed² – așa ne spuneam când eram mici. Aparțineam una celeilalte. Acum, însă, Mia aparține oricărui băiat care îi spune că o iubește și îi dă niște bani pentru pampersi și haine noi. Ei nu-și dau seama, dar Mia îi folosește mai mult decât o fac ei.

Îmi arunc din nou ochii spre ușa dormitorului ei și mă întreb, nu pentru prima oară, cum de-am ajuns să fim atât de diferite.

* * *

Este o seară liniștită la florărie și mă trezesc privind pe fereastră cerul scăldat în nuanțele amurgului – albastrul văzduhului se împletește cu roz și portocaliu. Mă uit la ceas: zece minute după ora închiderii. Holly a plecat acum o jumătate de oră și m-a rugat să închid florăria. Dar nu înainte de a vorbi aproape tot timpul despre admiratorul meu misterios.

A primit un telefon imediat ce-a deschis florăria de dimineață și cineva a rugat-o să livreze buchetul cu trandafiri mov, cât mai curând posibil, lui Charlotte Reed de la liceul

¹ În limba engl. *pepene galben*.

² În limba engl. *semințe de mac*.

Pacific Heights. Tot restul zilei și l-a petrecut gata să explodeze, așteptând cu nerăbdare să vin la serviciu ca să-mi pună o mie și una de întrebări despre băiatul care mi-a trimis florile.

Holly știe că nu mă întâlnesc cu nimeni. Știe că n-am avut niciodată vreun prieten. Dar este o romantică incurabilă și vrea să cunoască toate detaliile – de la hainele pe care le purta, la cuvintele *exacte* pe care mi le-a spus sau la sentimentele pe care le-am trăit când am văzut buchetul în clasă. *M-am simțit iritată*, i-am răspuns, dar nu m-a crezut.

Acum, mă ridic de pe scaun și mă îndrept spre ușă ca să întorc plăcuța pe care scrie ÎNCHIS.

Mă pregătesc să-mi iau geanta și cheile când aud clopoțelul de deasupra ușii de la intrare, semn că cineva a intrat în florărie.

— Îmi pare rău, dar am închis, spun eu, întorcându-mă ca să-l alung politicoasă pe clientul întârziat.

Dar încremenesc pe loc.

— Întotdeauna nimeresc într-un moment nepotrivit, spune Tate, stând cu mâinile în buzunare și cu un zâmbet în colțul gurii.

— Ce cauți aici? îl întreb eu.

— Am vrut să te văd.

Expir pe nas, în timp ce inima mi se oprește în piept.

— N-ar fi trebuit să-mi trimiți astăzi trandafirii.

— De ce nu?

Întrebarea rămâne suspendată în aer, în timp ce Tate mă scrutează din cap până în picioare, atingându-mă aproape cu privirea. Mă tulbură. Și urăsc faptul că îmi place sentimentul. Am mai avut de-a face cu băieți ca el – băieți care au impresia că sunt gata să leșin când îi văd, că mă prăbușesc la pământ

numai când mă privesc, dar de fapt nu au nici un efect asupra mea. Nici cu Tate n-ar trebui să fie altfel. Nici nu e *diferit* de ceilalți. Și atunci de ce am senzația că nu pot să respir în preajma lui?

— Nici măcar nu mă cunoști, îngaim eu.

— Știu că îți plac trandafirii mov.

— E un mic amănunt.

Îmi arunc privirea spre teighea, sperând să se întâmple ceva, să-mi sune telefonul și să ne întrerupă. Dar nu am norocul ăsta. Trăgând adânc aer în piept, îmi stăvilesc dorința de a-mi răsuci părul pe deget.

— Majoritatea fetelor se simt atrase de băieții care observă detaliile, îmi răspunde, ridicând dintr-o sprânceană și îndesându-și și mai mult mâinile în buzunare.

Scrâșnesc din dinți, copleșită de frustrare.

— Nu semăn cu majoritatea fetelor.

— Da, am observat asta, îmi răspunde, zâmbind, gropița reapărându-i în obraz pentru o clipă.

— Și de ce-ai venit aici?

— Ca să te invit în oraș, îmi spune, din senin.

Răspunsul lui mă ia complet prin surprindere și fac un pas în spate.

— Poftim?

— Ai spus că nu te cunosc. Așa că te invit să ieșim împreună în oraș ca să te cunosc.

Vorbește cu glas profund și sfidător, iar privirea cu care mă învăluie din cap până în picioare mă dezbracă de haine, pătrunzându-mi în adâncul sufletului. E îmbrăcat aproape la fel ca ieri: o pereche de blugi decolorați și un tricou simplu și alb. La mâna stângă, însă, poartă un ceas de argint pe care nu-mi amintesc să-l fi văzut. Pare scump.

— Eu...

Rămân cu gura căscată și mintea goală, incapabilă să îmbrac gândul în cuvinte. Simt o gheară în piept, o apăsare pe care nu pot s-o explic. Aș vrea să plece.

Dar nici prin cap nu-i trece. Se apropie de mine, oprindu-se doar la câțiva pași distanță, fără să-și desprindă nici o clipă ochii de la mine. Îmi simt pielea casantă, gata, parcă, să se frângă.

Claxonul unei mașini de afară spulberă vraja, făcându-l să arunce o privire peste umăr exact în clipa în care o camionetă pleacă din fața trotuarului. Peste chip i se așterne o umbră de neliniște, ce dispare, însă, de-ndată sub masca unei aroganțe nesăbuite.

— Vreau să ieșim împreună în oraș, îmi spune din nou.

Nu pot să neg fiorii de plăcere pe care îi simt în ceafă. Îmi încrucișez, însă, brațele pe piept, strângând mâinile în pumni și cerându-i trupului să fie cuminte.

— Nu, îi răspund, rostind cu greu cuvântul, gata aproape să mă înec. Trebuie să închid florăria și să plec acasă.

Încerc să-i susțin privirea ca să vadă că vorbesc cât se poate de serios.

Gropița i se ivește din nou pentru o clipă, amuzat, parcă, de întreaga situație. Sau poate îi place provocarea. Probabil că nu aude prea des cuvântul *Nu*.

Se uită la ceas, apoi la ușă.

— Atunci, noapte bună... Charlotte, îmi spune, accentuându-mi numele.

Trag adânc aer în piept, privindu-l cum se strecoară pe ușile de sticlă și dispare în noapte.

— Te-a invitat în oraș? strigă Carlos.

Mă adâncesc pe scaun, făcându-mă cât mai mică cu putință.

— Spune-o mai tare data viitoare! Nu cred că s-a auzit până în Orange County.

Ne aflăm în laboratorul de informatică al doamnei Dixon, unde echipa ziarului scos de Pacific Hights se întâlnește după ore, o dată pe săptămână, în zilele de miercuri. Săptămâna asta, Carlos scrie un articol despre platanul de lângă intrarea școlii, care se stinge încetul cu încetul pentru că toată lumea își crestează numele pe coaja lui moale. În timpul pauzei de masă, am luat aparatul vechi al școlii și am fotografiat inimioarele și numele gravate în lemn: *Weston o iubește pe Cara* sau *TM + AY*, adică Toby McAlister și Alison Yarrows. Aceștia și-au crestat pentru totdeauna numele pe trunchiul copacului, chiar dacă au fost împreună doar două săptămâni și acum se urăsc de moarte.

— Îmi pare rău, spune Carlos, fără să pară, însă, mistuit de regrete. Dar Făt-Frumos tocmai a invitat-o în oraș pe cea mai bună prietenă a mea, așa că am tot dreptul să mă las furat de magia momentului.

— L-am refuzat, îi reamintesc eu.

Stau la unul dintre computerele din fața ferestrelor cu vedere spre stradă, sortând fotografiile pe care le-am făcut mai devreme, dar calculatorul se blochează foarte des, obligându-mă să-l restartez deja de două ori. Laboratorul de informatică este un alt exemplu al fondurilor insuficiente de care dispune liceul. Dar activitatea mea în cadrul ziarului *The Banner* constituie un avantaj pentru înscrierea la universitatea Stanford. Cel puțin, acesta a fost motivul pentru care m-am hotărât să lucrez la ziar, dar cu timpul a început să-mi și placă. Spre deosebire de scrierea articolelor, realizarea fotografiilor îți oferă luxul de a te pierde în anonimat, deși sunt la fel de importante, căci o singură fotografie poate spune mai mult

decât un articol de patru sute de cuvinte.

— Și te mai miri că-mi fac griji! Ce ți-a mai spus? insistă Carlos din fața computerului de lângă mine.

— Nimic. I-am spus să plece.

— Poftim?! exclamă Carlos, privindu-mă de parcă aș fi nebună.

— Trebuia să închid florăria.

Mă simt defensivă și nu-mi place deloc. N-ar trebui să mă judec cu asprime pentru că am făcut exact ce se cuvenea să fac. Mai bine să reprim în fașă orice speranță pe care Tate ar putea să și-o facă referitoare la ieșirile noastre în oraș, împiedicându-l astfel să se mai întoarcă și să mai insiste. Ce dacă am fost puțin cam nepoliticoasă?

— Nu cred că știi *ce-ar fi trebuit* să faci, murmură Carlos.

Îi arunc o privire piezișă, dar nu pare deloc tulburat.

— Și cât de bine arăta de data asta?

Ridic din umeri și clatin din cap, ignorând valul de căldură ce-mi cuprinde obraji.

— Hai, recunoaște! spune Carlos, întorcându-se cu fața spre mine. E cumplit de sexy, nu-i așa?

— Nu contează, îi răspund. Știi foarte bine că nu are nicio importanță. Am ajuns în ultimul an de liceu fără să cad în mrejele vreunui băiat. Și n-am de gând s-o fac tocmai acum.

Nu pot să spun că n-am nutrit pasiuni ascunse – nu despre asta e vorba. Rămâneam mereu fără suflare de fiecare dată când Edgar Hoyt, partenerul meu de laborator de la orele de chimie de anul trecut, mă atinge din întâmplare cu mâna. Carlos credea că sunt nebună să-l consider pe Edgar fie și numai un băiat drăguț, dar ceva mă atrăgea la el – ochelarii negri, cu rame pătrate, nasul ascuțit și brațele bine lucrate, ce trădau faptul că nu era doar un șoarece de bibliotecă –

făcându-mi inima să vibreze ori de câte ori îl vedeam. Dar n-a avut nici o importanță. Nu ies cu nimeni. Nu las vreo pasiune nesăbuită să prindă rădăcini în sufletul meu ca apoi să crească și să distrugă tot ce-am realizat până acum cu atâta trudă.

— Deci, ca să clarificăm lucrurile, este un tip seducător, uluitor, splendid și bestial, nu-i așa?

Oftez. Nu va renunța dacă nu-i voi oferi vreun răspuns.

— Cred că da...

Îmi dreg glasul în timp ce îl revăd pe Tate – cu ochii lui negri și tricoul alb.

— Cred că l-ai descris corect.

— Venind din gura ta, aș putea spune că este o declarație de dragoste, continuă Carlos, râzând cu zgomot. Bun! Măcar acum nu va trebui să ne mai prefacem că nu e sexy când vom vorbi din nou despre el.

— Nu vom mai vorbi niciodată despre el, îi răspund, concentrându-mă asupra monitorului.

— N-o să uit ce-ai spus, adaugă, cu un zâmbet în glas.

În seara asta, la muncă, trebuie să aranjez câteva buchete, așa că mă apuc cu sârg să fac firele egale, să fac funde perfecte din panglici de organdi și gogrenă și să creez buchete cât mai frumoase cu putință. Florăria îmi oferă ocazia să creez frumusețe și să înseninez astfel ziua cuiva – și asta îmi place cel mai mult. Aranjez un buchet de floarea-soarelui și hortensii pentru aniversarea a cincizeci de ani de căsnicie. Un alt buchet de streliția, crini și hypericum roșu, însoțit de urări de sănătate, pentru o persoană bolnavă. Și un buchet de trandafiri roșii pentru o oarecare Emily, alături de un cartonaș pe care scrie: *Poate că sunt într-adevăr un ticălos, dar sunt ticălosul tău. Mă ierți? Jim*. Pufnesc în râs când îl citesc. Lăsând la o parte gusturile îndoielnice în materie de flori, sper că Jim

și Emily vor găsi o cale de împăcare.

Munca într-o florărie presupune și o latură cu totul surprinzătoare. Îți oferă o intimitate la care nu te aștepti. Te întrebi dacă mătușa Ruth se va face bine. Îți imaginezi aniversarea celor cincizeci de ani de căsnicie – doi soți în vârstă, care stau pe o bancă și privesc valurile înspumate, ce se sparg de țărm, ținându-se și acum de mână după atâția ani. Cum o fi oare să îmbătrânești alături de cineva? Să-l cunoști atât de bine și să-l iubești oricum? Nu doar să te arzi, ca mama sau ca Mia, la flăcările unui foc de paie, ce se stinge la fel de repede cum s-a aprins.

După ce termin buchetele, mai am o oră de stat până la terminarea programului, așa că mă apuc să rezolv probleme de analiză matematică pentru următorul test. Scriu ecuații în caiet, încercând să stăvilesc imaginile cu Tate ce-mi bântuie gândurile – ochii ușor asiatici, arcada buzelor sau căldura degetelor cu care mi-a șters sclipiciul de pe obraz. Mă concentrez asupra derivatelor și diferențialelor. Nu asupra băieților care te sufocă cu prezența lor. De ce m-aș gândi la el? L-am refuzat din motive cât se poate de întemeiate – am trudit din greu ca să las în urmă viața asta. Liceul mizerabil și casa noastră minusculă. Mă așteaptă un viitor plin de perspective. Sunt convinsă de asta.

Când aud din nou clopoțelul de la ușă, mă răsucesc mult prea repede pe scaun și arunc pe podea foarfeca ce stătea lângă mine pe tejghea. Aproape că mi se înfinge în piciorul drept.

— La naiba! murmur, aplecându-mă s-o iau de jos.

— Ești teafără? întreabă o voce – o voce pe care o recunosc, căci am sperat în taină s-o aud din nou.

Recuperez foarfeca și mă ridic încet de pe scaun.

— M-aș simți și mai bine dacă nu te-ai mai furișat în felul ăsta.

Tate stă lângă ușa de la intrare. Ține în mâini două tăvi de carton cu câte patru pahare de unică folosință. Mă scrutează pentru o clipă cu privirea, apoi își ațintește ochii asupra mâinii în care țin foarfeca.

— Lași arma deoparte dacă îți spun că ți-am adus cafea? mă întreabă, ridicând una din tăvi și oferindu-mi-o ca pe o ofertă de pace.

Are mâinile perfecte, ca tot restul trupului.

— Opt cafele?

— Ai uitat că nu te cunosc? Așa că nu știu ce-ți place.

— Dar de unde știi că îmi place cafeaua?

Își îndreaptă privirea spre pahare, apoi din nou spre mine.

— Îți place cafeaua?

— S-ar putea, îi răspund, deși îmi place, firește.

Străbate camera și lasă tăvile pe tejghea. În aer plutesc arome de cafea, de lapte și de scorțișoară.

— Ce opțiuni am?

Știu că n-ar trebui să accept micul lui joc – ar trebui să-i spun să plece. Mă aplec, însă, deasupra tejghelei, atrasă de miresmele amețitoare.

— Cafea neagră, fără zahăr și lapte? mă întreabă, cu vocea lui gravă, ce conferă întrebării un caracter mult mai personal.

Clatin din cap.

Își plimbă privirea deasupra paharelor, apoi revine asupra mea.

— Mocha, cu frișcă?

— Nu.

— Latte cu sos de caramel și lapte degresat?

Clatin iar din cap. Încep să mă distrez. Îmi place să refuz

sortimentele, căci îi dau astfel de înțeles că nu are nimic din ce vreau eu.

Mă privește printre gene, deloc descurajat. Ia apoi un pahar și mi-l oferă.

— Chai cu spumă de lapte de migdale și praf de scoțișoară.

Îmi înclin capul într-o parte. Iau paharul din mâna lui, fără să-i răspund, având grijă să nu ne atingem degetele. *La naiba!*

Un zâmbet ușor arogant îi apare în colțul gurii.

— Asta nu înseamnă că o să ies în oraș cu tine, spun eu.

— Dar nici nu-ți cer asta.

Iau o înghițitură din chai și papilele gustative descoperă pe loc aromele proaspete și tonifiante ale băuturii – ideale pentru orele de studiu din seara asta.

— Mulțumesc, îngaim eu.

Ochii îi zăbovesc asupra gurii mele și îmi mușcă buza de jos ca să-mi stăvilesc focul ce amenință să mă cuprindă. Apoi, cum nu pare să facă vreodată vreun lucru previzibil, ia cele două tăvi de pe tejghea – încă pline – și se îndreaptă spre ușă.

Deschid gura, gata să întreb: *Asta e tot? Doar pentru asta ai venit?* Dar reușesc să mă abțin, pecetluindu-mi buzele.

— Bucură-te de chai, Charlotte! îmi spune, oprindu-se înainte de a ieși din florărie.

Apoi, dispare din nou în noapte. Dar, de această dată, nu mă pot abține să-mi doresc să se întoarcă.

A doua zi, la ora de engleză, nu-i spun nimic lui Carlos despre Tate.

Nici în pauza de masă nu-i spun nimic.

După ore, când ne luăm la revedere, înainte de a mă duce la UCLA pentru stagiul de pregătire, la fel, tac chitic.

Nu știu ce mă împiedică să-i povestesc despre vizita lui la florărie. Ba da, știu – lucrurile vor deveni tot mai serioase dacă voi vorbi despre el. Căci, indiferent cât mă împotrivesc... gândul îmi zboară mereu la Tate.

Vineri, am senzația că cineva m-a băgat în priză, atât sunt de agitată. Abia aștept să ajung la florărie – ca să văd dacă Tate va veni din nou. Știu că n-ar trebui să-mi fac speranțe; știu că n-ar trebui să-mi pese. Dar, chiar dacă trag adânc aer în piept ca să mă calmez, rămân la fel de agitată.

Orele trec încet și, de fiecare dată când ușa florăriei se deschide, mă uit cu ardoare să văd cine îmi trece pragul – nu, nu e el. Când pleacă și ultimul client, mă duc la fereastră și scrutez trotuarul – căutându-l cu privirea. Nu e acolo. Îmi spun că ar fi mult mai bine să nu mai vină în seara asta – și nici în alte seri. Dar asta nu-mi alină dezamăgirea.

Încerc să-mi îndulcesc tristețea, amintindu-mi motivul pentru care am jurat să ocolesc băieții – mai ales, pe cei ca Tate. Bunica mea a trudit din greu ca să-i ofere mamei o viață mai bună, iar mama ne-a avut pe noi. La o vârstă mult prea fragedă, când nu era pregătită să ne crească. Tații noștri veneau și plecau, la fel ca toți ceilalți iubiți, care îi solicitau atenția, îi luau banii, îi ocupau timpul și îi răpeau fericirea. Mă gândesc la Mia și la micuțul Leo, care nu știe încă ce șanse a

pierdut mama lui, în ciuda faptului că este la fel de inteligentă ca și mine sau poate chiar mai inteligentă. Dar Mia nu se va duce la facultate; viața ei se află acum într-un punct mort, căci potențialul ei se va irosi. Nu există un cuvânt mai cumplit decât *potențial*. Căci îți sugerează oportunitățile pe care nu le vei cunoaște niciodată.

Bag cheile în broască, întorc plăcuța pe care scrie ÎNCHIS, încui ușa și sting luminile. Arunc o ultimă privire de jur împrejur înainte de a porni spre casă, când o mașină neagră, extrem de elegantă, parchează direct în fața florăriei. Farurile răspândesc o lumină albăstruie, iar mașina se oprește fără să scoată vreun sunet. Pare scumpă. Cumplit de scumpă.

Portiera șoferului se deschide... și Tate își face apariția.

Se îndreaptă spre florărie, în timp ce mașina bipăie ușor în spatele lui. Când ajunge în fața ușii și apasă pe clanță, își dă seama că e încuiată. Își ridică privirea și ochii ni se întâlnesc prin sticlă. Inima mi se oprește în piept.

Se uită din nou la clanța de metal, de parcă s-ar aștepta să-i dau drumul înăuntru. Eu flutur cheile prin aer și îi șoptesc prin sticlă, cu un zâmbet pe buze, că îmi pare rău.

Zăresc o umbră de uimire pe chipul său, lucru care îmi umple sufletul de satisfacție. Poate că am așteptat toată seara să-l văd, dar asta nu înseamnă că o să mă și arunc în brațele lui. *Charlotte avea atâta potențial*, aud glasul profesorilor mei. *Știi că era cât pe ce să intre la Stanford?*

Închid casa de marcat și îl privesc cu coada ochiului. Îl văd scoțându-și telefonul din buzunar și ducându-l la ureche.

Din geantă se aud niște vibrații. Îmi scot telefonul și văd un număr necunoscut. Mă uit la Tate, iar el îmi face semn să răspund. Ezit, dar apăs, în cele din urmă, pe butonul verde.

— Alo!

— M-ai lăsat afară.

Încerc să nu mă las copleșită de bucuria de a-i auzi vocea.

— Am închis, îi răspund.

— Hmm! murmură, de parcă s-ar fi gândit ce să spună ca să mă convingă să-i deschid ușa.

— De unde ai numărul meu?

— Îl am de câteva zile.

— Țasta nu e un răspuns. Mi se pare puțin cam înspăimântător să mă suni când nici măcar nu ți-am dat numărul de telefon.

— Nu te-aș fi sunat dacă n-ai fi încuiat ușa, îmi răspunde, enervant de rațional.

Îl privesc stând de cealaltă parte a ușii de sticlă. Își înclină capul într-o parte și își ridică ochii spre cerul întunecat al nopții, apoi se uită iar la mine. Stă scăldat în lumina unui felinar, ce-i pune în valoare chipul imposibil de simetric. Și pentru o clipă am din nou senzația că îl cunosc de undeva – senzație ce nu are nici o legătură cu ultimele seri petrecute la florărie. Apoi, însă, își schimbă poziția și impresia de familiaritate dispare.

— Nu mi-ai răspuns încă la întrebare, îl contracarez eu, arătându-i telefonul. Cum ai aflat numărul meu?

Gropița din obraz își face din nou apariția.

— Să spunem că dispun de... anumite resurse.

— Ce fel de resurse? îl întreb eu.

— Oameni care îmi fac diverse favoruri.

Un alt răspuns evaziv. Dar dacă are *oameni* care îi fac anumite servicii, atunci are mai mulți bani decât mi-am imaginat.

— Nu crezi că asta îți conferă un avantaj inechitabil?

— Am nevoie de orice fel de avantaj – echitabil sau nu.

Mă țin prizonieră cu privirea prin geamul de sticlă, dar nici eu nu spulber vraja.

— Acum, însă, ai și tu numărul meu de telefon, așa că suntem chit.

— Nu mi-am dorit niciodată să-l am, îi răspund, încântată că întunericul îmi ascunde zâmbetul trădător, căci îmi place mult prea mult jocul nostru.

— Ba eu cred că ți l-ai dorit. Altfel, ai fi închis de mult.

Se așterne tăcerea pentru câteva clipe, răstimp în care îi aud respirația la celălalt capăt al firului. Simt fiori în stomac și un val de căldură îmi cuprinde trupul.

— Ai vreun motiv anume pentru care ai trecut în seara asta pe aici? Văd că n-ai mai adus cafea.

— Dacă vrei cafea, va trebui s-o bei cu mine, îmi răspunde.

— Eu...

— E vineri seara, Charlotte. Ieși cu mine în oraș!

Sunt atâtea motive pentru care ar trebui să spun nu. Trecutul mamei mele. Prezentul surorii mele. Viitorul meu.

— O singură întâlnire, continuă el, cu o voce moale, care mă hipnotizează.

— Spune *da*. Ce ai de pierdut?

Totul, cred...

Dar inima îmi freamătă în piept. Plutesc într-un iureș de gânduri, fericită să-i simt din nou prezența, să mă îmbăt cu miresmele amețitoare ale parfumului său – și să mă bucur încă o dată de atingerea lui. Numai atât îmi doresc – încă o clipă petrecută împreună – și apoi voi da totul uitării. Știu că încerc să negociez cu propria-mi conștiință. Dar nu-mi pasă. Sunt pe cale să capitulez.

— Dacă ieșim o singură dată împreună, vei înceta să mai vii aici?

— Jur, îmi răspunde, lipindu-și palma de geam, ca și când ar fi vrut să pecetluiască astfel înțelegerea noastră.

Simt cum pielea îmi ia foc, de parcă m-ar atinge. Închid telefonul, temându-mă că vocea îmi va trăda freamățul lăuntric.

Îl las intenționat să aștepte, în timp ce îmi fac de lucru prin florărie, căci am nevoie de puțin timp ca să-mi recapăt cumpătul. Când ies, în cele din urmă, afară, îl găsesc rezemat de mașină și simt cum inima mi-o ia din nou razna. Zâmbește, iar chipul său îmi pare mai senin ca niciodată.

— Ei bine? îl întreb, sperând că întunericul îmi ascunde obrajii încinși.

— Nu vei regreta, Charlotte.

Străbatem pe jos Sunset Boulevard, la granița cu Beverly Hills, unde întâlnim cafenele la tot pasul. Oamenii stau la mese rotunde, sub umbrele galbene și roșii, și beau cocktailuri în aerul înmiresmat al serii. Este un univers cu totul diferit față de cartierul din Hollywood unde locuiesc, chiar dacă se află doar la zece minute depărtare.

Un timp, Tate nu spune nimic și nici eu nu îndrăznesc să spulber tăcerea. Mă tem de ce-ar putea să zică. Sau de ce-aș putea să-i răspund.

— Ți-e foame? mă întreabă, în cele din urmă, trecându-și mâna prin părul tuns foarte scurt, a cărui culoare abia o intuiești: castaniu închis, aș zice.

— Cred că da, îi răspund, frecându-mi încheietura mâinii, unde mi-am făcut un tatuaj cu pixul – un triunghi asimetric.

— La câteva blocuri de aici, este un restaurant foarte bun, îmi spune el. Lola's.

Izbucnesc în râs, dar Tate este cât se poate de serios. O masă la Lola's costă, probabil, mai mult decât salariul meu pe o

săptămână.

— Dar ne vor lăsa să intrăm?

— De ce să nu ne lase?

— Pentru că...

Mă opresc, căutând cuvintele potrivite, apoi zăresc un cuplu, care se îndreaptă spre noi, ținându-se de mână. El poartă un costum gri, elegant, și vorbește la telefon, ignorându-și partenera, care îl însoțește, ținându-l de braț și purtând o pereche de pantofi înalți și încrustați cu strasuri.

— Pentru că nu arătăm ca ei, îmi continui gândul, arătându-i ușor cu capul pe cei doi tineri eleganți și rafinați, care trec pe lângă noi.

Tate mă privește pieziș, vădit amuzat.

— Da, bine spus, îmi răspunde. Atunci, vom intra prin spate. Cunosce pe cineva de la bucătărie, continuă, cu un zâmbet în colțul gurii și un licăr răutăcios în ochi, de parcă ar pune ceva la cale.

Clatin din cap. Dar nu mă opresc. Nu-i spun că ar fi, probabil, mai bine să mă întorc la florărie, unde mă așteaptă vechiul meu Volvo mâncat de rugină. Că ar fi mai bine să mă întorc acasă. Deși nu vreau să recunosc, îmi *plac* senzațiile pe care mi le stârnește: fiorii din stomac și focul ce-mi arde obraji ori de câte ori mă privește. *O singură ieșire în oraș*, îmi spun apoi. O singură ieșire nu mă va abate de la drumul pe care mi l-am ales în viață. O singură ieșire și apoi mă va lăsa în pace.

Gândul pare credibil.

Ferestrele restaurantului Lola's strălucesc în fața noastră, luminate doar de flăcările palide ale lumânărilor. Am trecut de multe ori pe lângă el împreună cu Carlos – eu de dragul plimbării, iar el în speranța că avea să zărească vreuna dintre numeroasele sale iubiri hollywoodiene. Dar n-am avut

niciodată norocul ăsta. Este aproape imposibil să distingi chipurile mesenilor în localul cufundat în întuneric. Dar probabil că așa și trebuie să fie.

Când ne apropiem de restaurant, Tate mă ia de mână și mă trage pe o alee lăturalnică. Îi simt palma caldă și puternică, și trag adânc aer în piept, copleșită de această atingere complet neașteptată. Lovește cu pumnul într-o ușă de metal, apoi se întoarce spre mine. Nu zâmbește, dar ochii îi par luminați de un foc nevăzut.

Ușa se deschide cu un scârțâit, frecându-se de caldarâm. În prag, apare un bărbat într-un halat alb și pantaloni albaștri de bucătar, care își șterge mâinile pe un prosop de bucătărie.

— Tate, spune el, tonul vocii trădându-i uimirea.

Se uită peste umăr, apoi iar la noi, scrutându-mă iute cu privirea. Am senzația că n-ar trebui să fim aici – că nu ne va lăsa să intrăm.

Apoi, însă, face un pas spre noi, cu un zâmbet pe buze, și îl îmbrățișează pe Tate ca pe un vechi prieten.

— Salut, Ruben, spune Tate.

— Mă bucur să te văd, omule, îi răspunde Ruben. A trecut ceva timp.

— Da, știu, încuviințează Tate, bătându-l pe umăr. Ai o masă liberă?

Ruben dă din cap, cu același zâmbet pe buze, vădit încântat să-l vadă pe Tate.

— Pentru tine? Întotdeauna. Veniți cu mine!

Tate mă ia din nou de mână și mă conduce prin bucătărie, unde toți ajutorii de bucătari și ospătarii se opresc din treabă ca să ne privească. Ruben împinge o ușă și intră în sala de mese, unde îi face semn unei însoțitoare. Ea ne scrutează din cap până în picioare – cu ochii ei fardați în nuanțe de fumuriu.

Poartă o rochie neagră, mulată, cu un decolteu adânc. Pentru o clipă, pare încremenită pe loc, de parcă și-ar fi uitat rolul, apoi, însă, ne zâmbește, dezvăluindu-și dantura perfectă precum cea a unui star de cinema.

— Pe aici, ne spune, cu dulceață în glas, plimbându-și ușor privirea asupra lui Tate ca apoi să zăbovească asupra mea, evaluându-mi, parcă, ținuta – hainele, părul și lipsa machiajului.

O însoțim prin restaurantul aglomerat, printr-o simfonie de clinchete de pahare și tacâmuri. Chipurile clienților strălucesc, scăldate în lumina lumânărilor de pe mese. Chiar și în obscuritatea sălii, îmi dau prea bine seama că o fată ca mine n-are ce să caute într-un loc ca acesta, alături de un băiat ca Tate. Și, cu toate astea, iată-ne împreună într-un separeu dintr-un colț relativ intim al restaurantului.

Tate se sprijină de spătarul canapelei, privindu-mă de parcă așteaptă ca eu să spulber tăcerea. Deși nu-mi place să-i fac pe plac, sunt curioasă să știu ce căutăm aici.

— Cât de des vii aici?

— Destul de des, îmi răspunde, cu nonșalanță.

— Așa s-ar părea, îi răspund, ridicând din sprâncene.

— Localul ăsta se află aici încă din anii '30, îmi spune el. Humphrey Bogart îl frecventa adesea. Pe atunci, se numea The Club. Bogart și echipa filmului *Casablanca* obișnuiau să vină aici după filmări.

— N-am văzut *Casablanca*, îi mărturisesc eu.

— Poftim? exclamă Tate, aplecându-se deasupra mesei.

— Da, știu, e cumplit. Doar că... nu prea am timp să văd filme, îi răspund, stânjenită.

— Ce faci când nu lucrezi?

Pentru că ezit să-i răspund, continuă:

— Nu lucrezi în fiecare zi la florărie. Ce faci, aşadar, în zilele de joi, după ore?

— Îmi cunoşti programul de lucru?

— Nu e greu să-l intuieşti.

— Cred că îţi dai seama că asta fac psihopaţii care îşi urmăresc victimele... le află programul.

— Crezi că sunt un psihopat care te urmăreşte? mă întreabă, ridicând din sprâncene, cu o expresie ușor lezată pe chip.

— Să spunem că mă abţin.

— N-am vrut să te sperii. Ți-am aflat programul pentru că am mai fost de câteva ori la florărie și nu erai acolo.

— Și numărul de telefon cum l-ai aflat?

— Să spunem că am avut noroc.

Privirile ni se întâlnesc deasupra mesei. Tate schițează în colțul gurii un zâmbet puțin cam arogant, ce-mi dă de înțeles că nu regretă deloc fapta comisă.

Îi zâmbesc și eu, deși nu vreau. Nu cred că este un psihopat, dar este evident că știe mai multe lucruri despre mine decât știu eu despre el.

— Bine, încuviințez apoi. Joia fac un stagiu de pregătire la UCLA.

— În ce domeniu?

— O să ți se pară plictisitor, îi răspund, mângâind cu palmele țesătura fină și albă a feței de masă.

— De ce ești atât de convinsă? Nu știi nimic despre mine.

Este a doua oară când îmi răspunde folosind exact cuvintele mele. Dar, de această dată, grogița îi apare iar în obraz.

— Lucrez într-un laborator, unde studiez modul în care sporii ciupercilor se răspândesc în atmosferă. Mai exact, modul în care vântul influențează răspândirea sporilor.

Îl privesc triumfătoare, ca și când aș fi câștigat o bătălie, căci – dacă avea să înțeleagă cât de plictisitoare este viața mea – poate că va înceta să mă mai caute.

Dar nici nu-mi termin bine discursul, că îmi și pune altă întrebare.

— Îți place?

— Munca de cercetare?

Dă afirmativ din cap, privindu-mă cu ochi iscoditori. De parcă își dorește cu adevărat să-mi afle răspunsul.

— Cred că da.

— Ești convingătoare, n-am ce zice. De ce îl mai faci dacă nu-ți place?

— Nu trebuie să-mi placă. E doar un stagiul de pregătire, util pentru înscrierea la facultate.

Îmi întorc privirea în altă parte, sperând că va înțelege că nu sunt obligată să mă justific. Din fericire, un ospătar își face apariția în sală, iar Tate îi face semn cu mâna. Dar, în loc să vină la masa noastră, ospătarul încuviințează din cap – ca într-o înțelegere tacită – și dispare.

Tate se întoarce din nou spre mine și își reia tirul de întrebări.

— Așadar, când nu ești la școală, nici la muncă și nici la stagiul de pregătire, cum te distrezi?

— Ai uitat de activitățile din cadrul clubului de jurnalism al liceului, unde mă duc în fiecare miercuri după ore, și de seminarele de franceză organizate în fiecare marți, îi răspund, pe jumătate sfidătoare, pe jumătate stânjenită.

— Încep să mă tem că nu ai viață socială.

Îi zâmbesc, fără să-i răspund, și îmi îndrept privirea spre separeul de vizavi, unde un bărbat chipeș, cu părul negru, stă de vorbă cu o femeie la fel de frumoasă. Pot să jur că îl

recunosc – poate că este o personalitate renumită.

— Carlos ar muri dacă ar ști că sunt aici, mă trezesc spunând.

— Prietenul tău cel mai bun?

— E obsedat de celebrități, îi răspund, încuviințând din cap.

— Și tu nu?

— Nu am timp să urmăresc vedetele din oraș. Dar, dacă vom întâlni vreo figură cunoscută, chiar și vreun star din reality show-uri, s-ar putea să te fac de rușine, căci îi voi cere un autograf pentru Carlos, îi spun, cu o expresie gravă pe chip. Sper că nu te superi.

— Nici vorbă! îmi răspunde, înclinându-și capul într-o parte și zâmbind. Chiar te voi ajuta să obții autografele. Ce zici de asta?

— Oau, pe bune? îi răspund, râzând ușor. Dar va trebui să-mi spui dacă vezi vreo celebritate, pentru că nu cred că l-aș recunoaște nici pe Brad Pitt dacă ar intra pe ușă.

— Nu?

Clatin din cap, mângâind cu degetele tacâmurile strălucitoare, învelite într-un șervet alb, de pânză.

— Deși mi-am petrecut toată viața în Los Angeles, sunt o cauză pierdută când e vorba de identificarea celebrităților.

— Am băgat la cap, îmi răspunde, cu același zâmbet fermecător pe buze, care mă lasă fără suflare.

Un bărbat, îmbrăcat în negru din cap până în picioare, se oprește la masa noastră, ținând în mână o tavă plină cu farfurii. După ce le aranjează cu grijă pe masă, se retrage, spunând:

— Vine și restul imediat. Poftă bună! adaugă apoi, zâmbindu-i politicos lui Tate.

— Mulțumesc, Marco, îi răspunde Tate, în timp ce

ospătarul se îndepărtează.

— Dar n-am comandat nimic, îi șoptesc pe deasupra expoziției de aperitive.

— Știu cu toții ce-mi place, îmi răspunde.

— Te întreb serios acum – cât de des vii aici?

Tate se mulțumește doar să-mi zâmbească, iar eu cedez, nerăbdătoare să mă înfrupt din bunătățile etalate în fața mea – rulouri de vară vietnameze, înfășurate în foițe delicate de orez, cu salată de mandarine, supă de curry și un turn realizat cu migală din legume preparate la grătar. Tate mă urmărește cu privirea ca să-mi vadă reacția în timp ce gust din fiecare aperitiv în parte. Când sosește apoi și primul fel – paste aseasonate cu condimente și ghimbir – nu știu dacă mai pot să iau vreo înghițitură. Dar sunt atât de delicioase, încât papilele mele gustative cer încă o îmbucătură... urmată de multe altele.

După ce termin de mâncat, mă rezem de spătarul canapelei din separeu, sătulă și satisfăcută, dorindu-mi să împărtășesc cu Carlos această experiență uluitoare. Ar muri dacă m-ar vedea stând într-un separeu la Lola's... alături de un băiat ca Tate – alături de orice băiat, de fapt. Dacă n-aș da dovadă de bădăranie, i-aș trimite, probabil, un mesaj: *Unde crezi că sunt ACUM?* Dar mă abțin.

Ospătarul nu ne aduce nota de plată, dar schimbă alte gesturi de încuviințare cu Tate, în timp ce strânge masa. Aceste gesturi par singura formă de comunicare în acest local. Tate se sprijină și el de spătarul canapelei, cu ochii ținându-i asupra mea.

Îmi amintesc din nou cât de puține lucruri știu eu despre el și cât de multe știe el despre mine. E timpul să echilibrez balanța.

— De vreme ce nu am la dispoziție aceleași resurse ca tine,

încep eu, repetând explicația pe care mi-a oferit-o ceva mai devreme referitoare la modul în care a obținut numărul meu de telefon, va trebui să aflu cine ești, folosind metodele tradiționale.

Pare neliniștit pentru o clipă, chiar dacă abordez un ton vesel și jucăuș, dornic doar de tachinare. Mă privește printre gene, neștiind unde vreau să ajung.

— Câți ani ai? îl întreb, căci mi se pare una dintre cele mai elementare – și importante – întrebări.

Aruncându-mi o privire piezișă, împăturește cu grijă șervetul de pânză și îl pune din nou pe masă.

— Am nouăsprezece ani, îmi răspunde, în cele din urmă.

— Atunci, ai terminat deja liceul?

— Oarecum... dar n-am urmat propriu-zis o școală. Am avut profesori particulari.

Un copil bogat și răsfățat, îmi spun în sinea mea, fără să-mi îmbrac, însă, gândul în cuvinte. Acum totul pare să capete sens.

— Interesant, îi răspund, lovindu-mi bărbia cu degetul, ca un reporter care încearcă să pună cap la cap fragmente ca să închege întreaga poveste.

— Serios? îmi răspunde, privindu-mă cu o grimasă pe chip și ochi iscoditori.

Îmi intuiește foarte bine jocul – încercările de a-i smulge orice informație, oricât de mică.

— Tu câți ani? mă întreabă apoi.

— Abia am împlinit optsprezece, îi răspund, deși îmi dau seama că este posibil să știe deja răspunsul la întrebarea mea.

— Ai locuit mereu în Los Angeles?

— Nu mereu. Doar de câțiva ani.

O femeie de la o masă alăturată începe să țipe, iar Tate

tresare ușor și scrutează restaurantul cu privirea. Țipetele se transformă apoi în hohote de râs, iar Tate se relaxează și își îndreaptă din nou atenția spre mine.

— Unde ai crescut?

— În Colorado.

Un răspuns la care nu mă așteptam. Pare să fie în elementul său în Los Angeles. Ca peștele în apă. Mi-am închipuit că o să-mi spună San Francisco, sau Orange County, sau măcar Seattle. Mi-e greu să mi-l imaginez oriunde în altă parte – și cu atât mai puțin în Colorado, care, în mintea mea, seamănă cu o reclamă imensă la o stațiune de schi: pârții acoperite cu zăpadă, orașele de munte, cabane cu șemineuri în fața cărora bei o ciocolată fierbinte. Poate că este o imagine exagerată, dar îmi place tabloul – tabloul unei vieți hibernale, idilice.

— N-am văzut niciodată zăpadă, îi mărturisesc eu. Cred că viața de aici ți se pare ciudată acum.

— Da, așa e, încuviințează el. Dar munca m-a obligat să vin aici.

N-a pomenit niciodată nimic despre acest subiect, astfel că îmi înclin capul într-o parte și îl scrutez cu privirea, de parcă l-aș vedea pentru prima dată. Poartă un tricou simplu, de bumbac – simplu, dar scump. De genul celor prin care vrei să spui lumii întregi că nu-ți pasă ce porți, dar nu e deloc așa.

— Ești muzician, nu-i așa? tatonez eu terenul.

Se așterne tăcerea și văd cum mâinile i se crispează pe masă.

— De ce crezi asta?

— Asta am bănuț prima dată când ne-am întâlnit, îi răspund, ridicând din umeri.

— Deci te-ai gândit la mine după ce ne-am întâlnit.

Chipul îi strălucește în bătaia lumânării, ce-i scoate în relief

conturul pomeților și forma dreaptă a nasului. E greu să-ți desprinzi privirea de la el.

— Nu, mint eu. Dar semănai cu un muzician. Răspândeai anumite vibrații.

Nu știu cum să explic, dar are o atitudine nonșalantă, tipică artiștilor, prin care par să-ți spună: *Nu mă deranja! Compun un cântec.*

— Transmit anumite vibrații? mă întreabă, cu un licăr vesel în ochi.

— Așadar, ești într-adevăr muzician.

Chipul i se luminează cu un zâmbet generos.

— Bravo ție! Ai fi un detectiv grozav.

— Ce pot să spun? Unii dintre noi nu au nevoie de ajutorul altor *oameni* ca să aflăm anumite lucruri. Ne folosim doar instinctele, îi răspund, tachinându-l.

Își ațintește privirea în altă parte, cu o expresie ușor stânjenită pe chip, mușcându-și buza de jos și bătând darabana cu degetele pe canapeaua separeului. Vreau să-l întreb ce fel de muzician este – dacă face parte dintr-o formație, dacă este artist solo, dacă este solist sau toboșar într-o trupă – dar se apleacă spre mine, punându-și coatele pe masă, și spulberă tăcerea înaintea mea.

— Așadar, ai instincte bune – am băgat și asta la cap, îmi spune, cu ochi surâzători. Acum e rândul meu.

Mă scrutează iscoditor, întrebându-se, parcă, ce întrebare – personală și stânjenitoare – să-mi pună. Îmi țin buzele încleștate, încercând să nu zâmbesc, amuzată de felul în care mă privește.

— Știu că ești în ultimul an de liceu, începe el. Ce-ai de gând să faci după absolvire?

Întrebarea nu este chiar atât de stânjenitoare cum mi-am

imaginat.

— Vreau să dau la Stanford, îi răspund, ușurată. Dacă mă vor accepta, adaug apoi. Și dacă îmi voi permite.

— Ce vrei să studiezi?

— Biologia, probabil.

— Cum adică probabil?

Ridic din umeri.

— Biologia e o materie importantă dacă vrei să urmezi medicina. Au multe cursuri în comun.

Îi spun același lucru pe care l-am spus și consilierilor de la școală; același discurs pe care l-am rostit și în interviul pentru înscrierea la stagiul de pregătire și pe care îl recit în gând, de nenumărate ori, ca pe o mantră. *Acesta este planul pe care trebuie să-l urmez*, îmi reamintesc mereu. *Planul ce-mi va oferi viața pe care mi-o doresc*. Dar, spre deosebire de consilierii liceului și coordonatorii stagiului, Tate nu pare să mă creadă – discursul meu bine regizat și repetat nu are puterea de a-l convinge că știu ce fac cu viața mea.

— Bun, îmi spune, ridicând din sprâncene. Deci, după colegiu... urmează medicina?

— Da, îi răspund, mult mai încrezătoare. Probabil.

La naiba! De ce par atât de șovăitoare? Acum, când stau față în față cu el, de ce am senzația că habar nu am despre ce vorbesc?

— Și ți-ai dorit mereu să devii doctor? mă întrebă, călăuzind discuția spre ape tot mai adânci și mai tulburi, unde nu pot să navighez.

— Nu neapărat, îi răspund, cât se poate de sinceră, căci acesta este adevărul. Dar trebuia să-mi calez cât mai devreme drumul în viață... ca să mă pun pe treabă.

Nu este deloc un motiv nobil ca să devii doctor. N-am

nutrit niciodată o pasiune nebună pentru medicină sau pentru știință și nici nu mi-am dorit vreodată să găsesc leacul vreunei boli. Dar am știut mereu că trebuie să-mi trasez harta viitorului – o hartă care mă va împiedica să repet greșelile comise de celelalte femei din familia mea. Iar profesia de medic părea să-mi ofere un plan solid, un plan ce nu avea să-mi lase nici loc de greșeli, nici timp de distracții.

— Dar asta îți dorești cu adevărat să faci? mă întreabă Tate, privindu-mă cu ardoare, de parcă mi-ar fi simțit iureșul lăuntric.

— Nu contează dacă asta îmi doresc, îi răspund. Asta trebuie să fac.

Se sprijină din nou de spătarul canapelei, scrutându-mi fiecare trăsătură a chipului. Și, deși în mod normal ochii lui iscoditori îmi încing obrajii, acum mă simt în siguranță sub privirea sa pătrunzătoare.

— Te admir pentru devotamentul și fermitatea ta, îmi spune, în cele din urmă.

Nu-i răspund. Nu știu ce să spun. Dar schițez un zâmbet palid, în timp ce restaurantul se pierde într-un voal de negură.

O clipă mai târziu, lumina unui bliț străpunge întunericul din sală, spulberând vraja.

Cineva a făcut o fotografie. Îmi întorc privirea spre cuplul din separeul de vizavi. Poate că bărbatul îmbrăcat la patru ace este o celebritate. Vreau să mă aplec ușor ca să-l privesc mai bine când Tate se ridică brusc în picioare.

— Gata? mă întreabă.

Ezit, gândindu-mă că s-ar putea să-mi întindă mâna cum a făcut când m-a condus în restaurant. Mă așteaptă, însă, încremenit pe loc, cu chipul lipsit de expresie.

— Da... Firește, îi răspund, ridicându-mă în picioare.

Mă conduce din nou prin bucătărie, printre bucătarii și ospătarii care ne urmăresc cu privirea. Ruben îl salută pe Tate cu mâna, în timp ce pregătește câteva farfurii cu mâncare. Ne strecurăm afară prin ușa grea de metal și ieșim în stradă.

Dar, în loc să ne întoarcem pe unde am venit, Tate străbate aleea până ajungem pe strada următoare.

— Puțin mai departe, la câteva blocuri depărtare de aici, e o cofetărie unde găsești o înghețată foarte bună, îmi spune el.

Îl scrutez cu intensitate – ochii negri îi par înseninați de un licăr vesel, deși cu câteva clipe în urmă ceva îl tulbura.

Știu că ar trebui să-l refuz – să-i spun că înțelegerea noastră s-a sfârșit. Să mă întorc la mașina mea și să transform seara asta într-o amintire frumoasă – o seară în care m-am prefăcut că sunt altcineva. Dar, în ciuda întrebărilor pe care i le-am pus deja, mai sunt încă multe alte lucruri pe care vreau să le aflu despre el.

— Numai dacă au șerbet, îi răspund, în cele din urmă.

— Cu ce aromă?

— Cu limete.

— O, nu! exclamă, ridicând din sprâncene.

— Nu au așa ceva? îl întreb, nedumerită.

— Glumești, nu-i așa? Nimănui nu-i place șerbetul cu aromă de limete, îmi răspunde, mai mult sceptic decât acuzator.

— *Mie* îmi place șerbetul cu aromă de limete, îi răspund, apărându-mi dragostea pentru aroma asta atât de subestimată. Și nu-mi pasă dacă sunt singura.

Îmi zâmbește și clatină, neîncrezător, din cap.

— Nu ești singura – ești a doua persoană de pe planeta asta căreia îi place șerbetul de limete.

Ridic din sprâncene, neștiind dacă mă tachinează sau nu.

— Vorbesc serios, îmi spune, citindu-mi gândurile. Am fost sortiți să ne întâlnim.

— Fără îndoială, îi răspund, dându-mi ochii peste cap.

Dar îi zâmbesc. Mă bucur de ultimele clipe petrecute împreună – înainte de a-mi lua rămas-bun.

Traversăm o intersecție, profitând de culoarea verde a semafoarelor, și ajungem pe trotuar. Aerul este cald și înmiresmat. Oamenii ies din taxiurile parcate lângă bordură, pregătindu-se să petreacă o noapte în oraș. Atunci, exact în fața noastră, un bărbat strigă ceva, dar nu înțeleg ce spune, căci cuvintele îi sunt înăbușite de zgomotul strident al unei sticle sparte.

Apoi, totul se întâmplă prea repede ca să reacționez. Un alt tip se izbește de mine, împingându-mă cu violență și lovindu-mă de ceva tare. Simt o durere sfredelitoare. Stau lipită de o mașină parcată lângă trotuar. Bătăușii nici măcar nu m-au observat – continuă să se lupte, zdrobindu-mă cu trupurile lor.

— Hei!... încerc să țip, dar scot doar un șuierat.

Îi împing cu mâinile, încercând să-i îndepărtiez, dar greutatea lor este copleșitoare. Nu reușesc nici măcar să mă strecor printre ei.

Acum se aud și alte voci – o fată îi roagă, de undeva de pe trotuar, să înceteze. Vocile se împletesc cu glasul răsunător al lui Tate. Toată cacofonia asta mă asurzește. Unul dintre combatanți mă lovește cu cotul în bărbie, provocându-mi o durere copleșitoare. Îmi întorc capul într-o parte, încercând să-mi protejiez fața de alte lovituri, când greutatea trupurilor lor pare să dispară deodată.

Trag cu disperare aer în piept, atingându-mi cu degetele bărbia umflată și dureroasă.

— Hei! protestează, mânios, unul dintre bărbați.

Clipesc, încercând să-mi dau seama ce se întâmplă. Tate se află între cei doi rivali, ținându-l pe unul de braț și pe celălalt de tricou.

Tot mai mulți oameni ies din bar ca să urmărească spectacolul de pe trotuar. Tate mă scrutează ușor cu privirea și, încordându-și mușchii, îl împinge cu violență pe cel mai înalt dintre cei doi. O fată cu părul negru și drept aleargă spre individul aflat încă în mâinile lui Tate, lovind pavajul cu tocurile ei înalte.

— Dă-i drumul! strigă ea, de parcă Tate poartă vina pentru toată nebunia asta.

El își scrutează prizonierul, pe care îl ține încă de braț, apoi îi dă drumul.

— Ticălosule! îi spune, spumegând de furie.

Individul își scutură brațul, aruncându-i priviri mânioase. Are ochiul drept vânăt și din nas i se prelinge un firicel de sânge. Fata îi atinge chipul și încearcă să-l șteargă de sânge, dar el o respinge cu brutalitate.

— Cine te crezi... intervine individul înalt.

Din bar răzbate o muzică asurzitoare, ce tulbură liniștea nopții. Tot mai mulți oameni ies pe trotuar, ținând în mâini sticle de bere și țigări neaprinse, sperând, probabil, să vadă vreo luptă.

— Hei, tu! strigă din nou individul, dar Tate nu se întoarce spre el. Te cunosc, adaugă apoi.

Tate își croiește drum spre mine, întinzându-mi mâna, când fata cu părul negru strigă deodată:

— O, Doamne!

— Ești teafără? mă întreabă el, atingându-mi ușor brațul și privindu-mi chipul ca să vadă dacă sunt rănită.

— Da, îi răspund, chiar dacă îmi simt bărbia umflată cât o

minge de tenis.

— Hai să plecăm de aici! îmi spune apoi, cu un ton impunător, iar eu încuviințez din cap.

O mână îl prinde de umăr, dar Tate se smulge din strânsoare.

— Carevasăzică, *tu* ești, omule! exclamă individul, cu ochii mari cât cepele.

Mulțimea se îndreaptă spre noi, strângându-se ca insectele în jurul nostru, mormăind și șoptind cuvinte pe care nu le înțeleg.

Tate mă privește acum cu disperare.

— Charlotte! îmi spune, îndeajuns de încet încât să aud doar eu.

— Ce se întâmplă? îl întreb, complet dezorientată, privind chipurile ce amenință să ne sufoc.

— El e! strigă cineva.

Luminile blițurilor mă orbesc deodată, împiedicându-mă să văd la doi pași.

— Tate Collins! spune altcineva, cu glas răsunător.

Vocile devin tot mai stridente și mai isterice. Oamenii se înghesuie unii într-alții, împingându-ne din toate părțile. Tate reușește să mă prindă de braț, dar eu stau încremenită pe loc, incapabilă să mă mișc și să înțeleg ce se întâmplă.

— Tate Collins! strigă un alt glas.

— Charlotte! repetă el, dar vocea i se pierde în noianul de glasuri.

Sângele îmi zvâcnește în urechi, iar aerul devine brusc înăbușitor, sub presiunea mâinilor, ochilor și luminilor fremătătoare.

Tate Collins. Băiatul ăsta, mult prea sexy, care mi-a dat târcoale la florărie, mi-a adus opt feluri de cafea, mi-a aflat

numărul de telefon și m-a condus prin bucătăria celui mai elegant restaurant din oraș – nu e, firește, un băiat de rând. E *Tate Collins*.

Îmi mișc buzele și îi rostesc numele, ce are acum o rezonanță dureroasă.

— Tate? spun în șoaptă, încercând să alung din minte imaginile ce-mi bântuie gândurile, fotografiile pe care le-am văzut la televizor, în revistele mondene ale lui Carlos și pe pagina lui de Instagram, dar și pe afișele lipite pe autobuze sau pe dulapurile fetelor de la școală.

Tate Collins – starul de muzică pop, senzația lumii muzicale și unul dintre cei mai renumiți cântăreți din lume – stă acum în fața mea, privindu-mă cu ochi imploratori.

Nici nu mai simt presiunea valului de trupuri umane, care mă împing, încetul cu încetul, cât mai departe de Tate. Dar nu mă împotrivesc. Văd cum mâini lacome îi sfâșie hainele și degete avide îi ating părul tuns scurt. Își ațintește ochii în pământ, încercând să se ferească de luminile orbitoare ale blițurilor.

Fac un pas înapoi, apoi încă unul. Mulțimea umple imediat golul pe care îl las în urma mea. Îi arunc o ultimă privire lui Tate, apoi o iau la fugă.

Luni, copiii pleacă de la școală, la sfârșitul orelor, bucurându-se de aerul cald ca de primăvară, deși e aproape iarnă – bine, în Los Angeles, nu e niciodată iarnă cu adevărat.

— Mergem să bem o cafea la The Lone Bean? mă întreabă Carlos.

— Da, hai să mergem!

Astăzi am fost extrem de tăcută, lucru care nu i-a scăpat lui Carlos. Nu știu de ce nu i-am spus nimic despre Tate – poate pentru că mi-e rușine să mărturisesc că m-am lăsat dusă de val – și nu cu oricine, ci cu un băiat ca *Tate*.

Nu sunt proastă. Știu foarte bine cine e Tate Collins. Toată lumea știe. Chiar dacă nu citești tabloidele, nu-i asculți muzica și nici nu frecventezi site-urile de mondenități, știi cine este Tate Collins. Toată lumea îi cunoaște idilele cu manechine celebre; aventurile din timpul turneului mondial când s-a distrat – se spune – împreună cu prințul Harry și a fost gata să se înece căzând, beat, de pe un iaht în apropiere de coasta Franței; sau încăierarea dintr-un club newyorkez soldată cu închisoarea. Toată lumea cunoaște detaliile urâte.

Cunosc legenda care îl învăluie pe Tate Collins. Cum de n-am reușit să recunosc vedeta în băiatul care a venit la florărie? În seara când l-am văzut pentru prima oară, mi s-a părut o figură cunoscută – dar am ignorat semnalele. Am crezut că e doar o simplă impresie. Și am început să fac paradă cu talentele mele de detectiv.

Dar arăta cu totul diferit, nu cum mi-l amintesc din fotografii – asta ca să spun ceva și în apărarea mea. Starul perfect stilizat din ziare și reviste nu seamănă cu băiatul de la

florărie. Părul castaniu, o adevărată carte de vizită pentru imaginea lui, și l-a tuns foarte scurt. Iar ochii îi par și mai întunecați când îl vezi în carne și oase. Ca și când n-a mai dormit de foarte mult timp.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Carlos, înghiontindu-mă ușor pe drum. Îmi dau seama că te macină ceva.

S-a zis cu încercările mele de a-l păcăli. Îmi întorc capul într-o parte ca să nu-mi vadă tristețea din ochi. De dimineată, înainte de a pleca la școală, mi-am ascuns sub un strat gros de fard vânătaia de sub bărbie pe care am căpătat-o în timpul încăierării de vineri seară. Este încă vizibilă, firește – o consecință a unui accident de muncă, le-am explicat bunicii, Miei și lui Carlos când au văzut-o. M-am lovit la bărbie în momentul în care am deschis iute una dintre ușile răcitorului de la Bloom Room. Minciuna a fost – se pare – extrem de convingătoare, căci m-au crezut cu toții, deși nu sunt deloc încântată că am fost nevoită să recurg la ea.

— Nu te-am văzut în pauza de masă, adaugă Carlos.

— Știu, îi răspund, clătinând din cap. Îmi pare rău.

Am stat în mașină în tot acest răstimp, până am auzit clopoțelul, și am re trăit evenimentele de vineri seară: masa la Lola's, replicile mele stupide, aruncate aiurea, cât și nonșalanța cu care am declarat că n-am întâlnit niciodată vreo celebritate, în condițiile în care stăteam la masă cu unul dintre cele mai renumite staruri rock din lume. Nu e de mirare că a reușit să-mi afle numărul de telefon – când a spus că are resurse, n-a glumit. Crâmpie de amintiri îmi bântuie gândurile. Nu-mi vine să cred că nu le-am pus până acum cap la cap. Îmi amintesc prima seară de la florărie când l-am întrebat cum îl cheamă, iar Tate a ezitat, vădit surprins, căci nu-i venea să creadă că nu l-am recunoscut.

Cât de proastă i-am părut probabil! Tot ce-am spus, toate comentariile legate de instictele mele extraordinare, care m-au ajutat să descopăr că e muzician... toate îi stârneau râsul, fără doar și poate. Cât s-o fi distrat, pesemne, gândindu-se cât sunt de ignorantă! Amintirea îmi provoacă fiori reci. Toată povestea asta a fost doar un joc pentru el – a vrut să vadă cât îmi ia să descopăr adevărul și să se distreze apoi copios când avea să-mi citească stinghereala pe chip. Gândul mă face să smugesc de furie. Cât de ticălos să fii ca să faci asta?

Îmi amintesc – ca prin ceață – că anul trecut toată școala vuia sub imperiul unui zvon tulburător – Tate Collins avea de gând să renunțe la muzică. Voia să pună capăt turneelor și albumelor muzicale. De ce oare? *Dar de ce-mi bat capul?* mă cert singură. Nu-mi pasă.

— Charlotte! mă strigă Carlos, ținându-mă cu ochii lui blânzi și încurajatori, zugrăviți în nuanțele cafelei.

— L-am văzut... pe tipul ăla vineri seară.

— Cel care ți-a trimis flori? A venit la florărie?

În minte îmi apare imaginea lui Tate, stând în fața florăriei, cu telefonul la ureche și cu o expresie calculată pe chip. O alung cât pot de iute.

— A venit în fiecare zi cât am lucrat.

— Serios?! exclamă Carlos, clipind din ochi. Și n-ai spus nimic?

— Speram să nu mai vină. N-am vrut să fac din țăntar armăsar.

Îi spun adevărul doar pe jumătate. Speram cu adevărat să nu mai vină, dar de fiecare dată când îl vedeam trecând pragul florăriei, realizam cât de mult îmi doream să-l văd.

— Vineri, m-a invitat din nou în oraș, adaug, după o clipă de tăcere, trăgând adânc aer în piept. Și am acceptat.

— Ce-ai făcut?

O mașină trece pe lângă noi cu geamurile deschise. Printr-o crudă coincidență, din difuzoare răsună unul dintre cântecele lui Tate. Nu-i știu numele, dar versurile îmi sunt cunoscute – o baladă, un cântec de dragoste, în care cineva își plânge iubirea neîmpărtășită. Glasul lui puternic, de tenor, îmi este acum ciudat de familiar – și simt cum stomacul mi se întoarce pe dos. Cum de n-am reușit să descifrez tonalitățile inimitabile ale vocii sale? Adevărul se afla în glasul lui.

— Ai ieșit în oraș? Vorbești de *prima ta ieșire în oraș* cu un băiat? Și eu abia acum aflu despre asta? mă întreabă Carlos, pe jumătate încântat, pe jumătate supărat.

Îmi ațintesc privirea în pământ, scrutând trotuarul presărat cu gumă de mestecat.

— Am fost la Lola's, îi răspund eu.

— Ați fost la *Lola's*? Și de ce nu mi-ai trimis un mesaj? Aș fi venit să vă privesc pe fereastră, mort de gelozie.

Izbucnesc în râs, de dragul lui.

— Tocmai din acest motiv nu ți-am scris, îi răspund, oftând adânc. Dar nu mai contează. Oricum nu mă mai întâlnesc cu el.

Semaforul se face verde și pornesc înaintea lui Carlos.

— Poftim? De ce? mă întreabă el, prinzându-mă din urmă la mijlocul intersecției. Din cauza regulii tale de a nu te întâlni cu nimeni? Sau s-a întâmplat ceva?

Este atât de concentrat asupra mea, încât nici nu se mai uită pe unde merge, aproape ciocnindu-se de o blondă îmbrăcată cu o bluză albă, gen maiou, foarte scurtă și mulată pe corp, care căra un covoraș de yoga.

— Nu e cine mi-am imaginat eu că e, îi răspund, clătinând din cap și apucând cu degetul mare cureaua genții de pe

umărul stâng.

Nu vreau să-i mărturisesc lui Carlos că m-am întâlnit cu Tate Collins – nu voi mai scăpa în veci de el. Va dori să afle fiecare detaliu în parte și va aborda subiectul ori de câte ori va avea ocazia. Iar eu vreau să uit toată povestea.

— Charlotte! mă strigă Carlos, făcându-mă să-mi ridic, nedumerită, privirea spre el. Te simți bine?

— Da, îi răspund, suspinând adânc.

O mașină se apropie ușor de bordura trotuarului și, pentru o clipă, o urmăresc absentă. Apoi, inima îmi sare în piept. E mașina lui Tate.

Încerc să văd cine se află la volan, dar nu reușesc să străpung cu privirea geamurile fumurii. Poate că nu e el, deși nu am motiv de îndoială. Mașina e mult prea elegantă și silențioasă, astfel că e puțin probabil să fie doar o simplă coincidență. De ce mă urmărește? Vreau să dispară. Îmi continui drumul, însoțită de Carlos. Aproape că am ajuns la cafenea. Mai avem de parcurs doar un bloc distanță.

Ne oprim la următoarea intersecție, iar Carlos se întoarce spre mine ca să mă privească direct în ochi.

— Nu te cred că te simți bine, îmi spune apoi, cu hotărâre în glas. Ce s-a întâmplat vineri seară?

Îmi plimb limba peste dinții din față.

— S-a folosit de mine. Totul a fost doar o joacă.

Încerc să nu-mi îndrept ochii spre mașina care străbate acum, ca melcul, Highland Avenue.

— Mă bucur că i-am intuit jocul. A fost o pierdere de timp de la bun început.

— Îmi pare rău, Char, îmi răspunde Carlos, cuprinzându-mă cu brațele lui lungi și subțiri.

Îmi sprijin capul de țeșătura moale a cămășii sale, iar

parfumul lui – dulce, cu aromă de mentă, ca guma de mestecat – îmi alină sufletul.

— Dar, după experiența asta, nu trebuie să te izolezi iar în cochilia ta și să refuzi alte întâlniri. Mai sunt și băieți buni pe lumea asta.

— Cred că tu ești singurul, îi răspund, ridicând capul și schițând primul meu zâmbet adevărat din ziua aceea. Și, din păcate, nu sunt genul tău.

— Îmi pare rău. Dar dacă ai fi, te-aș trata ca pe o zeiță.

— Asta și faci, îi răspund, iar el mă sărută în creștetul capului.

Mă desprind din îmbrățișarea lui, dar Carlos continuă să-și țină brațul pe umărul meu, obligându-mă să stau strâns lipită de el și să adopt același pas. Ajungem la The Lone Bean, o cafenea micuță, decorată cu fotografii vechi, în alb și negru, ale actorilor holywoodieni din anii '20 și '30. Este înțesată, ca de obicei, cu clienți aplecați deasupra laptopurilor și câțiva colegi de școală, care au ajuns înaintea noastră. Comandăm băuturile noastre obișnuite, plus o brioșă cu afine, pe care o împărțim amândoi, apoi găsim o masă liberă afară. Gândurile îmi zboară din nou la Tate. Îl văd cu ochiul minții cum intră nonșalat în florărie, ținând în mâini două tăvi de cafele aburinde și plecând apoi cu aceeași nonșalanță. Părea să facă asta în mod obișnuit, ca pe un ritual de seducție, iar eu, ultima lui reductă necucerită, aveam să-i cad, fascinată, la picioare.

Carlos își scoate manualul de istorie americană și începe să critice cu vehemență testul pe care l-a dat astăzi, susținând că a fost „măsluit”, pentru că nu-și amintește să fi parcurs vreodată materia respectivă. Mă bucur că a schimbat subiectul – alungându-mi amintirile care continuă să mă poarte cu gândul la Tate. Nu reușesc, însă, să mă concentrez asupra

motivelor lui de indignare. Când se ridică, în cele din urmă, în picioare ca să se ducă la toaletă, îmi arunc privirea spre stradă și văd mașina parcată lângă trotuar.

Îmi las capul în pământ și o privesc cu coada ochiului, scrâșnind din dinți. Știu că e mașina lui – a cui să fie dacă nu a lui? Dacă se așteaptă să mă duc la el ca să vorbim, va avea parte de o mare surpriză. N-are decât să stea toată ziua acolo dacă vrea.

Portiera șoferului se deschide, însă, în clipa aceea și Tate coboară din mașină, cumplit de seducător cu ochelarii lui negri și blugii gri. Înghit în sec, complet uluită.

Îmi dau seama că nu l-am văzut niciodată în lumina zilei. Este realmente de o frumusețe izbitoare – soarele îi pune și mai mult în valoare fiecare trăsătură a feței, cât și arcada lată a umerilor pe sub cămașa albă. Zăresc un crâmpei din bicepsii puternici în clipa în care cămașa i se ridică puțin deasupra pantalonilor. Priveliștea mă lasă fără suflare.

Îmi aruncă o privire printre gene, apoi vine spre mine.

Nu vreau să vorbesc cu el. Nu vreau să fac asta. De ce nu mă lasă în pace?

Încerc să afișez o expresie fermă pe chip, privindu-l cu ochi mânioși și stăruitori în speranța că îl voi convinge să plece. Dar, în timp ce se apropie, inima începe să-mi bată frenetic în piept. Distanța dintre noi devine tot mai mică, până mă trezesc cu el în fața mesei. Arunc o privire de jur împrejur, spre ceilalți clienți. Câțiva îl scrutează curioși, dar asta poate pentru că, prin întreaga lui ținută, atrage privirile admiratoare ale oamenilor. Chiar dacă nu l-au recunoscut încă, știu – din experiența de vineri seara – că o vor face în scurt timp. Este o minune că am reușit să luăm masa la Lola's pierduți complet în anonimat.

- Charlotte! începe el, cu glas domol.
- Nu, las-o baltă! îl întrerup, ridicând o mână.
- Lasă-mă să-ți explic!
- Nu e nevoie să-mi explici nimic. Am înțeles deja.
- Nu cred, îmi răspunde, făcând încă un pas.

Eu împing scaunul puțin mai în spate, mărimd ușor distanța dintre noi. Mă privește stăruitor, de parcă ar căuta ceva, apoi își ațintește privirea asupra bărbiei mele.

- Te-ai rănit vineri?
- E doar o vânătaie, îi răspund, cu răceală.

Rana nici nu se compară cu sentimentul cumplit al trădării, dar n-am de gând să-i ofer bucuria de a ști că poate să-mi facă rău.

- Sunt teafară.

Oftează adânc, căci își dă seama că nu voi ceda prea ușor. Vreau doar să-l văd plecat.

- Vino cu mine! îmi spune apoi. Dă-mi șansa să-ți explic!
- Sunt ocupată acum, îi răspund, ațintindu-mi ochii asupra manualului din fața mea.

Îmi țin mâinile încheștate în pumni pe sub masă.

- Ai venit aici... cu prietenul tău? mă întreabă apoi.

Tate ne-a văzut venind împreună; l-a văzut pe Carlos strângându-mă în brațe și sărutându-mă în creștetul capului. Îi citesc în ochi freamătul lăuntric.

- Ce-ți mai pasă acum? Ar fi trebuit să-ți pese mai demult ca să-mi spui cine ești cu adevărat.

— N-am vrut să te mint, îmi răspunde, crispându-se. Dar nu putem să purtăm discuția asta aici. Pot să vin să te iau cu mașina când termini?

Simt cum vocile din preajma noastră capătă nuanțe crescendo, iar șaptele devin tot mai încrezătoare. *Da, oameni*

buni, e adevărat. În fața voastră stă însuși Tate Collins, care încearcă într-un mod lamentabil să-și ceară scuze.

— Am treabă, îi răspund, cu glas tăios. Și n-am de gând să mai merg nicăieri cu tine.

Mânia îmi încinge simțurile și îmi înfierbântă sângele prin vene.

Tate își întoarce privirea spre o masă din stânga, ocupată de trei fete, care îl privesc stăruiitor.

— Spune-mi, tipul ăsta înseamnă ceva pentru tine?

Îmi descleștez pumnii pe sub masă, oftând adânc.

— Da, înseamnă foarte mult. E Carlos.

Pare ușurat. Dar nu vreau să se simtă ușurat... Vreau să simtă și el gustul amar al trădării și umilinței. Vreau să-l fac să înțeleagă riscul pe care mi l-am asumat acceptând să ies cu el și faptul că minciunile lui mi-au creat senzația că totul a fost doar un joc stupid.

— Nu vreau să te mai văd vreodată, îi spun, în schimb, căci nu reușesc să-mi găsesc cuvintele.

Își freacă ceafa cu mâna. Deschide gura să spună ceva, dar pare cu totul pierdut.

Încerc să-i ignor silueta atrăgătoare proiectată pe fondul cerului albastru și modul încântător în care își încleștează maxilarul. Degajă ceva fascinant și seducător prin toți porii săi, dar nu vreau să-mi omor mintea ca să descopăr acel *ceva*. Pentru că este un mincinos. M-a păcălit. Și nu mai vreau să am de-a face cu el.

Apoi, fără să mai spună vreun cuvânt, se întoarce pe călcâie și se îndreaptă spre stradă. Îi simt absența în aer, căci lasă în urma lui un gol imens.

Două dintre fetele de la masa alăturată se ridică iute în picioare și pornesc după el. Le aud strigându-l. Dar Tate se

urcă în mașină fără să le dea vreun semn. Ele rămân, dezamăgite, pe loc, apoi se întorc la masă.

Ticălosule! îl cert în gând, în timp ce mașina pornește în trombă. Asta nu mă împiedică, însă, să mă întreb ce mi-ar fi spus dacă aș fi plecat cu el și i-aș fi oferit ocazia să se justifice.

— Am pierdut ceva? mă întreabă Carlos, când s-a întors la masă câteva clipe mai târziu.

— Nu, nimic, îi răspund, ațintindu-mi ochii în manualul de franceză ca să-mi ascund chipul.

Carlos știe foarte bine să citească printre rânduri și să-mi descâlcească minciunile.

— Hai să ne facem temele înainte să plec la muncă!

— La treabă atunci! îmi răspunde, așezându-se lângă mine și scoțând un pix din rucsac.

În timp ce studiem, simt ochii fanelor lui Tate ațintiți asupra noastră. Nu mă uit, însă, la ele. Nu mă gândesc la Tate – cel puțin, încerc să n-o fac. Eforturile mele sunt, însă, în zadar. Îi spun lui Carlos că mă întorc imediat și mă duc la baie.

Nu e nimeni înăuntru când intru. Dar când ies din toaletă, văd o fată care stă în fața unei chiuvete cu apa curgând, dar, în loc să se spele pe mâini, se privește în oglindă. La început, am impresia că este una dintre fanele lui Tate, apoi, însă, îmi dau seama că n-am văzut-o niciodată. Își ridică ochii și se întoarce spre mine. Poartă un hanorac negru și blugi tot negri – în stil *goth* – asortați cu un păr negru, tăiat scurt până la bărbie. E drăguță, însă, având chipul ca de fildeș, presărat cu pistruii în jurul nasului, lucru care mă face să mă întreb dacă nu este de fapt roșcată, dar își vopsește părul pentru un efect mai puternic.

Mă privește cu ochi fremătători, iar eu îi zâmbesc din politețe și mă îndrept spre chiuvete. Mă urmărește, însă, cu

privirea, scrutându-mă din cap până în picioare, de parcă mă cunoaște. Apa rece începe să curgă automat în clipa în care îmi introduc mâinile sub robinet și mi se prelinge printre degete.

— Ar trebui să stai cât mai departe de el, îmi șoptește deodată, privindu-mă prin oglindă.

— Poftim?

— Ia-o ca pe un sfat prietenesc! adaugă apoi, schițând o grimasă.

Îmi îndrept ochii spre ușă. De afară se aud glasuri, dar nu intră nimeni.

— La ce te referi? o întreb, deși am senzația că știu deja răspunsul.

Face un pas spre mine, de parcă ar vrea să mă măsoare. Mă sprijin cu spatele de blatul chiuvetei și îmi înclăștez mâinile pe marginea acestuia.

— Pentru binele tău, stai cât mai departe de Tate Collins! îmi șoptește, fără să clipească.

Pare că vrea să mai spună ceva, dar tocmai atunci intră în toaletă, vorbind tare, cele două fane ale lui Tate. Fata îmbrăcată și machiată în stil goth tresare când le vede și se crispează toată. Deschid gura să spun ceva, dar se năpustește spre ușă și iese ca o furtună.

Ce dracu' a fost asta? Trag adânc aer în piept și mă aplec deasupra chiuvetei. Una dintre admiratoarele lui Tate mă privește iscoditor, părând că vrea să mă întrebe ceva, dar m-am săturat de discuții inoportune în baie. Mă îndrept spre ușă și, crăpând-o ușor, scrutez cu ochii cafeneaua zgomotoasă și aglomerată. Fata s-a făcut nevăzută.

Afară, Carlos stă rezemat de spătarul scaunului, cu ochii închiși și capul ridicat spre soarele ce se strecoară printre copaci.

— Ai căzut cumva în toaletă? mă întreabă, deschizând un ochi ca să mă privească.

Din fericire, nu pare să fi auzit vreo discuție la mesele alăturate referitoare la prezența lui Tate Collins în cafenea. Mă așez din nou pe scaun.

Ar trebui să-i povestesc întâmplarea ciudată din baie. Dar atunci ar trebui să-i mărturisesc și întâlnirea mea cu Tate Collins și nu sunt pregătită să gust din nou din cupa umilinței. Nu cred, însă, că îmi va fi greu să-i urmez „sfatul prietenesc”, pentru că oricum am de gând să stau cât mai departe de Tate. Vreau să las totul în urmă. Vreau să uit tot ce s-a întâmplat săptămâna trecută.

Nu reușesc să găsesc un loc de parcare lângă florărie, așa că mă văd nevoită să străbat pe jos cinci blocuri distanță, cu geanta plină de cărți. Știu că Holly nu se va supăra că am întârziat – nu se întâmplă prea des – dar îmi pare rău că am lăsat-o să aștepte aproape o jumătate de oră. După discuția ciudată din toaleta cafenelei, care m-a tulburat puțin, m-am poticnit la conjugarea verbelor franțuzești și am pierdut noțiunea timpului. Când ne-am întors la școală, vechiul meu Volvo – o rablă obosită, pe care am cumpărat-o anul trecut cu șase sute de dolari din banii câștigați la Bloom Room – n-a vrut să mai pornească. Am stat douăzeci de minute în parcare școlii, încercând să pornim mașina, până când, după horcăieli îndelungate, motorul a catadicsit să se trezească la viață. Nu era ziua mea norocoasă.

Apuc mânerul ușii și intru, flească de transpirație și aproape fără suflare.

— Îmi pare rău, spun iute, trecând pragul florăriei, dar mă opresc brusc, șocată de scena din fața mea.

— Îți vine să crezi? mă întreabă Holly.

Stă la teighea, cu chipul ei, în formă de inimă, scăldat în lumina albăstruie a computerului și părul, de un blond închis, prins în coadă de cal. Nu-i răspund – nu am cum. Îmi plimb ochii de jur împrejur, pe rafturile goale, unde se află de obicei buchetele de flori. Acum, însă, toate florile, toate buchetele și toate aranjamentele florale au dispărut. Cu totul. Doar câteva petale și frunze zac împrăștiate pe podea.

— Ne-au jefuit? o întreb, uluită.

— Nu. E chiar și mai ciudat! A cumpărat toată florăria! îmi

răspunde Holly. Până la ultima floare!

Ușa se închide în urma mea, stârnind clinchetele clopoțelului de deasupra.

— Cine le-a cumpărat? o întreb, deși mi-e teamă că știu deja răspunsul.

— Tate Collins – cântărețul, îmi răspunde Holly, cu încântare în glas și uimire în priviri. A sunat acum o oră și a spus că vrea să ofere toate florile spitalului de copii din Wilshire – mașinile noastre tocmai au plecat, pline ochi.

Zâmbind, își ridică mâinile în aer, apoi le lasă pe lângă corp.

— Nu înțeleg ce se întâmplă, dar ne-am făcut norma pe luna asta. Am vrut să te sun mai devreme, dar a fost nebunie aici. Îmi pare rău. Acum nu mai avem ce să vindem. Din fericire, trebuie să ne mai vină niște stocuri peste noapte. Altfel, ar trebui să ținem închis și mâine. Dar nu trebuie să-ți faci griji – o să primești salariul întreg.

Dau din cap, complet uluită. Nu-mi vine să cred că a făcut asta. Crede că poate să-mi cumpere astfel iertarea?

Clopoțelul sună din nou în spatele meu, anunțându-ne prezența unui client.

— Îmi cer scuze că vă deranjez. Probabil că ești Holly, șefa lui Charlotte.

Mă întorc iute și îl văd pe Tate, stând în fața ușii, cu mâinile în buzunare. Poartă o cămașă cu nasturi, într-o nuanță închisă de gri, cu mânecile suflecate parțial, și o pereche de blugi închiși la culoare. Sunt mai elegante decât hainele pe care le purta când a venit mai devreme la cafenea și arată... bine. Chiar foarte bine.

Holly se ridică iute în picioare, scăpând pe jos o bucată de hârtie. Nu-i vine să-și creadă ochilor.

— Da, îi răspunde, cu o tonalitate ceva mai stridentă decât de obicei. Da, eu sunt. Și tu ești... Tate Collins, adaugă, dregându-și vocea.

— Îți mulțumesc pentru livrarea promptă a florilor, îi spune, cu dulceață în glas.

Își ațintește, pentru o clipă, privirea asupra mea și îi arunc o privire mânioasă, căci nu sunt deloc încântată de tentativele lui de pace.

— Cu plăcere, îi răspunde Holly, cu ochii mari cât cepele.

Se uită apoi la mine, încercând să-mi vadă reacția, uluită de apatia mea, de parcă n-aș ști cine se află în pragul ușii noastre.

— Speram s-o împrumut pe Charlotte în seara asta, dacă nu mai ai nevoie de ea.

Se crede inteligent, probabil, cumpărând toată florăria și obligându-mă să-mi iau o seară liberă. Un gest romantic, ce să zic! Doar că mă înfurie atât de tare, încât simt că mă sufoc de mânie. Căci este doar un alt joc murdar.

— Da, firește, e numai a ta, îi răspunde Holly.

— Nu, intervin, cu glas tăios, întorcându-mă spre el. Nu poți să mă împrumuți. Nu sunt un *lucru* ca să mă împrumuți.

Privirea sfredelitoare pe care mi-o aruncă îmi străpunge sufletul.

— Nu asta am vrut să spun, Charlotte. Vreau doar să-ți explic situația. Și să-ți spun că nu te-am mințit.

— Nu-mi pasă... îi răspund, cu glas șoptit.

O văd pe Holly privindu-ne cu gura căscată – la propriu.

— Trebuie să pleci.

O umbră îi învăluie chipul, în timp ce mă scrutează cu aceiași ochi sfredelitori. Probabil că nu e obișnuit ca oamenii să-l refuze, dar își îndeasă și mai mult mâinile în buzunare și se retrage ușor.

— Bine, îmi răspunde, în cele din urmă. Îmi cer iertare. Nu te mai caut.

Mă privește câteva clipe cu aceeași intensitate, apoi se întoarce și iese afară în lumina tot mai vagă a amurgului.

Mă îndrept, cu pași greoi, spre tejghea, unde Holly stă încremenită pe loc, cu chipul împietrit.

— Am pierdut ceva? mă întreabă apoi. Tate Collins te-a invitat cumva în oraș?

— A fost mai degrabă un ordin, îi răspund, clătinând din cap.

— Și l-ai refuzat? Își continuă tirul de întrebări – aceleași pe care mi l-ar fi pus și Carlos.

— Vine aici de vreo săptămână și ceva, îi mărturisesc, deși îmi dau prea bine seama că nu e chiar un răspuns.

— Stai puțin! Băiatul misterios! El ți-a trimis trandafirii? mă întreabă Holly, începând să pună lucrurile cap la cap.

— Da, el e străinul ciudat, care m-a urmărit și m-a făcut de rușine în clasă, trimițându-mi flori.

— Ce s-a întâmplat de-ai ajuns să-l disprețuiești atât de tare? Își continuă ea interogatoriul.

— Am acceptat, în ciuda convingerilor mele, să ieșim împreună vineri seara, îi răspund, evitându-i privirea. Dar m-a mințit. Nu mi-a spus cine este. M-a lăsat să mă fac de râs.

— Stai puțin!

Holly își ridică mâinile în aer, iar brățările de argint încrustate cu talismane îi alunecă pe brațe.

— Ia-o mai încet! Să înțeleg că ați ieșit împreună fără să știi că e Tate Collins?

— Da, știu, îi răspund, cu o grimasă pe chip. Dar... nu l-am recunoscut.

— Stai să înțeleg și eu cum s-au desfășurat lucrurile! Țsta e

motivul pentru care refuzi să mai ieși cu el? Faptul că nu ți-a spus de la bun început cine este, deși toată America – ba nu! – lumea întreagă l-ar fi recunoscut imediat?

— Pare o prostie când o spui așa.

Iau mătura din debara și încep să strâng frunzele împrăștiate pe podea. Simt un nod în stomac. O tristețe copleșitoare pune tot mai mult stăpânire pe mine.

— Charlotte, e atât de obișnuit, probabil, ca fetele să-i cadă în brațe, încât faptul că l-ai respins i s-a părut ca o gură de aer proaspăt.

— Da, poate, îi răspund.

Îmi amintesc prima seară când a intrat în florărie. Mă privea de parcă aștepta ceva – probabil să-l recunosc. Dar eu n-am făcut-o. Și a continuat să vină, invocând diverse motive. Poate că Holly are dreptate.

— Nu mai contează acum. S-a terminat, îi spun apoi, în timp ce cuvintele lui îmi răsuflă în minte: *Nu te mai caut*.

— Îți place de el?

Îmi mușc buza, analizându-mi sentimentele și rumegând adevărul.

— Nu. Adică, nu știu.

— Este evident că el te place, continuă Holly, aplecându-se pe teighea. A cumpărat toate florile din magazin ca să petreacă o seară cu tine, pentru numele lui Dumnezeu! Știu că ți-ai impus niște reguli de viață, în care băieții n-au ce să caute, dar ești o fată deșteaptă, Charlotte, și extrem de responsabilă. Nu trebuie să te temi să-ți trăiești puțin viața, pledează Holly, cu un zâmbet pe buze. Încearcă să răspunzi la întrebarea asta – l-ai respins pentru că nu te interesează sau pentru că *tocmai* de asta ți-e teamă?

Un sentiment începe să prindă tot mai mult contur în

sufletul meu, ca și când cuvintele lui Holly mi-ar fi dat aripi. Nu e vorba de mânie, indiferent cât mă agăț de ea. Nu pot să neg fluturii pe care îi simt în stomac de fiecare dată când mă aflu în prezența lui. Privirile sale stăruitoare și ardoarea cu care mă ascultă, sorbindu-mi cuvintele cu nesaț.

— Bine, poate că mă interesează, mărturisesc, în cele din urmă.

— Nu e prea târziu, îmi spune Holly, arătându-mi fereastra cu capul. N-a plecat încă.

Mă întorc și văd în depărtare mașina lui neagră și elegantă, parcată lângă trotuar. Ezit.

— Hai, du-te! mă îndeamnă ea. Lasă-l să-ți ofere o explicație și *apoi* te hotărăști dacă mai vrei sau nu să-l vezi!

Un zâmbet îmi înseninează chipul și o strâng fericită în brațe, apoi o iau la fugă spre ușă.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva! îmi strigă Holly.

Mașina este încă parcată lângă trotuar, cu motorul pornit. Mă năpustesc pe stradă, în fața ei, fără să mai stau vreo clipă pe gânduri. Farurile aprinse mă scaldă într-o lumină albăstruie. Reușesc să disting, prin geamurile fumurii, silueta lui Tate. Ezit pentru o clipă, amintindu-mi sfatul ciudat al fetei din toaleta cafenelei. Rămân pe gânduri, apoi alung imaginea din minte. Poate că e o nebunie, dar vreau să aud ce are de spus.

Deschid portiera și mă așez pe scaun. Apoi, închid ușa și mă uit de jur împrejur, căci nu mă încumet încă să-l privesc. Interiorul, tapetat cu piele neagră, strălucește de curățenie: nu vezi ambalaje de mâncare aruncate la întâmplare sau adidași murdari, azvârliti care-ncotro. Nu găsești nici măcar vreo sticlă de apă.

Respir cu greutate, gătită de emoție. Tate așteaptă să

spulber tăcerea.

— Spune-mi-o din nou! Îngaim, în cele din urmă, uitându-mă la el și trăgând adânc aer în piept, subjugată de privirea lui.

— Ce anume? mă întreabă, cu ochi sfredelitori, învâlmășindu-mi gândurile.

— Invită-mă din nou în oraș!

— Vrei să ieși cu mine, Charlotte? mă întreabă, cu un zâmbet fermecător pe buze.

— Da, îi răspund.

Cuvântul îmi scapă printre buze fără să mai stau pe gânduri.

Întinzându-se pe lângă mine, trage centura de siguranță și mi-o fixează în cataramă. Îmi atinge ușor brațele cu degetele și sângele îmi zvâcnește prin vene. Ignor senzația și îmi ațintesc ochii în față.

— Vreau în continuare să știu de ce nu mi-ai mărturisit niciodată cine ești, îi spun apoi. Să nu crezi, așadar, că o să scapi prea ușor! Vreau o explicație.

— Și o vei primi, îmi răspunde, cu o grimasă în colțul gurii, turând motorul.

— Unde mergem?

— La mine acasă.

Apasă pedala de ambreiaj și acționează maneta de viteze. Mașina pleacă din parcare și se îndreaptă spre nord, străbătând Sunset Boulevard. Conduce agresiv, dar foarte sigur pe el. Chiar dacă ar trebui să-mi fie teamă, mă trezesc zâmbind când urcăm Hollywood Hills. Mașina o ia apoi brusc pe o alee și încetinește. O poartă ne blochează drumul, dar Tate apasă pe un buton de pe bord și poarta se deschide automat.

Coborâm o pantă și, după câteva clipe, casa se ivește în fața noastră, străjuită de un pâlcc de copaci. Mă aplec spre parbriz, stăvilindu-mi cu greu un icnet. Vila, din piatră, beton și sticlă, se înalță pe trei nivele, părând să atingă norii cu acoperișul.

Tate străbate rondul din fața casei, cu mișcări iuți și încrezătoare, și oprește mașina lângă ușile masive, din metal, ale vilei. Îi arunc o privire, dar e deja afară și se îndreaptă acum spre mine. Îmi deschide portiera și mă ia de mână, ajutându-mă să cobor. Atingerea sa îmi provoacă fiori din cap până în picioare. Cu doar două zile în urmă, ne-am împletit din nou degetele, dar dintr-un motiv sau altul, am senzația că de atunci a trecut o veșnicie.

— Locuiești singur aici? îl întreb eu.

— Da, îmi răspunde, conducându-mă pe aleea albă, presărată cu pietriș. Cândva, au mai fost și alții... Acum e doar Hank, dar el stă în casa de oaspeți.

— Cine e Hank?

De parcă întrebarea mea ar fi răsunat în toată casa, una dintre ușile impresionante ale casei se deschide și în prag apare o namilă de om.

— Salut, T! îl întâmpină bărbatul, întinzând mâna și ciocnindu-și prietenește pumnul cu cel al lui Tate.

Hank este înalt și solid, cu gâtul lat cât un trunchi de copac și ras în cap. Dar are un zâmbet cald și prietenos.

— Charlotte, spune Tate, ți-l prezint pe Hank, bodyguardul meu.

— În ultimul timp, T cam pleacă de acasă fără mine, răspunde Hank, scrutându-mă cu privirea. Susține că vrea să se bucure de anonimat, iar prezența unui bodyguard ar atrage atenția. Cred că tu ești motivul.

Zâbește, îndulcind astfel asprimea cuvintelor și

sărutându-mi mâna.

— Așadar, tu ești Charlotte, cea care îmi torturează băiatul, adaugă el. Îmi place că i-ai făcut zile fripte. Mai trebuie ținut uneori și în suspans.

Îi zâmbesc lui Hank, încercând să ignor faptul că Tate are bodyguard.

— Fac și eu ce pot, îi răspund.

— Conspirați împotriva mea și nu cred că îmi place, spune Tate, trăgându-mă de mână.

— Mai ieși undeva în seara asta, T? întreabă Hank, când intrăm în foaier.

— Nu cred, îi răspunde Tate, aruncându-mi o privire.

— Atunci, parchez mașina în garaj. Anunță-mă dacă ai cumva nevoie de ea mai târziu!

— Mulțumesc, Hank.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Charlotte, adaugă Hank.

— Și mie.

Hank iese afară și închide ușa în urma lui. Privesc uimită vila imensă ce se întinde în fața mea. Ziduri impunătoare, de beton, se înalță deasupra noastră ca un muzeu de artă modernă. Ferestrele pornesc de jos și se unesc cu tavanul. Casa este scăldată într-o lumină aurie, ce pare să pătrundă prin fiecare crăpătură și firidă, străpungând parcă pereții.

Străbateram sufrageria, unde, într-un colț, se află un pian imens și alb, atât de strălucitor, încât reflectă lumina de deasupra. Totul lucește de curățenie. Totul este perfect. Aproape prea perfect. Nu există fotografii înrămate cu membrii familiei sau cu prietenii lor. Nimic nu trădează indicii că cineva ar locui aici.

Unul dintre pereți este înșesat cu discuri de aur și de platină înrămate și sub fiecare dintre ele se află imprimate titlurile

cântecelor și albumelor sale. Mi se pare ireal. Nu-mi vine să cred că sunt aici.

În casa lui Tate Collins.

Sunt atât de multe discuri, încât nici nu apuc să le număr. Aș vrea să vorbim despre ele, dar Tate le ignoră, de parcă nici n-ar exista. Peretele din sticlă dezvăluie o priveliște uluitoare – o piscină, ce pare să se prăbușească pe coasta dealului, la poalele căruia se întinde orașul.

— Ți-e foame? mă întreabă Tate. Nu cred că am ceva de mâncare prin bucătărie – poate niște resturi de pizza. Dar am putea să comandăm ceva.

— Nu, nu mi-e foame.

N-am chef de mâncare acum. Nu mă simt în largul meu. Prezența lui mă tulbură și inima îmi bate frenetic în piept.

— Putem să ieșim afară? îl întreb, atrasă de luminile piscinei.

Nu știu dacă am mai fost vreodată într-un loc atât de frumos.

Tate atinge una dintre uși și aceasta începe să se strângă ca un acordeon. Întregul perete din sticlă se pliază singur, dezvăluindu-ne, în toată splendoarea sa, curtea din spate.

Aerul miroase a iarbă proaspăt cosită. Piscina lungă și dreptunghiulară se întinde în fața noastră, scăldată într-o lumină de un albastru strălucitor. Dincolo de piscină, pajiștea pare că se împletește cu orizontul imens și spectaculos – lumea întreagă pare suspendată în depărtare. Tate mă conduce până la marginea povârnișului, iar eu mă așez lângă el, cu picioarele încrucișate, prea uluită ca să mai protestez atunci când mă ia de mână. Privim amândoi coasta dealului, la poalele căruia se întinde un ocean nemărginit de lumini – Los Angeles. Văzut de aici, orașul este uluitor, ca un tărâm de

basm, ce se împletește cu oceanul întunecat.

— După un timp, te obișnuiești, îmi spune Tate, citindu-mi, parcă, gândurile.

— Nu cred că m-aș obișnui. E cu totul altfel văzut de aici.

— E doar o iluzie, îmi răspunde, întinzându-și picioarele. De la distanță, orice pare frumos.

Îmi desprind privirea de la tabloul impresionant al orașului și îmi ațintesc ochii asupra lui Tate. Își ține maxilarul încleștat, părând mereu rezervat. Atingerea mâinilor noastre îmi creează un sentiment de sfială, astfel că mi-o retrag ușor și îmi plimb palmele pe deasupra firelor de iarbă.

— De ce? îl întreb apoi.

— Ce anume?

Îmi împletesc degetele cu firele de iarbă, simțind pământul reavăn de la rădăcină.

— De ce nu mi-ai spus cine ești?

Scrutează cu o privire îngândurată luminile orașului, apoi îmi răspunde:

— Te-am văzut.

— Poftim? îl întreb, cu glas pierdut.

— În prima seară, la florărie. De aceea am intrat, pentru că te-am văzut pe fereastră, îmi răspunde, trecându-și limba peste buze. Cântai, strălucind la propriu, și dansai pe ritmurile muzicii din telefon, continuă apoi, privind-mi mâinile ce se odihnesc în iarbă. Erai atât de fericită și de frumoasă! Păreai un vis – plămădit de propria-mi imaginație.

Cuvintele lui îmi încing sufletul ca niște scânteii. Nimeni nu mi-a mai spus vreodată așa ceva și, deși știu prea bine că s-ar putea să le spună aceleași lucruri tuturor fetelor pe care le aduce acasă, trupul îmi freamătă sub puterea vorbelor sale. Și fiori îmi străbat șira spinării.

— Nu voiam să cumpăr flori. Voiam doar să vorbesc cu tine. Și când am realizat că nu știi cine sunt, acest lucru m-a luat prin surprindere, îmi spune, cu o privire ușor încruntată. Așa că am mințit și ți-am spus că vreau să cumpăr flori. Dar îți erau hărăzite.

Îmi ating genunchii cu mâinile, încercând să ignor reacțiile pe care mi le stârnesc cuvintele sale.

— Mi-am dat apoi seama că trebuie să te mai văd, continuă el. Mă... fascina. Mi se întâmplă extrem de rar ca oamenii să nu mă recunoască, adaugă apoi, cu sfială în glas.

— M-ai invitat, așadar, să ieșim împreună doar pentru că nu te-am recunoscut? Îl întreb, pe un ton aspru, încercând să spulber încordarea ce se strecoară printre noi.

— Nu. Nu doar din cauza asta.

Îi simt ochii ațintiți asupra mea, dar refuz să-i întâlnesc privirea. Nu am încredere în mine.

— Aveai ceva anume... Îl ai și acum...

Mă încrunt ușor, căci nu știu ce vrea să spună, dar evit în continuare să-l privesc.

— Nu era nevoie să mă minți.

Simt un nod în stomac amintindu-mi cum paparazzi și mulțimea de oameni ne-au hăituit fără milă în seara în care am ieșit împreună în oraș. M-am simțit atât de prost. Și, chiar dacă era prima noastră ieșire, sentimentul trădării a avut același gust amar.

— Dar nu te-am mințit.

Și îmi dau seama că are dreptate. Nu s-a prezentat sub un nume fals și nici nu mi-a spus lucruri neadevărate despre el. Cu toate acestea, senzația că m-a păcălit îmi bântuie gândurile în continuare.

— Am vrut să văd dacă accepti să ieși cu mine, chiar dacă

nu știi cine sunt.

— Așadar, a fost un test?

— Nu, n-a fost un test, îmi răspunde, clătinând din cap.

Îl simt mângâindu-mă cu ochii – atingându-mi cu privirea obrazii, buzele și părul ce mi se revarsă pe umeri.

— Îmi stârnești curiozitatea.

— N-ai motive, îi răspund. Nu sunt o persoană atât de interesantă.

— Ba eu cred că ești. Vreau să te descopăr. Și o singură întâlnire nu e suficientă.

Nu-i răspund. Nu pot. Abia mai reușesc să respir. Îmi ia din nou mâna și îmi duce palma la gură. Atingerea și forma buzelor lui îmi provoacă fiori din cap până în picioare. Ca să-mi stăvilesc freamățul lăuntric, îmi ațintesc ochii asupra luminilor strălucitoare ale orașului.

— E adevărat? mă întreabă, dezmiardându-mi urechea cu vorbele lui.

— Ce anume? îngaim, cu glas tremurător.

Îmi freacă cu degetul triunghiul desenat pe încheietura mâinii stângi.

Îmi smulg mâna și frec singură desenul. Trăind amintirile ascunse printre laturile sale.

— E doar un desen cu pixul. Îl fac mereu.

— Are vreo semnificație aparte?

— Triunghiurile sunt cele mai puternice forme geometrice. Susțin presiunea pe toate laturile, îi răspund, întorcându-mi mâna ca să nu-l mai vadă. Cred că mama obișnuia să-mi spună asta, dar nu-mi mai amintesc exact.

Păcat că n-a avut puterea să reziste presiunii bărbaților din viața ei. Cum nici Mia nu o are. Dar acest simbol îmi amintește faptul că eu pot să merg pe un alt drum.

— Trebuie să fii puternică?

— Cu toții trebuie să fim... la un moment dat.

Ca acum. Nu pot să-mi îngădui să uit promisiunea pe care mi-am făcut-o. Mi-am conturat deja viitorul. Am un plan bine conceput. Un plan unde Tate sau fluturii din stomac nu-și au locul.

— Mai desenezi și altceva? mă întreabă, oftând adânc.

— Uneori.

Tot timpul. Întotdeauna mi-a plăcut să desenez și să pictez – când eram mică, îmi imaginam că voi ajunge pictoriță. Apoi, am aflat că pictorii duc o existență mizeră. Nici Van Gogh, nici Monet n-au fost recunoscuți cât au trăit. Mi-am conceput atunci un plan mult mai practic – note mari, stagiul de pregătire, Stanford, medicina, rezidențiatul, apoi cariera. Dar nu-i spun nimic lui Tate.

— Mi-ar plăcea să fac și eu asta – să desenez sau să pictez, să creez frumusețe din nimic, îmi răspunde el, rezemându-se în coate și ridicându-și capul spre cer.

— Dar faci muzică. E mult mai impresionant decât niște mâzgăleli pe hârtie.

Măinile i se odihnesc pe iarbă, la câțiva milimetri de mine, și silueta lui îmi fură privirile – brațele, mușchii pieptului, umerii, gâtul, capul.

— Nu știu dacă poți s-o numești muzică. E vorba doar de niște artificii muzicale realizate în studio.

Râde amar, cu ochii ațintiți asupra cerului presărat cu lumini fremătătoare – văzute de aici, stelele par mult mai scânteietoare, căci nu mai sunt înnegurate de strălucirea neoanelor și felinarelor de pe stradă.

— Cândva, mi-aș fi dat și viața pentru muzică. Era totul pentru mine... Era a mea. Acum, însă, nu mai poartă nimic din

semnătura mea.

— De aceea ai renunțat să mai cânti?

Nu știi mai nimic despre viața și cariera lui Tate Collins, dar am auzit la radio că n-a mai susținut concerte și nici n-a mai scos albume de mai bine de un an. A intrat practic într-un con de umbră, deși se afla în apogeul carierei. Nimeni nu părea să știe motivul. Și nici nu m-a interesat vreodată... până acum. Acum, când stau periculos de aproape de el.

— Există și aspecte urâte în breasla asta, îmi răspunde, ridicându-se în capul oaselor.

O umbră îi învăluie privirea, părând pierdut în amintiri de mult apuse. Amintiri pe care nu le pot vedea.

— Am lăsat lucrurile să-mi scape din mână și nu mai pot face nimic.

— La ce te referi?

Dar nu-mi răspunde. Nici măcar nu clatină din cap. Stă cu ochii ținuiți în depărtare.

— Dar încă îți place să creezi muzică, nu-i așa? îl întreb, domol, încercând să-l smulg din lumea lui.

— A trecut atâta timp de când n-am mai scris nimic, că am și uitat cum să aștern notele pe hârtie.

— Mă îndoiesc că poți să uiți așa ceva, îi răspund, încercând să-l încurajez.

Se întoarce spre mine și mă privește pentru prima dată de când am început să vorbim. În ochi îi apare un licăr vesel, semn că revine încetul cu încetul în lumea mea.

— Sper să ai dreptate, îmi răspunde, schițând un zâmbet și trezind la viață gropița din obraz.

— Dintre toate cântecele tale, care îți este mai aproape de suflet? îl întreb, sperând să evoc lucrurile pe care le iubea cândva și poate și lucrurile care îl inspirau.

— Nu cred că l-ai auzit vreodată.

Îmi întorc, stânjenită, privirea.

— Ca să fiu sinceră, nu știu prea multe dintre cântecele tale, îi mărturisesc, mușcându-mi buza și schițând o grimasă ce-aduce a zâmbet.

Izbucnește în râs – și râde cu poftă.

— Și mai bine.

Sare apoi în picioare și îmi întinde mâna.

— Hai, vino!

Mă ajută să mă ridic și, punându-mi mâna pe talie, mă trage spre el. Își împletește apoi degetele celeilalte mâini cu ale mele și pornim amândoi în pași de dans.

— Ce faci? îl întreb, cu inima bătându-mi năvalnic în piept și trupul lipit de el.

— Ai vrut să știi ce cântec îmi este mai aproape de suflet, îmi răspunde, trăgându-mă și mai aproape. Așa pot să-ți arăt cel mai bine. Este un cântec de dragoste – trebuie dansat cu pași lenți.

Înainte de a apuca să-i răspund, să protestez sau să înghit nodul din gât, începe să fredoneze o melodie. La început, mai ușor, apoi cântând în șoaptă versurile unei piese ce-mi pare cunoscută – una dintre piesele sale.

— *Dacă-ai fi știut ce înseamnă viața fără tine, n-ai mai fi plecat vreodată de lângă mine...*

Și în tonalitățile armonioase ale cântecului, recunosc glasul de tenor al lui Tate Collins.

— *Ochii-ți strălucesc ca smaraldele, trupul ți-e de aur.../ De m-ai mai putea iubi vreodată.../ Nici nu știi ce ai făcut...*

Mă țin strâns, dar cu blândețe, în timp ce vocea lui șoptită mă poartă pe aripi de vânt. Iar eu închid ochii, lăsându-mă în voia muzicii. O boare lină tulbură frunzele unui copac și, chiar

dacă aerul este cald, pielea mi se face de găină. Îi simt degetele strângându-mă prin țesătura bluzei în timp ce îmi conduce pașii în cercuri lente și domoale. Mă las furată de magia momentului, prăbușindu-mă cu totul în mrejele seducătoare ale notelor muzicale.

Deschid ochii și îmi dau seama că mă privește, cu chipul insondabil. Fără să mai spună vreun cuvânt, mă conduce spre casă. Se întoarce apoi spre mine înainte să ajungem la ușă și, cuprinzându-mi mijlocul cu brațele, mă ținutuește cu spatele de unul dintre pilaștrii de piatră, ce străjuiesc curtea. Îmi caută ochii cu ai săi. Îi văd vena zvâcnind la baza gâtului în timp ce se apleacă spre mine. Aproape. Tot mai aproape.

Trag adânc aer în piept, atingându-mi pieptul de al lui, iar el închide ochii. Îmi pun, șovăitoare, mâinile pe pieptul lui, respirând adânc, uluită de propria-mi îndrăzneală. Îi simt căldura fierbinte a trupului. Și bătaile iuți ale inimii.

Tate își plimbă degetul pe obrazul meu. Stă atât de aproape de mine – doar țesătura fină a hainelor și aerul străveziu ne despart trupurile, piepturile și buzele. Închid ochii, tremurând, și îmi depărtez buzele, plină de speranță. Respirația – caldă și catifelată – îmi mângâie buzele și știu că e foarte aproape. Știu că o să mă sărute.

Vreau să mă sărute.

Mă strânge și mai tare în brațe, lipindu-mă de el. Nimic nu ne mai desparte acum. Un murmur îmi scapă printre buze și, înainte de a mai apuca să spun, să gândesc sau să fac ceva, își contopește gura cu a mea.

Atingerea buzelor lui îmi aprinde simțurile. Senzațiile sunt copleșitoare. O cascadă de scânteii și flori. Cum n-am simțit vreodată. Cum mi-am imaginat primul sărut. Gura lui – lacomă, dar blândă – îmi absoarbe buzele. Mă rog să nu

spulber vraja momentului, lăsându-mă condusă doar de instincte. Îmi cuprinde cu gura buza de jos și mi-o soarbe flămând. Genunchii amenință să mă trădeze, așa că mă agăț cu pumnii de cămașa lui.

Simt că plutesc cu fiecare atingere a gurii lui. Îmi mângâie chipul. Obrazul, maxilarul, bărbia. Degetele îi alunecă apoi pe gât, poposind pentru o clipă pe claviculă. Trag adânc aer în piept, speriată că va merge mai departe. Încântată că poate va merge mai departe...

Deschid ochii exact în clipa în care pune capăt sărutului. Amândoi respirăm sacadat, mișcându-ne piepturile în tandem. Tate se retrage ușor, străpungându-mă cu privirea sa întunecată. Punându-mi o întrebare tacită. Îi răspund dând ușor din cap.

Și atunci, mă sărută din nou. Cu și mai multă ardoare. Îmi depărtez buzele și Tate îmi dezmiardă pielea cu limba lui caldă și catifelată. Scot un geamăt sub fervoarea gurii lui lacome, iar el profită și își adâncește explorările. Inima mi-o ia razna când degetul îi alunecă printre sâni, jucându-se cu decolteul adânc al bluzei.

Îmi recapăt judecata. Cuprinsă de spaimă, îl împing cu mâinile, pulberând vraja sărutului. Încerc să-mi trag sufletul și să-mi potolesc inima-mi năvalnică, dar mi-e cu neputința s-o fac când continuă să se joace cu bluza mea, atingându-mi cu degetele pielea sensibilă.

— O, Doamne, Charlotte! exclamă Tate, clătinând din cap. Nu pot să...

Se oprește, lăsând cuvinteie suspendate în aer.

Îmi ridic, încet, privirea spre el, convinsă că am obraji roșii ca racul. Ar trebui să mă îndepărtez, dar rămân încremenită pe loc, în timp ce el își plimbă degetele pe obrazul meu,

stârnindu-mi fiori de plăcere. Trag adânc aer în piept exact în clipa în care se apleacă să mă sărute.

Și atunci cuvintele îmi scapă printre buze.

— N-am mai făcut asta până acum.

— Poftim? întreabă, retrăgându-se ușor.

— N-am mai sărutat niciodată pe nimeni.

Închid ochii. Și înghit în sec, simțindu-mă îngrozitor de prost. *De ce i-am spus asta?* De ce-am spulberat vraja? Dar m-am speriat. Totul se întâmpla atât de repede, încât nici n-am gândit la ce-am spus.

Tate face un pas în spate, iar aerul nopții mă împresoară cu suflarea sa rece.

— N-ai sărutat pe nimeni niciodată? repetă, nevenindu-i, parcă, să-și creadă urechilor.

Clatin, încet din cap.

— N-am făcut niciodată... așa ceva.

— Dar cum e posibil? mă întreabă, fără să-și desprindă ochii de la mine.

— Nu... n-a fost o prioritate, îi răspund, evitându-i privirea iscoditoare.

— Dar ai avut iubiți, nu-i așa?

— Nu, n-am avut, îngaim, cu o expresie încruntată. Am așteptat, continui, încercând să-i explic. Dar asta nu înseamnă că vreau să mă opresc.

Clatin din cap, copleșită de umilință.

— N-ar fi trebuit să-ți spun nimic. Nu știu de ce-am făcut-o. Îmi pare rău că am stricat momentul.

— Nu, mie îmi pare rău, Charlotte, îmi răspunde el, cu o tonalitate ce-i trădează regretul.

Nimic nu mă pregătește, însă, pentru ce urmează.

— Nu pot să fac asta, adăugă apoi, pe un ton plat și lipsit de

expresie.

Cuvintele, însă, sunt la fel de tăioase ca lama unui cuțit și îmi sfâșie sufletul.

Face alți câțiva pași în urmă și universul înconjurător distruge lumea noastră de basm – aerul nopții, șuieratul vântului printre copaci, zgomotul unei mașini în zare.

— Ar trebui să pleci, îmi spune, cu glas moale, dar distant, părând deodată la mii de kilometri depărtare.

Golul dintre noi pare rece ca gheața, de parcă nicicând nu s-ar fi aflat acolo, de parcă toată povestea ar fi fost rodul imaginației mele.

— Te duce Hank acasă, adaugă apoi.

Totul se învâрте amețitor în jurul meu și nu înțeleg nimic din ce spune, nu înțeleg ce s-a schimbat atât de brusc între noi.

Nu dau din cap. Nu pot nici să vorbesc. Dar îl privesc îndreptându-se spre casă – ancorată, ținută de pilastrul de piatră, unde m-a lăsat, zbatându-mă într-un vârtej. Îmi aruncă încă o privire, dar nu reușesc să-i descifrez expresia de pe chip: poate regret? Sau stânjeneală pentru că s-a încurcat cu o față atât de naivă, cu așteptări complet diferite pentru seara aceea? Își dorește, probabil, să nu mă fi adus niciodată aici.

— Îmi pare rău, Charlotte, îmi spune apoi, înainte de a intra în casă.

Următoarele câteva minute par învăluite în negură. Hank, bodyguardul lui Tate, mă conduce spre ușa de la intrare, unde ne așteaptă o mașină neagră. Îmi deschide portiera din spate, iar eu scrutez, încremenită, fațada masivă, din piatră, a casei. Mă aștept să-l văd pe Tate la una dintre ferestre, privindu-mă cum plec, ascuns printre faldurile draperiilor – dar numai o tăcere adâncă îmi răspunde, una apăsătoare, ce mă cufundă în singurătate.

E miercuri seara și stau cu picioarele încrucișate pe podeaua din dormitor, ținând un manual într-o mână și pe Leo cuibărit în poală. Mia voia să facă un duș, iar eu m-am oferit să am grijă de el. Încerc să învăț pentru testul de mâine de la istorie.

Bat darabana cu markerul pe manualul de istorie și mă uit la Leo, care suge încântat o suzetă sub forma unor chei de mașină frumos colorate.

Au trecut mai mult de trei săptămâni de atunci. Trei săptămâni de când Tate m-a umilit. Din nou.

Și încă nu pot să-mi șterg gândul din minte.

Școala a fost cumplit de plictisitoare: un șir de teste și pregătiri pentru examene. La muncă, zilele se succed monotone, una după alta, fără vreun semn de la Tate. Încerc să-l uit, îngropându-mă în teme și în activitățile din cadrul stagiului de pregătire, unde lucrez câteva ore în plus – fac orice ca să nu mă mai gândesc la el. Mă aștept să-l văd intrând pe ușa florăriei sau să primesc un alt buchet de flori la școală, dar speranțele mele sunt deșarte. Holly murea de nerăbdare să știe ce s-a întâmplat în seara în care am plecat cu Tate. *Am avut dreptate de la bun început*, i-am spus a doua zi când am ajuns la muncă. *A fost o greșeală să-i acord* încă o șansă. E un ticălos fără seamăn. M-a strâns în brațe și mi-a spus că e mândră de mine pentru că mi-am asumat riscul. Și că întâlnirea mea cu Tate nu trebuie să-mi distrugă perspectiva asupra dragostei. Dar e deja prea târziu.

Încerc să mă încurajez, spunându-mi că ar trebui să mă bucur că totul s-a terminat între noi. Cu toate astea, gândul îmi fuge neîncetat la el. Și nu sunt deloc încântată.

Aud ușa de la intrare închizându-se și știu că bunica s-a întors acasă de la muncă. Mă găsește în dormitor și, în clipa în care o vede, Leo își ridică spre ea mânuțele durdulii. Uneori, am impresia că pe ea o iubește cel mai mult. Dar stai să mai crească puțin ca să-l iau la plimbare, să-i dau *milk shake* și să-l duc la plajă, unde vom construi împreună castele de nisip! Voi deveni atunci mătușica cea dragă, cu care nici Mia, nici bunica nu vor putea concura.

— Cum merg lecțiile? mă întreabă bunica, luându-l pe Leo din poala mea.

El gângurește fericit în clipa în care ea îl ridică în aer și îl leagănă apoi în brațe.

— Cred că mă uit de o oră la aceeași pagină.

— În ultimele săptămâni, am avut senzația că nu te simți prea bine, îmi răspunde, înțeleghătoare.

— Da, așa e. Nu știu ce se petrece cu mine, îi spun, deși știu prea bine ce se întâmplă – mintea mea refuză să șteargă amintirea lui Tate.

— Îl iau eu pe Leo ca să te poți concentra mai bine, se oferă ea, îndreptându-se spre ușă, în timp ce Leo îi ronțăie cu gura gulerul cămășii.

— Îți mulțumesc, îi răspund, cu un zâmbet pe buze.

Dar nu Leo mă împiedică să mă concentrez. Ci altcineva. Cineva pe care vreau să-l uit. Dar, odată cu trecerea timpului, mi se pare tot mai greu. De parcă mintea se revoltă împotriva mea – și, în loc să fie mai bine, e tot mai rău.

Bunica se oprește în prag, legănându-l pe Leo în brațe, și se întoarce cu fața spre mine.

— Ai trudit din greu, Charlotte, îmi spune, pe neașteptate, cu o expresie gravă pe chip. Și nimic nu te-a făcut să te abați de la drumul pe care ai hotărât să mergi. Știu că ai multe pe

cap – școala, munca la florărie, stagiul de pregătire și examenele de admitere la Stanford. Vreau să știi că sunt extraordinar de mândră pentru că ai transformat viitorul într-o prioritate. Indiferent ce te macină zilele astea... continuă, oftând, nu trebuie să uiți că problemele de astăzi sunt temporare. Anul viitor, pe vremea asta, te vei apropia cu încă un pas de viitorul pe care ți l-ai creionat cu atât efort.

Încuviințez din cap. Dar, după ce pleacă, închid manualul și îmi sprijin capul de marginea patului. Sentimentele sunt covârșitoare. Trebuie să le pun cumva capăt. Nu pot să mai pretind că totul e în regulă.

Trebuie să iau taurul de coarne.

Străbat mult prea repede Sunset Boulevard. Apăs și mai tare pedala de accelerație, iar vechiul meu Volvo prinde viteză, scârțâind indignat.

Cu o seară în urmă, în timp ce stăteam în camera mea, neputând să învăț nici măcar vreun rând, căci gândurile îmi fugeau neconținut la Tate, mi-am dat seama că nu voi putea să uit pur și simplu ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Scenele petrecute atunci mi se derulează fără încetare în minte. Și nu vor înceta s-o facă până nu voi afla ce s-a petrecut cu adevărat – de ce m-a alungat după ce i-am mărturisit că n-am sărutat niciodată pe nimeni. Ce importanță are acest lucru? De ce m-a respins? Străbat străzile din West Hollywood când ar trebui să fiu acasă și să învăț. În schimb, sunt pe cale să fac ceva ce s-ar putea să regret.

Dau radioul ceva mai tare și deschid fereastra, încercând astfel să-mi stăvilesc iureșul gândurilor și să-mi domolesc mânia și durerea din suflet. Părul îmi flutură în bătaia vântului, răsucindu-se și împletindu-se sălbatic. Strâng cu putere volanul în mâini și apăs și mai tare pe accelerație.

Cântecul de la radio ajunge la final, lăsând locul altuia – volumul dat la maxim zguduie mașina. Simt un nod în gât când aud în boxe versurile piesei și glasul răsunător al interpretului ce le dă viață.

De-ai mai putea să mă iubești (de-ai mai putea să mă iubești).

De-ai putea să vezi ce-ai făcut.

Nu pot să dorm fără tine, căci patul e atât de rece.

Amintirile îmi cotropesc gândurile – îl văd din nou dezmiardându-mi urechea cu buzele, în timp ce îmi fredona același cântec și îmi șoptea aceleași versuri, plutind amândoi pe aripile muzicii sub un baldachin de stele.

Visele îmi sunt coșmaruri.

Îți simt încă mâinile pe trupul meu...

Apăs butonul radioului, închizând muzica cu un gest mânios. La următoarea intersecție, virez iute la dreapta, îndepărtându-mă tot mai mult de casă și de drumul pe care l-am urmat până acum. Știu foarte bine că ar fi trebuit să-mi ascult glasul conștiinței și să rămân în camera mea ca să învăț pentru examene, să-mi completez formularele pentru înscrierea la facultate și să aprofundez engleza. Urmez, în schimb, un alt drum – cel pe care m-a purtat Tate în noaptea aceea, printre luminile strălucitoare ale orașului.

Găsesc cu ușurință destinația, de parcă mâinile știu singure unde să ajungă, conducând mașina pe cărări șerpuitoare și pante abrupte. Mă trezesc în curând în fața porții. Dar eu nu am o telecomandă cu care s-o deschid. Cobor fereastra și privesc obiectivul camerei de luat vederi.

— Cine e? aud, pe neașteptate, vocea lui Hank, făcându-mă să tresar pe scaun.

— Eu... Charlotte. Ne-am... cunoscut acum câteva săptămâni.

Nu știu de ce m-ar lăsa Hank să intru. A fost o idee stupidă.

După câteva clipe, însă, Hank îmi răspunde, luându-mă prin surprindere:

— Intră!

Strâng volanul în mâini, bătând, nervoasă, darabana cu degetele. Poarta se deschide și pornesc mașina, străbătând aleea din fața casei lui Tate. Parchez și trag adânc aer în piept, abia apoi mă încumet să urc treptele de la intrare. Ușa masivă se deschide și în prag apare statura imensă a lui Hank.

— Cu ce pot să te ajut, Charlotte? mă întreabă, scrutând cu privirea mașina mea veche.

— Vreau să-l văd pe Tate, îi răspund, cu glas ferm.

— Te așteaptă? mă întreabă, ochii lui trădând compasiune.

Mă fâțâi pe trepte și arunc o privire în casă. Șemineul din sufragerie arde încet, dar nu văd pe nimeni mișcându-se în întuneric.

— E acasă?

Hank face un pas în față și îmi răspunde cu glas scăzut:

— N-ar trebui să-ți spun.

Aruncă o privire peste umăr, apoi se uită din nou la mine.

— Dar, ca să fiu sincer, n-a prea fost în apele lui săptămânile astea. Poate o să-i facă bine să te vadă.

Apoi, deschide ușa larg și se dă la o parte ca să trec pe lângă el.

Îl privesc aproape șocată pentru că mă lasă să intru înăuntru, apoi fac, șovăitoare, câțiva pași prin foaietul de la intrare. Îl aud pe Hank plecând și închizând ușa în urma lui.

Mă trezesc singură în casa lui Tate.

Apoi, aud pași în întuneric. Tate apare pe hol, doar într-o pereche de blugi și cu bustul gol, scăldat în lumina fremătătoare. Priveliștea mă lasă fără suflare. În strălucirea

focului din șemineu, pielea-i bronzată pare și mai întunecată.

Vreau să țip la el, să-i spun că e un ticălos și că nu are nici un drept să mă trateze așa cum a făcut-o. Vreau să-l fac să se simtă cumplit, chiar dacă sper, în adâncul sufletului, că există un motiv și o explicație pentru ce-a spus și a făcut în noaptea aceea. Dar, înainte de a apuca să rostesc vreun cuvânt, Tate rupe primul tăcerea.

— Ce cauți aici?

— Eu... îngaim, cu mâinile tremurânde, gâtuită de emoție.

N-am venit aici cu vreun scop anume. Mă privește cu ochii întredeschiși, de parcă ar încerca să mă vadă mai bine în lumina difuză. De parcă motivul mi-ar fi întipărit pe chip.

Apoi, însă, reușesc să-mi găsesc cuvintele și să dau glas întrebării pe care trebuie să i-o pun.

— De ce m-ai alungat în noaptea aceea?

Se întoarce cu fața spre flăcările jucăușe și scânteietoare din șemineu.

— Pentru că n-am sărutat niciodată pe nimeni? Crezi că sunt prea inocentă și prea plictisitoare pentru tine? Vreau să te aud spunându-mi-o în față, continui, cu un glas ușor strident.

— Nu, îmi răspunde, aruncându-mi o privire peste umăr.

— Și atunci de ce? insist, făcând un pas înainte. După toate eforturile pe care le-ai făcut ca să mă convingi să vin aici, de ce m-ai alungat apoi?

Se întoarce cu fața spre mine.

— Nu sunt potrivit pentru tine, îmi răspunde, de parcă asta explică totul.

Pufnesc în răs – un răs rece și casant.

— Poftim? Nu credeai asta în urmă cu trei săptămâni când refuzai să mă lași în pace.

Mai fac un pas spre el și simt căldura dogoritoare a focului.

Vreau să înțeleg.

— Voi ajunge să te rănesc.

— Ce vrei să spui cu asta? Îl întreb, conferind tot mai mult volum glasului meu.

O umbră de tristețe îi învăluie chipul, iar ochii îi zăbovesc din nou asupra focului.

— Crezi că sunt vreo naivă? Doar pentru că n-am sărutat niciodată pe nimeni? E mult mai greu să nu faci aceste lucruri decât să le faci, te asigur de...

— Nu e vorba de asta, mă întrerupe, cu o expresie care-i trădează oboseala.

— Vreau să știi că nu sunt așa. Și pot să hotărâsc singură ce lucruri mi se potrivesc și ce nu, îi răspund, surprinsă de propia-mi siguranță.

Cu atât mai mult cu cât nici nu știu ce vreau. Am venit aici ca să-i dau papucii? Sau ca să-i spun că face o greșală? Nu mai știu nici eu.

Clatină din cap, aproape imperceptibil.

— Ar fi mai bine să pleci.

— *Tu* ai început toată povestea asta, tu mi-ai trimis buchetul, tu m-ai căutat la muncă, tu ai cumpărat toate florile. Eu am vrut să-i pun capăt. După ce-am aflat cine ești. Dar te-ai întors, dornic să-mi oferi o explicație. Și mi-am asumat riscul. Apoi, m-ai rănit din nou. Nu ți-am cerut nimic din toate astea. Acum, însă... am venit aici. Și vreau să...

Mă opresc, lăsând cuvintele suspendate în aer.

— Ce vrei? mă întreabă.

— Nu... îngaim, clătinând din cap. Nu știu.

Mă privește, cu buzele depărtate, de parcă mi-ar citi gândurile.

— N-am vrut să te rănesc, îmi răspunde. Nu asta am vrut.

— Și atunci, *ce-ai vrut?* îl întreb, uimită de cuvintele care mi se desprind de pe buze.

Nu mai am încredere nici în propriile gânduri, nici în propria voce. Spun lucruri pe care, în mod normal, nu le-aș spune niciodată cu glas tare – n-aș îndrăzni nici măcar să le gândesc.

— Charlotte... începe Tate, îndreptându-se, cu pași șovăitori, spre mine, de parcă s-ar teme că voi fugi, fără să mă uit înapoi.

Dar rămân încremenită pe loc. Mii de gânduri mi se învâlmășesc în minte, mii de cuvinte mi se amestecă în cap.

— Îmi pare rău pentru seara aceea, îmi spune, cu o expresie îndurerată pe chip, de parcă regretă cu adevărat, de parcă amintirile din noaptea aceea îi sfâșie sufletul de durere. Îmi pare rău pentru felul în care am reacționat. Dar m-ai luat prin surprindere. Nu mi-am dat seama că sărutul nostru e, de fapt, primul tău sărut. Și, pe de altă parte, nu știi multe lucruri despre mine.

Trage adânc aer în piept, cu ochii ațintiți asupra mea.

— Dar mi-a fost dor de tine. Nu reușesc să mi te scot din minte. Nu știu de ce... dar n-am mai trăit de mult acest sentiment. Și, brusc, tu îmi apari în cale, făcându-mă să-mi doresc cu ardoare să te sărut și să te rog să nu mai pleci. Dar știu că nu trebuie să fac asta.

— De ce nu?

— Pentru că s-ar putea să te rănesc. Pentru că trăim în două lumi cu totul diferite – și nu vreau să-ți distrug universul.

— Nu crezi că decizia asta îmi aparține? Sunt suficient de inteligentă ca să știu la ce mă înham.

— Da, știu. Și tocmai asta mă incită la tine. Știi exact ce vrei de la viață, încotro mergi și unde vrei să ajungi, și te invidiez

pentru asta.

Descrierea mă face să mă simt puțin stânjenită. De parcă aş fi într-adevăr atât de responsabilă şi de previzibilă. Dar poate nu mai vreau să fiu aşa – cel puțin, nu atât de previzibilă.

— Nu vreau să-ți distrug viața.

— Pornești de la premisa că relația noastră este sortită eșecului de la bun început. Că nu poate fi decât un dezastru.

Nu-mi vine să cred ce spun – pledez pentru o relație care nici nu există.

— Cam asta e viața mea în ultimul timp.

— Și, astfel, nu mai ai de gând să-ți asumi riscul de a te implica într-o altă relație?

Pledoaria mea pare demnă de Holly, nicidecum de mine. Eu nu-mi asum niciodată riscuri, decât dacă sunt bine calculate. Și acum mă transform în avocatul riscurilor. Îl rog pe Tate să și le asume. Cred că mi-am pierdut complet raționamentul. Și mă las acum purtată de glasul inimii.

Stă la câțiva pași de mine, cu pieptul gol, scăldat în lumina focului din șemineu. Mă țintuiește cu privirea, respirând la fel de sacadat ca și mine.

— Asta vrei? Să-ți asumi un risc?

Rămân fără suflare. Deschid gura ca să-i răspund, dar cuvintele îmi pier în iureșul de sentimente. Mi-e cu neputință să mărturisesc ce simt. Nici mie, nici lui.

Dar înainte de a găsi o cale prin care să ocolesc întrebarea, îl văd îndreptându-se spre mine. Îmi cuprinde maxilarul cu degetele și, trăgându-mi ușor capul spre el, își contopește buzele cu ale mele. Rămân împietrită pe loc, incapabilă să reacționez. Dar, încetul cu încetul, încep să mă topesc sub imperiul săruturilor lui lacome – și îi răspund și eu cu aceeași ardoare. Îi sorb cu nesaț dulceața buzelor și respirația-i

fierbinte. Îi ating ușor cu degetele pieptul gol și fluturii din stomac încep să-și agite sălbatic aripioarele.

Îl privesc printre genele fremătătoare și îl văd retrăgându-se puțin ca apoi să mă sărute din nou, cu mai multă blândețe de această dată. Inima îmi bate năvalnic în piept, simțind cum degetele îi alunecă duios de pe obraz pe gât.

Își retrage mâinile înainte de a ajunge prea departe și mă tem că se va îndepărta de mine, lăsându-mă din nou într-un ocean de singurătate. Rămâne, însă, ținut pe loc și îmi dă după ureche o șuviță de păr.

— Îmi pare rău, îmi spune apoi, retrăgându-și din nou mâna, de parcă ar fi încălcat niște reguli și mi-ar fi invadat spațiul personal – de parcă și-ar fi pierdut controlul și acum trebuie să-și ceară scuze.

— N-ar fi trebuit să mă port așa. Dar am fost nevoit.

— Nu mă frâng atât de ușor cum îți imaginezi.

— Încep să realizez asta, îmi răspunde, cu un licăr vesel în ochi.

Tăcerea se așterne din nou și inima îmi freamătă în piept, dornică să-i simt iar atingerile. Să-i simt buzele contopindu-se cu ale mele. Îmi las capul în pământ, încercând să-mi recapăt cumpătul.

— Și acum ce facem? îl întreb apoi.

— Depinde de răspunsul pe care mi-l dai, îmi spune, ținându-mă cu ochi iscoditori. Vrei să-ți asumi un risc?

Mă tem că nu-mi voi regăsi vocea ca să-i răspund, dar, spre surprinderea mea, cuvintele prind glas, clar și răspicat.

— Da, încuviințez, uimită de fermitatea răspunsului meu. Tu vrei?

Face încă un pas spre mine, creându-mi impresia că intenționează să mă sărute din nou, dar se oprește.

— Mai mult ca orice, îmi răspunde, în cele din urmă.

Apoi, însă, lumina îi piere din ochi, învăluită într-o umbră misterioasă și indescifrabilă.

— Dacă vrem să pornim la drum împreună, atunci trebuie s-o lăsăm mai moale, continuă, înghițind în sec.

Îl privesc încruntată, căci nu știu unde vrea să ajungă.

— Trebuie să mă asigur că nu vei avea de suferit, adaugă apoi.

Clatin din cap, căci nu înțeleg ce vrea să spună.

— Trebuie să respectăm anumiți pași.

— Cum adică?

— Trebuie să ținem seama de anumite reguli, care ne vor ajuta să rămânem împreună.

— Parcă am încheia o afacere, îi răspund, ușor stingheră.

— Numai așa putem fi împreună. Numai așa pot să te protejez.

— Dar nu trebuie să mă protejezi, îi ripostez.

— Ba da, trebuie, îmi răspunde, tresărind ușor.

— Am senzația că vrei mai degrabă să controlezi situația decât să mă protejezi. De ce anume vrei să mă aperi?

— Viața o ia razna uneori, îmi răspunde, oftând adânc. Și lucrurile se precipită în universul meu. Nu vreau să devii prizoniera lumii mele. Nu vreau să faci ceva ce nu-ți dorești.

— Te asigur din nou că sunt perfect capabilă să iau singură propriile decizii, îi ripostez, spumegând de furie.

— S-ar putea să nu fii pregătită pentru anumite lucruri – pentru haosul pe care va trebui să-l înfrunți alături de un tip ca mine. Ai văzut ce s-a întâmplat în seara aceea. Ai văzut mulțimea dezlănțuită a fanilor, care vor cu toții o bucățică din mine. Ar putea fi copleșitor. Și vreau să te protejez. De aceea, trebuie să facem totul pas cu pas, fără să ne grăbim.

— Ce înseamnă asta? Că tu vei hotărî când ne vom vedea, când vom ieși împreună, cât de *departe* vom merge?

Își trece mâna peste ochi, cu un gest obosit.

— Știu că ți se pare cumva extrem, dar nu înțelegi despre ce vorbesc. Ce-ai văzut în noaptea aceea reprezintă doar vârful icebergului. Toate acțiunile mele sunt amplificate, puse sub lupă și atent judecate. Trebuie să-mi... controlez până și cele mai mici gesturi.

— Și vrei să mă controlezi și pe mine?

— Nu. Dar trebuie să înțelegi că o relație cu mine nu e o relație obișnuită. Implică anumite obstacole pe care numai eu știu cum să le evit. Asta înseamnă că trebuie să impun anumite granițe. Pentru binele amândurora.

— Adică, reguli. Ce facem dacă vreau să te văd, dacă vreau să te sărut? Am voie să fac asta? îl întreb, cu glas tăios și brațele încrucișate, împiedicându-l să mai facă vreun pas.

— Da, firește, îmi răspunde, oftând adânc. Dar în anumite limite, cel puțin, la început. Trebuie să ai încredere în mine.

Clatin din cap și îmi ațintesc privirea într-un punct mort, scrâșnind din dinți.

— N-am ce să fac, Charlotte. Asta e situația, îmi răspunde, cu glas nici implorator, nici încurajator, căci nimic nu-mi mai poate alina acum sufletul.

Inelul mamei pare deodată să-mi atârne greu pe mână. Îl ating cu degetul mare.

— Nu, îi spun, simțind fiori reci pe șira spinării. Nu asta îmi doresc – nu așa. Încerc să înțeleg, dar nu faci altceva decât să impui limite. Nu așa trebuie să se desfășoare o relație.

— E singura cale, îmi răspunde, neclintit ca o stâncă.

Îmi simt gura uscată. Nu-mi vine să cred ce spune. Îmi las brațele pe lângă corp și îmi îndrept umerii, cu ochii pironiți

asupra lui.

— Atunci, cred că nu putem fi împreună, îngaim, făcând un pas în urmă, cu mâinile tremurânde.

De când mă știu, am avut grijă să dețin frâiele asupra vieții mele – să-mi controlez viitorul și să iau numai hotărârile corecte. Să merg pe drumul pe care mi l-am conturat cu atâta trudă, cum a spus bunica mea. N-am permis nimănui să mă controleze și n-am de gând s-o fac nici acum.

Nu încearcă să mă oprească și să mă convingă să rămân, dar îi simt privirea ațintită asupra mea în timp ce străbat foaierul.

Îl vreau... dar nu așa.

Ies ca o furtună pe ușa de la intrare, fără să mă uit înapoi, cu ochii înotând în lacrimi.

Aerul rece al nopții mă învăluie în mantia sa întunecată și îl trag adânc în piept, imaginându-mi că îmi va răcori sufletul mistuit de dor și trupul încins de dorință. Trupul pe care l-a dezmiertat cu atingerile sale.

Și pe care nu-l va mai dezmierta niciodată.

Arunc păturile de pe mine, udă de nădușeală și înfierbântată. Căldura îmi pare aproape palpabilă. Prin fereastra deschisă de lângă pat nu pătrunde nici o boare de vânt. Doar zumzetul insectelor aflate într-o lume în mișcare.

Îmi țin ochii închiși și stau întinsă peste cearceafuri. Gândurile refuză, însă, să-mi dea pace, invocând fără încetare amintirea lui Tate. Îi simt încă atingerea mâinilor și buzele contopite cu ale mele, și îi aud glasul șoptindu-mi versuri la ureche.

Vrei să-ți asumi un risc? m-a întrebat, ceva mai devreme, stând în fața mea imediat după ce ne-am sărutat. *Trebuie să controlez totul. Numai așa putem fi împreună. Numai așa te pot*

proteja. Cuvintele lui îmi răsună neconținut în minte. De ce trebuie să dețină controlul? De ce se teme? Și de ce e atât de sigur că voi avea de suferit?

Mă răsucesc în pat, îndesându-mi fața în pernă ca să-mi sufoc gândurile și să apuc să adorm câteva ore.

Trebuie să ai încredere în mine, mi-a spus. Și îmi doresc – cu disperare – să am încredere în el. Dar nu știu cum să fac. N-am avut niciodată vreo relație – și de aceea, n-am nici termen de comparație. Dar sunt convinsă că nici unul din partenerii lui Carlos n-a simțit nevoia să dețină controlul în relația lor.

Știu că Tate e diferit. E celebru și bogat, ducând, probabil, o viață pe care nici nu mi-o pot imagina. Dar Tate se teme că s-ar putea să mi se întâmple ceva – că relația noastră ar putea să-mi distrugă viața.

Mă întorc pe spate și îmi ațintesc privirea în tavanul alb și zgrunțuros. N-am nevoie de protecția lui. Sunt perfect capabilă să iau propriile hotărâri.

Și să-mi asum greșelile.

Dar dacă asta îmi doresc cu adevărat, atunci de ce mă tem? Dacă vrea să dețină controlul – foarte bine. Dacă vrea să traseze cursul relației noastre – n-are decât. Cui îi pasă? Dacă vrea să impună granițe relației noastre – n-am de ce să mă împotrivesc. Merită să-mi asum riscul.

E viața *mea*. Dacă îl vreau cu adevărat, atunci trebuie să-l am. Nu-mi pasă de contracte. Sau de clauze.

Mă răsucesc în pat și mă uit la ceasul mobilului – 3:10 dimineața. Verific lista apelurilor și îi găsesc numărul rămas în telefon din seara în care m-a sunat stând în fața florăriei. După doar un singur apel, îi aud vocea armonioasă și profundă.

— Charlotte?

— De acord, îi spun la telefon.

Îmi simt trupul la fel de încordat, presărat acum cu broboane reci de sudoare.

— Facem cum vrei tu.

Oftez adânc în timp ce tăcerea se așterne printre noi. Îi aud respirația la celălalt capăt al firului – atât de clară că, dacă aș închide ochii, mi l-aș imagina în cameră, alături de mine.

— M-am gândit la tine toată noaptea, îmi răspunde, în cele din urmă. N-am reușit să închid un ochi.

Asta explică motivul pentru care mi-a răspuns atât de repede.

— Mă bucur că te-ai răzgândit.

Îi simt zâmbetul din glas și îmi dau seama că am luat hotărârea corectă.

Nu-mi mai pasă de nimic.

Nici de limite sau granițe.

Nici de regulile pe care mi le-am impus cândva.

Îl vreau doar pe el.

— Ce-ai pățit? mă întreabă Carlos, rezemându-și cotul de dulapul din metal aflat lângă al nostru.

Amintirea nopții trecute încă îmi tulbură gândurile: telefonul pe care i l-am dat lui Tate la ora 3 dimineața sau pielea încinsă și presărată cu broboane de sudoare. Îmi stăvilesc zâmbetul ca să nu-mi trădez gândurile în fața lui Carlos. Nu mă simt încă pregătită să-i mărturisesc idila mea cu Tate. Poate că mă tem de ce-ar putea să-mi spună – de faptul că, în ciuda tachinărilor lui, s-ar putea să fie dezamăgit pentru că mi-am încălcat politica „anti-întâlniri”. Pe de altă parte, nu mă întâlnesc cu oricine, ci cu Tate Collins. Și nu vreau să dezvălui această informație – căci, dacă spectacolul florilor primite în clasă mi s-a părut stânjenitor, nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă relația noastră ar deveni cunoscută. Așa că, deocamdată, păstrez totul sub tăcere. Indiferent cât îmi displace faptul că îi ascund lui Carlos micul meu secret, încerc să mă supun regulilor lui Tate și să facem totul pas cu pas.

— La ce te referi? îl întreb, lăsând rucsacul în dulap.

— Radiezi.

— Nu e adevărat, îi răspund, atingându-mi obrazii cu degetele, în speranța de a-mi șterge fericirea ce mi se citea pe chip.

Îmi scot manualul de istorie, a cărui copertă cafenie este presărată, de la un capăt la altul, cu flori exotice și siluete surprinse în pași de dans în timpul cursurilor plictisitoare de istorie ale domnului Trenton.

— Ba da, insistă Carlos, aplecându-se spre mine. Te cunosc

mult prea bine și pot să spun cu mâna pe inimă că ești răvășitoare. Un progres, fără îndoială, față de ultimele trei săptămâni, când ai fost cumplit de posacă.

Amy Rogers încearcă să se strecoare pe lângă Carlos ca să ajungă la dulapul ei, dar el nici nu se urnește din loc, așteptând mai întâi să-i răspund.

— N-am fost posacă, îi ripostez, aruncându-i o privire mânioasă.

Cuvintele mi se par patetice chiar și mie.

— Mă bucur că e vineri, adaug apoi, de parcă apropierea sfârșitului de săptămână constituie motivul fericirii mele.

Carlos pare să mă creadă.

— Îmi pare bine că vechea mea Charlotte a revenit printre noi. Și eu simt cu disperare nevoia unui weekend liber. Doamna Duncan ne-a dat atâtea teme la analiză matematică, încât îmi vine să dau foc manualului.

— Sunt convinsă că regizarea unei demonstrații se va dovedi o soluție extrem de eficientă, îi răspund, cu un zâmbet pe buze.

— Mă bucur că ești de acord cu mine. Mâine, sunt hotărât să-mi înec amarul dând iama în filmele de pe Netflix.

Încuviințez din cap când telefonul îmi sună în geantă. Încep să scotocesc după el.

— Ne vedem la ora de engleză, îmi spune Carlos. Și, Charlotte... bine ai revenit printre noi!

Apoi, se întoarce și își croiește drum prin marea de elevi ce se îndreaptă deja spre clase.

Scot telefonul, al cărui ecran încă luminos îmi semnalează prezența unui mesaj.

De la Tate.

Putem să ne vedem?

Inima îmi bate năvalnic, gata parcă să-mi iasă din piept. Scrutez cu privirea holul înțesat de oameni, temându-mă că cineva ar putea să-și dea seama că îi scriu mesaj lui Tate Collins. Dar toată lumea mă ignoră – ca de obicei.

Da, îi răspund apoi.

Un alt mesaj apare iute pe ecran. *Astăzi?*

Mă pregătesc să-i răspund când clopoțelul răsună din boxa de pe hol: mai sunt doar cinci minute până la începerea orelor. Trântesc ușa dulapului și mă strecor prin mulțime. *Spune-mi unde*, îi răspund, pe drum, și apăs pe *TRIMITE*.

Ziua se târâie cu o lentoare cumplită. Recapitulăm materia pentru examene, dar abia reușesc să mă concentrez, iar testul-fulger de la istorie nici nu-mi amintesc să-l fi terminat.

În afară de oboseala acumulată după o noapte nedormită, gândurile la Tate și la răspunsul ce nu pare să mai vină mă împiedică să mă concentrez.

La sfârșitul orelor, ies, împreună cu Carlos, pe ușile masive ale școlii și, copleșită de soarele puternic, ce se strecoară printre palmierii străjuți de-a lungul străzii, îmi duc mâna la ochi. Carlos vorbește neîncetat, povestindu-mi cum, la ora de educație fizică, a lovit-o cu mingea în față pe Amanda Coats în timpul unei partide de dodgeball³.

— M-am simțit îngrozitor, îmi spune el. Dar fata aia poartă prea mult machiaj la orele de educație fizică și mingile par atrase de chipul ei...

Nu mai aud continuarea poveștii. Scrutez strada cu privirea, dincolo de mulțimea de studenți care ies pe porțile școlii.

Și zăbovesc asupra unei mașini parcate lângă trotuar –

³ Joc format din două echipe de jucători, care își aruncă mingiile unii altora, evitând să fie loviți. (N. tr.)

mașina lui Tate.

— Am auzit că Mike Logan dă o petrecere diseară, aud din nou glasul lui Carlos. Poate ar trebui să mergem și noi. S-ar putea să ne distrăm.

— Nu pot, îi răspund, desprinzându-mi ochii de la mașină ca să-l privesc pe Carlos.

N-a observat-o încă.

— Dar ce faci diseară? E vineri, Char. Poți să amâni temele și pentru mâine. Ai spus că Holly ți-a dat liber în seara asta.

— Da, așa e... îi răspund, îndesându-mi după ureche o șuviță de păr. Dar trebuie să încep să învăț din timp pentru examenul la istorie. Am făcut praf testul de azi.

— Mă îndoiesc. Charlotte Reed nu face niciodată testele praf.

Are dreptate, dar în ultimele trei săptămâni, nu m-am concentrat deloc asupra materiilor de la școală, încât nici notele mari nu mai pot salva acum situația, iar admiterea la Stanford planează amenințător deasupra mea.

— Mă revanșez săptămâna viitoare. Te invit la mine să bem împreună o cafea și să vedem un reality-show.

— Bine, îmi răspunde, oftând zgomotos și sărutându-mă pe obraz, deși e încă supărat pe mine. Sună-mă mâine! Am nevoie de ajutorul tău la problemele de analiză matematică. Nu uita!

Îi fac cu mâna, în timp ce se îndepărtează, prefăcându-mă că scotocesc prin rucsac. În clipa în care Carlos traversează strada și se pierde în mulțime, cobor treptele și mă îndrept spre mașină. Nu s-a mișcat din loc de când am ieșit din clădirea școlii. Poate că mă înșel – poate că nu e Tate.

Și atunci se deschide portiera.

Ezit și încerc să străpung cu privirea interiorul întunecos.

— Vii? se aude un glas în întuneric – glasul lui Tate.

Inima îmi tresaltă în piept și scrutez iute împrejurimile.

Numai Jenna Sanchez, măcinată încă de invidie pentru buchetul de trandafiri pe care l-am primit în ziua aceea, la ora de engleză, își ridică ochii spre mine din cercul de prieteni cu care stă de vorbă pe trotuar. Dar mă ignoră la fel de repede.

Îmi scot rucsacul și mă urc în mașină. Tate îmi zâmbeste. Pare aproape timid.

— Bună! mă întâmpină.

— N-am știut că vii să mă iei.

— Am vrut să-ți fac o surpriză.

— Și ai reușit.

Încerc să-mi stăvilesc zâmbetul ce amenință să-mi trădeze sentimentele. Nu vreau să știe cât sunt de fericită să-l văd. Mă simt ca o adolescentă prostuță, copleșită de primii fiori de iubire, și nu-mi stă deloc în fire să fiu așa.

— Știu că probabil încă mai ai îndoieli. Dar după ce m-ai sunat azi-noapte, abia așteptam să te văd.

Îmi îndrept privirea spre el. Are buzele arcuite și ochii întunecați. Pare învăluit în voaluri de mistere pe care n-am reușit încă să i le deslușesc. Inima îmi freamătă numai când îl privesc. Nu mai simt nici urmă de oboseală. Prezența lui Tate îmi trezește toate simțurile la viață.

Observ atunci că ține în mână o panglică neagră.

— Ce faci cu asta? îl întreb.

— Te leg la ochi, îmi răspunde, zâmbind.

Gropița își face iute apariția în obraz.

— Vreau să-ți fac încă o surpriză.

Ezit, agitându-mă neliniștită pe scaun. *Glumește, nu-i așa? Cum să mă lege la ochi? Ar trebui să plec. Să mă duc acasă, să-mi fac temele, să am grijă de Leo – orice, dar nu asta. Rămân,*

însă, ținută pe loc.

— Charlotte! Ai încredere în mine? mă întreabă, cu glas duios.

Mi-a spus ceva similar și cu o noapte în urmă. Știu că e important pentru el și vreau să știe că mă străduiesc. Că vreau să dau o șansă relației noastre.

— Da, am, îi răspund, dând din cap.

Mă întorc apoi cu fața spre geam. Și-mi privesc propria imagine: ochii mari și chipul încadrat de păr. Apoi, imaginea dispare. Tate îmi acoperă ochii cu panglica neagră, iar eu îmi mușc buza de jos.

— E prea strâns? mă întreabă, mângâindu-mi urechea cu glasul său șoptit.

Clatin din cap. Un val de căldură mă învăluie în clipa în care îi simt respirația fierbinte.

— N-ai voie să tragi cu ochiul, adaugă apoi.

Mașina începe să se miște, strecurându-se în trafic.

Pentru că văzul mi-a dispărut, celelalte simțuri se acutizează. Îi aud respirația lentă și relaxată. Și îi simt parfumul apei de colonie, ce se împletește cu aerul sărat al mării. Încerc să-mi imaginez atingerile mâinilor sale pe trupul meu gol.

Un timp, niciunul dintre noi nu mai spune nimic, dar Tate spulberă apoi tăcerea.

— La ce te gândești?

— La ni... încep, apoi mă opresc.

Îmi dau prea bine seama că vrea un răspuns sincer, o simt din tonul glasului său – vrea adevărul. Dar nu pot să-i spun că încerc să-mi imaginez atingerile mâinilor sale pe trupul meu gol.

— Mă gândesc la ocean, îi răspund, oferindu-i adevărul

doar pe jumătate.

— Adică?

— La aerul sărat, la soare și la nuanțele de verde ale apei. Și...

Mă opresc, lăsând cuvintele suspendate în aer, dar Tate nu rupe tăcerea. Abia de-i mai aud respirația acum, de parcă așteaptă cu sufletul la gură să-mi duc gândul la bun sfârșit.

— Mă gândesc la mângâierea valurilor ce-ți ating picioarele, îi spun apoi. Când eram mică, mă gândeam că marea vrea să te tragă în adâncurile ei. Uneori, aș vrea să mă las purtată pe valurile ei, spre adâncurile sale nemărginite... până voi ajunge pe un continent îndepărtat. Îmi place tabloul ăsta.

Se așterne iar tăcerea și mă întreb dacă mă privește.

— Îmi place cum gândești, îmi răspunde, în cele din urmă.

Îl aud mișcându-se pe scaun.

Îmi plimb limba pe buze și îmi mușc buza de jos. Îl aud pe Tate trăgând adânc aer în piept.

— Charlotte... îmi spune, cu glas implorator.

— Ce e?

— Nu mai face așa, te rog!

— De ce nu? îl întreb.

Spre marea mea uimire, mă simt din nou în largul meu. Începe să-mi placă. Îmi cuprind din nou buza între dinți și o mușc ușor. Simt fiori din cap până în picioare, căci îi simt privirea ațintită asupra mea. Simt că mă atinge, deși n-o face. Îi simt dinții mușcându-mi buza, deși nu sunt ai lui, ci ai mei.

— Charlotte, potolește-te! îmi spune cu un zâmbet în glas. Nu știi dacă pot să rezist. Mă înnebunești.

Așadar, nu e singurul care deține puterea aici, orice-ar spune. Mă sprijin, zâmbind, de spătarul scaunului.

Mașina încetinește ușor și apoi se oprește. Zgomotele

orașului se aud acum undeva în depărtare. Nu mai suntem pe o stradă principală.

Simt o pală de vânt în clipa în care se deschide portiera – mă învăluie de jur împrejur și îmi face pielea de găină, chiar dacă aerul este cald și înmiresmat. Tate mă ia de mână și mă ajută să cobor din mașină. Tresar sub atingerea lui, de parcă ceva m-ar fi curentat. Un claxon se aude în depărtare. Habar nu am unde suntem.

Mergem câțiva pași, apoi intrăm într-o clădire, unde în aer plutește un miros vag de praf și tapițerie.

Mă lovesc cu piciorul de ceva tare.

— Trepte, îmi spune Tate, stând lângă mine.

Ridic, șovăitoare, piciorul drept, temându-mă să nu mă împiedic și să cad. Dar Tate mă ține cu putere – îi simt mâna pe spate și degetele împletite cu ale mele – în timp ce urcăm niște trepte acoperite de un covor.

— Unde suntem? îl întreb când ajungem în capul scărilor.

Bâjbâi de jur împrejur cu mâna liberă în speranța că voi găsi ceva ce-mi va oferi răspunsul la întrebare. Mă „lovesc” doar de aer. Iar Tate tace chitic. Mă îndeamnă să merg mai departe, apoi îmi dă drumul complet. Mă simt pierdută și fără echilibru. Am senzația că pot să cad în orice clipă.

— Tate! îl strig în șoaptă, atingând cu degetele panglica ce-mi acoperă ochii.

Îl simt, însă, în spatele meu, plimbându-și încet mâinile pe brațele mele. Rămân fără suflare în clipa în care degetele îi alunecă pe gât și apoi pe ceafă. Îmi desface, în cele din urmă, panglica de la ochi și o lasă să cadă.

Clipeșc de câteva ori ca să mă obișnuiesc cu lumina difuză a unei săli imense. Este un cinematograf – impresionant și frumos decorat – cu un tavan boltit și cortine roșii, lungi până

la podea. Ne aflăm într-o lojă de la etajul al doilea, de unde putem vedea scaunele goale de la parter și ecranul enorm din fața noastră. De un perete stau rezemate câteva scări mobile, iar podeaua este acoperită cu o pânză albă, pe care se află mai multe cutii de vopsea. Cinematograful este în renovare.

— Se numește Lumière, îmi spune Tate. Ai auzit de el?

Clatin din cap, privindu-l pentru prima oară de când m-a legat la ochi. Pare neliniștit, de parcă ar aștepta să-i spun că îmi place surpriza.

— E uluitor, îi spun apoi.

— Este unul dintre primele cinematografe din Hollywood. De-a lungul anilor, a fost închis și redeschis de nenumărate ori, difuzând în mare parte filme de mâna a doua. Acum, însă, îl renovează, în sfârșit.

Mă apropii de balustradă și, strângând cu mâinile bara rece din metal, scrutez cu privirea parterul vast de sub noi. Mai multe scaune lipsesc de pe câteva rânduri.

— Avem voie să fim aici? îl întreb apoi.

— Am tras câteva sfori, îmi răspunde, cu un zâmbet fermecător pe buze.

Mă întorc și dau cu ochii de o măsuță așezată între balustradă și primele locuri din lojă. Pe ea se află o sticlă de apă minerală, un castron imens cu floricele și câteva farfurioare din sticlă cu diverse sortimente de bomboane colorate.

Nici nu apucăm să ne așezăm bine pe scaune, că luminile încep să se stingă, controlate de mâini nevăzute. Totul este perfect dirijat. Nu-mi vine să cred că stau aici – cu Tate Collins – într-un cinematograf închis încă publicului larg. Cum poate cineva să închirieze un loc ca acesta? Oare cât o fi costat? Dar nu îndrăznesc să-l întreb nimic din toate astea.

— La ce ne uităm? îl întreb în schimb.

— O să vezi, îmi răspunde, ridicând din sprâncene, într-o provocare tacită.

Ca la un semn, ecranul imens licărește în fața noastră, iar luminile difuze se joacă vesele pe chipul lui Tate. Imagini alb-negru prind contur pe ecran: mai întâi, vedem harta Africii, apoi scena distorsionată a unei piețe aglomerate. Sonorul are ecouri îndepărtate, tipice pentru filmele vechi. Un zâmbet îmi apare pe buze, amintindu-mi seara petrecută la Lola's – uimirea ce i se citea pe chip când i-am spus că n-am văzut niciodată *Casablanca*. Și acum îl vom vedea... împreună.

În întunericul din cinematograful, îi simt ochii lui Tate ațintiți asupra mea. Stă neclintit ca o stană de piatră, rezemat de spătarul scaunului, și mă scrutează cu o privire aproape palpabilă în timpul primelor scene ale filmului când Humphrey Bogart o sărută pe Ingrid Bergman, cândva la Paris – locul în care s-au îndrăgostit pentru prima oară. Mă aștept să mă atingă, să-i simt degetele împletindu-se cu ale mele. La un moment dat, când se apleacă să-mi toarne niște apă, am senzația că o să-mi mângâie genunchiul, dar nu mă atinge, nici măcar o dată. Păstrează distanța. Numai privirea și-o plimbă peste trupul meu.

La sfârșitul filmului, când cei doi îndrăgostiți își iau rămas-bun, iar avionul se pierde în zarea întunecată, ecranul devine alb, iar luminile se aprind din nou. Tate se întoarce spre mine, zăbovind cu ochii pe buzele mele.

— Ți-a plăcut?

Îmi plimb degetul pe brațul scaunului dintre noi – un obstacol ce pare de netrecut.

— A fost frumos, îi răspund, neștiind cât de sinceră ar trebui să fiu, căci mi-e greu să uit că a orchestrat această

surpriză uluitoare.

— Dar? mă întreabă, intuind, ca de obicei, lucrurile rămase nespuse.

— Este atât de tragic!

— De ce crezi asta?

— Nu rămân împreună. Filmul se încheie odată cu plecarea eroinei. Mi se pare un final cumplit de trist.

— Așadar, nu ți-a plăcut, conchide el.

Dar, departe de a fi dezamăgit cum m-am temut, pare mai degrabă curios.

— Ba da. Mi-a plăcut. Este un film extraordinar. Dar nu așa m-am așteptat să se încheie. Nu mi se pare corect, îi mărturisesc cu sfială.

— Este o poveste de dragoste clasică, îmi reamintește, cu un licăr vesel în ochi.

— Dar vreau să rămână împreună. Aceasta este chintesența unei povești de dragoste, nu-i așa? Doi îndrăgostiți care sacrifică totul ca să fie împreună.

N-am fost niciodată o romantică, dar până și eu iubesc *Romeo și Julieta*.

— Dar au făcut sacrificii, răspunde Tate, șovăitor, alegându-și cuvintele cu grijă. Au renunțat unul la celălalt, chiar dacă se iubeau nebunește. Uneori, viața te împiedică să fii alături de cel pe care îl iubești.

Știu că s-ar putea să dau dovadă de prea multă îndrăzneală și poate nici n-ar trebui să dau glas întrebării ce-mi stă pe buze, dar curiozitatea nu-mi dă pace. Sunt multe lucruri pe care nu le știu despre el. Și vreau să le descopăr.

— Ai fost vreodată îndrăgostit?

Se ridică în picioare. Blugii îi alunecă sub talie.

— Nu, îmi răspunde, scurt și tăios. Dar tu ai fost?

— Glumești! Fii serios, te rog, doar ți-am spus că n-am sărutat niciodată pe nimeni.

Am senzația că vrea să-mi zâmbească, dar mă înșel. Privirea îi rămâne pironită într-un punct mort. Încerc să străpung umbra ce-i învăluie ochii reci și întunecați, să descopăr ce se ascunde dincolo de maxilarul încreștat și chipul distant.

— Ești gata? mă întreabă, în cele din urmă.

Mă ridic încet și dau ocol lojei ca să admir încă o dată sala impresionantă a cinematografului.

— Ți mulțumesc. Nu voi uita niciodată acest moment.

Îmi ia mâna într-a sa, împletindu-și degetele cu ale mele, și coborâm treptele acoperite cu un covor roșu spre o ușă de metal. Tesla – am aflat că mașina neagră și elegantă a lui Tate se numește Tesla – ne așteaptă afară. S-a așternut amurgul cât am stat la cinema.

Îmi deschide portiera și mă pregătesc să urc în mașină când privirea îmi este atrasă de un grup de fete ce se plimbă pe trotuar. Poartă rochițe scurte și strălucitoare, ce flutură seducător în bătaia vântului, și pantofi cu tocuri periculos de înalte. Realizez cu stupeoare cât de banală pot să fiu – cu blugii mei scurți, cu balerinii murdari și părul prins în coadă.

Nu ies cu nimic în evidență. Nu semăn cu fetele acelea. Nu sunt nici Jenna Sanchez, nici Sophie Zinese, care atrag atenția ori de câte ori ies pe stradă. Și, deși sunt conștientă de faptul că rochiile strălucitoare și tocurile înalte nu le conferă posesoarelor lor un statut mult mai aparte, mă simt cuprinsă de invidie – căci îmi imaginez că acesta este prototipul unei fete demne de Tate.

Îmi doresc deodată o garderobă plină de rochii, de bluze negre, mulate pe corp, și de încălțăminte de firmă pe care să le port când suntem împreună. Dar nu le am. Și Tate rămâne cu

mine.

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă el.

— Nu, îi răspund, urcându-mă în mașină.

Nu i-au scăpat privirile admiratoare pe care le-am aruncat fetelor elegante.

Străbatem drumul în tăcere – nu o tăcere stânjenitoare, ci o tatonare tacită, ca atunci când aștepti ceva. Nu-mi vine să cred că sunt aici. Și nu pentru că am ieșit împreună cu Tate Collins. Ci pentru că am acceptat o întâlnire, pentru că – în ciuda eforturilor pe care le-am depus ca să înlătur din viața mea prezența băieților ca Tate – îmi doresc ca ziua de astăzi să nu se mai sfârșească. Două glasuri se ciocnesc în mintea mea – unul îmi spune să mă opresc, celălalt să mai fac încă un pas.

Îi spun lui Tate să parcheze la un bloc depărtare de casa mea. Nu vreau ca bunica sau Mia să mă vadă coborând dintr-o mașină ca asta. Dacă buchetul de flori a atras după sine o minciună nevinovată, prezența mea alături de Tate Collins ar implica interogatorii mult mai serioase.

Tate coboară pe trotuar și scrutează împrejurimile cu privirea – casele și clădirile de locuințe, balcoanele înțesate cu grătare, scaune de plastic și biciclete sau Buickul vecinului meu, care zace de ani de zile, în același loc, mâncat de rugină. Un băiat joacă baschet pe trotuar, agitându-și din când în când brațele, ca un karatist. Nici nu ne observă.

— De cât timp locuiești aici? mă întreabă Tate.

Aș vrea să poleiesc cumva locurile, să-i spun că nu e atât de urât cum pare sau că locuim aici doar temporar. Dar asta n-ar schimba cu nimic lucrurile – căci aceasta este casa mea.

— De când mă știi, îi răspund. Eu și sora mea ne-am mutat cu bunica atunci când eram foarte mici.

— Sora mai mică sau mai mare?

- Mai mare.
- E la fel de inteligentă ca tine?
- Da și nu.

Schițează un zâmbet, intuind faptul că răspunsul meu ascunde o poveste mult mai complicată.

- Îți mulțumesc pentru film, îi spun din nou.
- Mă bucur că, pe de-o parte, ți-a plăcut, pe de alta, l-ai urât.
- Nu l-am urât, îi răspund, zâmbindu-i și eu. Doar că nu sunt de acord cu sfârșitul.

— Atunci, ești o romantică?

— Numai de curând, îi spun, îmbujorându-mă toată.

Stăm doar la câțiva pași depărtare unul de celălalt. Apropierea lui îmi stârnește amintiri amețitoare – îi simt buzele contopindu-se cu ale mele și îi văd trupul gol scăldat în lumina focului din șemineu. Imaginile de aseară îmi stârnesc fiori din cap până în picioare.

Fac, inconștientă, un pas spre el, micșorând distanța dintre noi. Vreau să-i simt din nou dulceața buzelor și să-i sorb respirația rece și fierbinte deopotrivă. Rămân fără suflare.

Îmi atinge talia cu mâna și mă strânge cu degetele de șold. Nu mă trage, însă, mai aproape, ba, dimpotrivă, mă împinge ușor, oprindu-mă pe loc.

— Facem totul pas cu pas, ai uitat? îmi spune apoi.

Își plimbă privirea de la buzele la ochii mei. Pufnesc aproape în râs. Toată viața mi-am petrecut-o evitând prezența băieților – a băieților ca Tate, în mod deosebit. Mi-am imaginat că vor doar un singur lucru de la mine. Și acum eu sunt cea care își pierde cumpătul, în timp ce Tate încearcă să mă tempereze.

— Corect, îi răspund, îndreptându-mi umerii.

Ar trebui să mă bucur pentru că nu vrea să grăbească lucrurile. Nici n-ar trebui să-mi doresc altceva. Și cu toate astea...

— Noapte bună, Charlotte Reed, îmi spune apoi, retrăgându-și mâna de pe șoldul meu.

— Noapte bună, Tate Collins, îi răspund, cu glas stins, făcând un pas înapoi pe trotuar.

Aud zgomotul domol al mașinii în timp ce mă îndepărtez, dar nu mă uit înapoi. Nu vreau să fiu eu cea care privește înapoi. Dar știu că mă urmărește cu privirea până dispar după colț.

Și îi simt ochii ațintiți asupra mea mult timp după ce m-am băgat în pat, printre așternuturile răcoroase și îl văd strângându-mi șoldul cu degetele, împiedicându-mă să mă apropiu, să-l ating și să-l sărut.

Și adorm visându-i mâinile.

Telefonul îmi vibrează pe noptieră. Mă răsucesc într-o parte exact la timp ca să-l văd căzând pe podea, încă bâzâind.

Mă întind și îl iau de jos.

Am dormit până târziu. E aproape zece dimineața.

Telefonul mă anunță că am un apel nepreluat de la Carlos și un mesaj în căsuța vocală, întrebându-mă, probabil, când ne putem întâlni astăzi ca să învățăm împreună. Am și un mesaj scris de la Tate.

Îl deschid fără să mai stau prea mult pe gânduri: *Vreau să vezi ce văd și eu.*

Îl citesc de vreo două ori. Las telefonul pe cuvertura de un galben pai a patului și îmi dau părul la o parte din ochi. Ce vrea să spună? Mă gândesc să-i răspund cu un semn de întrebare, dar telefonul vibrează din nou.

Tate: *Sunt afară.*

Sar iute din pat.

Nu mai am timp să fac duș, așa că îmi arunc pijamaua de pe mine și caut cu înfrigurare prin dulapul îngust un sutien și o pereche de chiloți, scriindu-i, în același timp, un mesaj lui Carlos prin care îi cer scuze pentru că nu ne putem vedea. Prin fereastra deschisă a dormitorului pătrunde aerul proaspăt și înmiresmat al dimineții. Mă îmbrac cu niște blugi scurți – nu aceeași pereche pe care am purtat-o și ieri – și un tricou de un roz pal, mulat pe corp, cu un decolteu rotund și adânc. De fiecare dată când îl port, Carlos fluieră și exclamă admirativ: „La naiba, fetițo!”

În fiecare sâmbătă de dimineață, bunica urmează cursuri de

Zumba⁴ la un centru pentru oameni în vârstă. Așa că singura cu care trebuie să mă confrunt este Mia.

O găsesc în bucătărie, unde spală biberoanele lui Leo, cu mânecile suflecate și părul strâns într-un coc superficial, din care câteva șuvițe au evadat rebele.

— Unde pleci? mă întreabă, ștergându-și fruntea cu brațul.

Stropi de apă i se preling pe tâmplă.

— Să mă întâlnesc cu Carlos, îi răspund.

— De obicei, sâmbăta îți faci temele, îmi spune absentă, de parcă nici n-o interesează răspunsul meu.

Ajung la ușa de la intrare și pun mâna pe clanță. Aș vrea să spun cât mai puține minciuni cu puțință – astfel, cu cât voi pleca mai repede, cu atât mai bine.

— Da. Asta și facem. Rezolvăm probleme de analiză matematică.

Tresar – copleșită de tonalitățile false ale glasului meu. Dar Mia nu pare să observe.

— Speram să stai cu Leo diseară. Mă întâlnesc cu Greg la restaurantul Palapa. Au muzică live.

— Cu Greg? o întreb eu.

— Da, cu Greg. Tipul cu care trebuia să mă întâlnesc acum câteva săptămâni, dar n-am făcut-o pentru că activitățile tale extrașcolare sunt mult mai importante decât sora și nepotul tău.

Deși cuvintele pe care mi le aruncă sunt destul de dure, le rostește cu un glas obosit.

— Poți să stai cu Leo diseară?

Îmi ațintesc ochii asupra mânerului ușii. Vreau s-o ajut –

⁴ Zumba este un program de fitness inspirat din dansurile latino și creat de către dansatorul și coregraful columbian, Alberto "Beto" Perez, în cursul anilor '90.

din tot sufletul.

— Firește, îi răspund. Dacă mă întorc la timp.

Răsucesc iute mânerul. Trebuie să plec până nu începe să-mi pună și alte întrebări.

— Dar nu-ți garantez.

— Charlotte! mă strigă, dar închid deja ușa în urma mea și cobor treptele în fugă înainte ca Mia să mai apuce să spună ceva.

Tate mă așteaptă la un bloc depărtare, în colțul unde m-a lăsat aseară. Motorul Teslei zumzăie domol. Ajung cu sufletul la gură, căci am alergat până aici și trag adânc aer în piept înainte de a deschide portiera.

— Credeam că mă lași cu ochii-n soare, îmi spune Tate când mă urc în mașină.

— Dar nu mi-ai dat de înțelese că vii. Eram încă în pat.

Gropița îi apare în obraz, iar ochii îi surâd veseli sub imperiul unor gânduri tainice. Zâmbesc și eu când apasă pe accelerație și pornim la drum.

— Mi-am dat seama că nu e deloc ușor să te impresionez, continuă Tate, în timp ce străbatem cartierele elegante din Beverly Hills, unde gardurile vii, înalte de trei metri, și porțile imense ascund vile impresionante.

Viața în Los Angeles este plină de contraste: case sărăcăcioase ca a noastră stau la câțiva pași depărtare de cele mai mari vile din lume. Și o fată ca mine se întâlnește cu un băiat ca Tate, ca și când am trăi în aceeași lume. E greu să-ți imaginezi așa ceva. Și, cu toate astea, iată-ne împreună!

— Să mă impresionezi? îl întreb, întorcându-mă cu fața spre el.

Stă cu ochii ațintiți asupra drumului în timp ce trecem pe lângă Mercedesuri argintii, Bentleyuri albe și Ferrari cenușii,

toate cu geamurile lăsate pentru ca aerul cald al Pacificului să pătrundă nestingherit.

— Închirierea renumitului cinematograf Lumière n-a impresionat-o pe Charlotte Reed.

— Ba da, crede-mă!

— Dar nu e nicio problemă, îmi răspunde, ridicând dintr-o sprânceană, vădit neîncrezător. Îmi plac provocările.

Virează deodată și oprește în fața unei gherete mici, ocupată de câțiva valeți însărcinați cu parcare mașinilor clienților.

— Nu ai nevoie de lucruri scumpe ca să fii frumoasă, continuă Tate, scrutându-mi cu privirea fiecare trăsătură a feței. Dar vreau să le ai oricum.

— Nu înțeleg, îi răspund, deschizând portiera. Ce facem?

Dar ocolește deja mașina și, ajungând în dreptul meu, îmi oferă mâna ca să mă ajute să cobor. Ies afară pe trotuar și ochii îmi sunt atrași de cuvintele *Barneys New York*, scrise cu litere albe și protejate de o marchiză neagră.

— Tate! îngaim eu, cu privirea pironită asupra magazinului.

Obişnuiam să trec des pe lângă el, dar n-am intrat niciodată. Nici n-am coborât vreodată din mașină în preajma magazinului. De parcă nu m-ar lăsa să-mi parchez Volvo-ul prin apropiere.

— Hai, vino! îmi spune Tate, lângă mine, aruncând cheile unui valet.

Își împletește degetele cu ale mele și mă trage după el, dar mă opresc în fața ușilor, gâtuită de emoții.

— Nu cred că... încep, șovăitoare, neștiind cum să-mi exprim sentimentele.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu trebuie să faci asta, îi răspund.

Tate îmi cuprinde talia cu brațul, trăgându-mă spre el. Este primul contact fizic pe care îl avem de când ne-am sărutat ultima oară, acasă la el, și simt cum trupul îmi ia foc sub atingerea lui.

— Charlotte, am văzut cum te uitai ieri la fetele alea – după ce-am ieșit de la film. Și, indiferent de câte ori ți-aș spune cât ești de frumoasă, nu pari să înțelegi. Așa că mă gândeam aseară că poate trebuie să te ajut cumva *să te simți* frumoasă. Și îmi doresc din tot sufletul să fac asta.

Zâmbesc, cu obrajii îmbujorați la auzul cuvântului frumoasă. Știu că sunt destul de drăguță, pentru că semăn foarte mult cu Mia, dar n-am acordat niciodată prea multă importanță înfățișării mele. Frumusețea n-a jucat niciodată un rol covârșitor în viața mea. Cu toate acestea, privirea îmi este atrasă de magazinul Barneys, întrebându-mă ce se află dincolo de ușile închise.

— Dar mă faci să mă simt frumoasă, îi răspund, întâlnindu-i ochii întunecați. Asta, însă... este prea mult.

— Nu e adevărat. Și, după cum ți-am spus deja, îmi plac provocările, continuă Tate, aplecându-și capul într-o parte și atingându-mi obrazul cu buzele.

Un fior îmi străbate trupul din cap până în picioare și trag adânc aer în piept, mușcându-mi buza de jos.

— Bine, încuviințez, în cele din urmă.

Mă împinge ușor înăuntru, jucându-se cu degetele pe spatelui meu – creând, în tăcere, ritmul unei muzici ce abia așteaptă să prindă aripi.

În magazin, Tate vorbește cu o femeie, care pare că ne aștepta, și, în scurt timp, mă trezesc purtată prin magazinul ce poate fi considerat paradisul îndrăgostitelor de modă. Cele

două vânzătoare care mă însoțesc scot de pe rafturi rochii cu strasuri, bluze de mătase și colanți negri și le iau cu ele imediat ce accept să le probez. Mă conduc de la etaj la etaj, purtându-mă printr-un labirint de departamente, branduri și prețuri exorbitante. Și, în tot acest timp, Tate îmi stă alături, părând uneori absent – îngrijorat, parcă, de faptul că ar putea fi recunoscut de ceilalți clienți din magazin. Dar, de fiecare dată când privirile ni se întâlnesc, îmi zâmbește – vădit amuzat, mai mult decât mine, de tot acest spectacol.

Cele două vânzătoare mă invită, în cele din urmă, în cabina de probă; mă ajută să închid fermoare la care nu pot să ajung și să netezesc cutele hainelor când stau în fața unei oglinzi imense. Schimbă mărimile și îmi aduc pantofi ca să-i probez cu diverse ținute. În scurt timp, nu mai știu nici ce-am probat, nici ce mi-a plăcut. Dar se pare că au un sistem bine pus la punct.

Uneori, ies din cabina de probă ca să-i arăt hainele lui Tate, dar rareori își exprimă părerea.

— Dacă îți *place*, ia-o! îmi spune, zâmbind. Și nu te mai uita la prețuri! Nu contează cât costă, adaugă apoi, când încerc să refuz o rochie deoarece costă mai mult decât salariul meu pe un an de zile.

Cam pe la ținuta cu numărul doisprezece, mintea mi-e deja învăluită în ceață, astfel că nici nu-mi dau seama când ieșim pe ușile magazinului, în timp ce Tate duce la subraț o plasă imensă cu cumpărături.

Nu sunt pregătită să mă gândesc cât a cheltuit. Zâmbesc, gândindu-mă, în schimb, la plasa micuță din mâna mea. Oricât de stânjenită am fost în clipa în care vânzătoarele mi-au adus sutienul push-up de un albastru pal, imaginea pe care am văzut-o în oglindă – imaginea unei fete complet străine,

mature și seducătoare – mi-a stârnit dorințe nebănuite. Am știut atunci că trebuie să fie al meu, indiferent cât ar fi costat. Este singurul articol pe care nu i l-aș fi arătat lui Tate și nici nu l-aș fi lăsat să-l cumpere. Am considerat-o o adevărată victorie personală, în ciuda bombănelilor și mormăielilor ulterioare, când l-am văzut plecând din fața casei de marcat.

Afară, îl caut cu privirea pe valetul care trebuie să ne aducă mașina, dar Tate mă ia de mână.

— E timpul pentru următoarea surpriză, îmi spune, trăgându-mă după el pe Wilshire Boulevard fără ca eu să apuc să protestez.

Salonul se află ascuns pe o stradă lăturalnică. O clădire discretă, din stuc, pe care scrie simplu Q. Un bărbat intră în sala de așteptare și ne spune că îl cheamă Steven. Părul de un blond platinat îi stă ridicat pe frunte ca niște țepușe de gard, iar când zâmbește, își dezvăluie strungăreață dintre cei doi dinți din față. Este înalt și solid, ca Hank, având constituția unui halterofil, cu brațe puternice și vânjoase, scoase în evidență de un tricou mulat, de culoarea lavandei.

Îi arunc încă o privire lui Tate, savurându-i zâmbetul încurajator, în timp ce bărbatul mă conduce într-o sală lungă și dreptunghiulară, unde mă invită să mă așez pe un scaun dintr-un rând de scaune libere, cu fața spre un lanț de oglinzi.

Tate rămâne în foaier. Salonul a fost închiriat numai pentru noi.

— De cât timp ai părul ăsta? mă întreabă Steven, desfăcându-mi elasticul care îmi ține părul strâns în coadă.

Șuvițele castanii mi se revarsă libere pe umeri.

Atunci, îl recunosc pe Steven. L-am văzut în câteva secvențe dintr-un reality-show pe care îl urmărește Mia. Este hairstylistul vedetelor – Steven Salazar. Iar Q vine de la

numele cățelușului său alb. Salonul poartă numele câinelui său.

— Cam din 1999, îi răspund, pe un ton sec, apoi îmi mușc buza, căci nu vreau să-l supăr pe cel care urmează să-și bage foarfeca în părul meu.

Răsuțește brusc scaunul în care stau și, rezemându-se cu mâinile de brațele acestuia, mă scrutează cu o privire sfredelitoare...

— Închide ochii! îmi spune apoi.

— Să închid... ochii? repet, fără noimă.

— Da. Vreau să-ți *imaginezi* părul, nu să-l vezi.

Steven Salazar are pielea ca de marmură. Ridică dintr-o sprânceană perfect arcuită, iar pe frunte nu-i apare nicio cută.

Clipesc, apoi cedez și mă supun. Închid ochii.

— Acum, continuă Steven, cu glas șoptit, de parcă mi-ar împărtăși un secret, vreau să-ți *imaginezi* că ai putea să ai orice coafură îți dorești. *Imaginează-ți* că îți asumi un risc și, dacă nu-ți place, gândește-te că poți reveni oricând la vechea ta coafură anostă și banală! Ce-ai alege în acest caz?

Coafură anostă și banală? Deschid ochii și îl privesc printre gene, încercând să-mi închipui o imagine nouă. Cuvântul îmi stă pe buze, dar ezit să-l rostesc.

— Hai, spune! îmi dau seama că prin minte îți trec gânduri scandaloase.

— Blondă. Aș vrea să fiu puțin blondă.

Steven își îndreaptă umerii și ridică din sprâncene.

— Așadar, bruneta noastră drăguță vrea să fie blondă, spune el, lovindu-și tâmpla cu degetul și plimbându-și limba prin gură. Hmmm! adaugă, rumegând cuvântul. Șuvițe blonde, spune apoi, cu hotărâre în glas.

Mă răsuțește din nou pe scaun cu fața spre oglinzi.

— Ține-te bine, fetițo, căci îți voi oferi cele mai palpitate ore din viața ta! Asta dacă nu cumva...

Se oprește și îmi face cu ochiul, arătându-mi cu capul sala de așteptare, unde l-am lăsat pe Tate. Mă uit și eu în aceeași direcție, dar nu-l mai văd. Nu mai stă pe scaunul din foaier.

— Poate că domnul Tate Collins te-a... luminat deja, adăugă Steven, aplecându-se lângă mine și privindu-mă în oglindă.

— Nu în totalitate, îi răspund, iar Steven izbucnește în râs.

— Bravo ție! Nu dezvălui niciodată prea mult! Cel puțin, nu prin locurile astea.

Steven întinde cu pensula o pastă mov pe șuvițele de păr și apoi le împăturește pe fiecare în parte într-o folie de aluminiu. Ca să-mi omor timpul cât trebuie să aștept ca pasta să-și facă efectul, răsfoiesc un tabloid. Inima îmi tresare în piept când zăresc fotografia lui Tate între paginile revistei. Stă într-o mulțime, cu mâna la față, încercând să treacă neobservat prin noianul de oameni. TATE COLLINS IESE ÎN PUBLIC DUPĂ UN AN DE IZOLARE, scrie titlul articolului. Fotografia a fost făcută în seara în care am luat masa la Lola's, când fanii l-au înconjurat din toate părțile în fața barului – seara în care i-am aflat adevărata identitate. Am senzația că au trecut o sută de ani de atunci.

După ce șuvițele blonde se usucă, Steven ia o foarfecă și începe să-mi taie părul. Rămân fără suflare când văd cum smocurile de păr se prăbușesc pe gresia albă.

Zgomotul foehnului umple apoi salonul și închid ochii, căci nu vreau să văd rezultatul final, temându-mă că n-o să-mi placă. Temându-mă că o să regret. Dar când îmi spune să deschid ochii, privesc uluită propria-mi imagine.

Părul îmi cade pe umeri în straturi bogate, creând impresia unei zile petrecute la plajă – o zi relaxată și scăldată în soare.

Șuvițele blonde îmi pun în valoare ochii verzi – două smaralde străvezii pe un fond platinat. Îmi trec degetele prin păr – șuvițe castanii se împletesc cu cele de un blond platinat. Iau o șuviță în mână, apoi o las să-mi cadă pe umeri.

Mă ridic în picioare și mă aplec spre oglindă.

— Nu mi-am imaginat niciodată că părul meu ar putea să arate așa.

— Sunt un adevărat maestru, îmi răspunde Steven, făcându-mi cu ochiul.

Îi zâmbesc și mă întorc cu fața spre el.

— Acum arăți ca un personaj de poveste, adaugă apoi.

Mă simt gătită de emoție și îmi stăvilesc cu greu lacrimile. S-au întâmplat atâtea lucruri astăzi – vizita neașteptată a lui Tate, o incursiune-fulger printr-unul dintre cele mai scumpe magazine din lume și acum cireașa de pe tort. Fără să mai stau prea mult pe gânduri, mă arunc în brațele lui Steven și îl strâng cu putere. El îmi răspunde cu aceeași ardoare, răspândind în jur un parfum de cuișoare și nuci de cocos.

— Toate plâng prima dată, îmi spune apoi, făcându-mi cu ochiul și râzând de conotațiile ascunse ale glumei sale.

— Îți mulțumesc, îi răspund, cu multă sinceritate.

— N-am terminat încă. Acesta a fost doar începutul, îmi spune, aruncându-mi altă privire șireată. Marielle se va ocupa acum de machiajul tău.

O femeie se ivește în pragul unei uși din stânga. Are obrajii trandafirii și părul drept, ca tușul de negru, cu breton lung, ce-i ajunge până la gene. Mă ia de mână, iar Steven se înclină ușor în clipa în care îi arunc o ultimă privire înainte de a intra într-o altă încăpere din salon.

Mă așez pe un scaun alb, din pluș, și bat nervoasă cu piciorul pe postamentul de metal. Rareori am avut ocazia să

mă machiez și nu știu la ce să mă aștept acum. Am senzația că pensula de rimel îmi va scoate ochii, iar ondulatorul de gene îmi va smulge fiecare geană în parte. Dar ea îmi înclină capul dintr-o parte în alta ca un pictor pierdut în arta creației sale.

— Gata, Charlotte, îmi spune, în cele din urmă.

Când deschid ochii, văd o imagine cu totul străină.

Noua coafură seamănă cu o perucă de Halloween – frumoasă, dar temporară. Chipul din oglindă pare să se ivească, însă, dintr-o altă lume.

— Ți place? mă întreabă Marielle, ținând încă în mână o pensulă de fard.

Nu reușesc să-mi desprind ochii din oglindă. Am buzele strălucitoare și puțin mai cărnoase, zugrăvite într-un roz pal, ca și obrajii, de parcă aș fi făcut jogging într-o zi rece de toamnă. Ochii îmi sunt conturați într-o nuanță seducătoare de gri, iar chipul îmi pare ca de porțelan. Arăt... incredibil. Dar semăn și cu mine.

— Îl iau ca pe un răspuns afirmativ, îmi spune ea, zâmbind și dând la o parte pelerina pe care mi-o pusese pe umeri.

Imaginea din oglindă îmi reamintește ținuta jalnică pe care o port.

— Cred că te așteaptă ceva în baie, adaugă Marielle.

Mă conduce apoi pe un coridor scurt și deschide o ușă spre stânga. Intru într-o toaletă cu șezlonguri albe și oglinzi aurii, împodobite pe margini cu panglici.

Pe un perete, agățată de un umerăș, tronează o rochie lungă și roșie, cu falduri bogate și gâtul înalt. Este decupată la umeri și prevăzută cu o crăpătură lungă, prin care mi se ivește piciorul. Am văzut-o la Barneys, dar n-am îndrăznit s-o probez – mi-am dat seama, dintr-o singură privire, că este mult prea scumpă. Dar iat-o acum aici!

Nu pot să accept – e deja prea mult. Dar când ating cu mâna țesătura fină a materialului, știu că trebuie s-o probez.

Îmi scot hainele de pe mine și îmi pun rochia. Se armonizează perfect cu trupul meu, de parcă mi-ar fi fost destinată. Mângâi cu mâna materialul catifelat și mă privesc în oglinda înaltă până în tavan. Arăt... răvășitor. N-am cum s-o refuz. Așa cum nici pe Tate nu pot să-l refuz vreodată.

Zăresc apoi o pereche de sandale negre, cu tocuri înalte și brețeluțe, ce-mi sunt, de asemenea, hărăzite. Mi le pun în picioare și, ridicându-mă, rămân uimită de înălțimea mea. *Dar voi reuși oare să merg cu ele?*

Îmi împăturesc hainele și le îndes într-o pungă de plastic agățată de ușă și imprimată cu litera Q – destinată livrării produselor cosmetice.

Trăgând adânc aer în piept, ies din toaletă și mă îndrept spre foaierul de la intrare.

Tate stă lângă ușă, cu privirea ațintită pe fereastră.

Simțindu-mi, parcă, prezența, se întoarce – și încremenește pe loc.

Mă privește fascinat, scrutându-mă în tăcere din cap până în picioare. Apoi, ochii ni se întâlnesc.

— Arăți incredibil, îmi spune, cu glas domol.

Privirea lui iscoditoare și înflăcărată îmi tulbură sufletul, obligându-mă să respir adânc ca să nu mă prăbușesc sub imperiul pasiunii ce i se citește pe chip.

— Ți mulțumesc pentru rochie, îi spun, atingându-mi talia cu mâinile. E foarte frumoasă.

— Tu ești frumoasă, îmi răspunde, luându-mi punga de plastic din mână.

Am senzația că o altă Charlotte, dintr-o altă lume și un alt univers, a purtat hainele acelea.

Și încep să mă obișnuiesc cu cea de acum.

Il Cielo nu este un restaurant, ci o altă lume. O lume fermecată și magică, înveșmântată în broderii din viță-de-vie, ce împodobesc pereții din cărămidă roșie, și presărată cu candelabre impresionante, ce scaldă restaurantul într-o mare de lumini strălucitoare.

Mă simt ca într-o poveste – ca într-o scenă desprinsă parcă din *Visul unei nopți de vară*. O lume plăsmuită de Shakespeare, unde zâne și îndrăgostiți pătimiși dansează, fac dragoste și își mărturisesc pasiunile pe care le nutresc unii pentru alții.

Tate se așază în fața mea la o masă aflată într-un colț ceva mai îndepărtat din grădina în aer liber. Chelnerița care ne servește este mică de statură și energică, cu o tunsoare *pixie* și obraji trandafirii, lucru care îmi întărește și mai mult convingerea că ne aflăm într-o altă lume – o lume romantică a zânelor și spiridușilor.

Tate mă privește iscoditor în timp ce mâncăm, stârnindu-mi fiori din cap până în picioare. Mă întreb din nou cum este posibil ca o singură privire să-mi șteargă din minte greșelile mamei și ale Miei, dar și toate promisiunile pe care mi le-am făcut.

— Spune-mi câte ceva despre familia ta! rupe el tăcerea, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Mama m-a adus pe lume pe când era încă foarte tânără, încep eu, oftând, și a murit când aveam doisprezece ani. Pe tata nu l-am cunoscut niciodată. Mai am o soră mai mare, care are un băiețel – pe Leo. Are aproape nouă luni. Locuim împreună cu bunica mea. Cam asta e tot – nu prea am ce să-ți povestesc.

Mă privește cu ochii lui scrutători, convins că, dincolo de cuvintele mele, se ascunde o poveste nespusă.

— Îmi pare rău pentru mama ta. Probabil că ți-e dor de ea.

Amintirea nopții în care a murit mi se strecoară în minte, chiar dacă încerc s-o țin la distanță. Mama și prietenul ei de atunci, Ray, au intrat cu mașina într-o barieră din beton pe șoseaua I-5, la sud de San Clemente. Băuseră și consumaseră atâtea droguri, încât poliția a spus că – dacă n-ar fi murit în accidentul de mașină – ar fi murit oricum de supradoză în noaptea aia. O veste nu tocmai încurajatoare pentru un copil de doisprezece ani. Am tras cu urechea din pragul dormitorului când cei doi polițiști i-au dat vestea bunicii. Pe atunci, eu și Mia locuiam deja cu bunica de trei ani și o vedeam pe mama doar o dată la câteva luni când avea nevoie de un loc unde să doarmă pentru o noapte.

— Da, mi-e dor, îi mărturisesc. Dar lucrurile sunt destul de complicate. Mama ne-a părăsit când eram foarte mici, așa că nu știu... Sinceră să fiu, am încercat toată viața să nu-i semăn. Acesta a fost și motivul pentru care am refuzat la început să ies cu tine. Nu reușea să deosebească un băiat bun de unul rău și...

Mă opresc, lăsând propoziția în aer.

— Ai crezut că fac parte din a doua categorie? mă întreabă Tate, cu o expresie amuzată pe chip. Încă mai crezi asta?

Îl scrutez cu intensitate, de parcă astfel aș putea să apreciez mai bine situația.

— Ei bine, dacă ținem seama de povestea vieții tale, bine documentate, din *People* și *Us Weekly*, aș fi îndreptățită să cred că da. Cu toate acestea, continui eu, împiedicându-l să se apere, cercetările mele empirice mă conduc spre o altă concluzie.

Izbucnește în râs și savurez din plin momentul. Căci este pentru prima oară când îl aud râzând în felul acesta – liber și

nestăpânit.

— Cercetări empirice? Pe bune!

— Doar cochetez cu știința, îi reamintesc, cu un zâmbet pe buze.

Ieșim, râzând, din restaurant, când blițul unui aparat de fotografiat mă orbește cu lumina lui puternică.

— Tate! strigă un bărbat, făcând încă o fotografie.

Tate reacționează imediat, trăgându-mă lângă el și acoperindu-mi fața cu mâna ca să mă protejeze de blițurile aparatului de fotografiat.

— Tate! strigă bărbatul din nou, încercând să-l determine pe Tate să se întoarcă cu fața spre el. Cine e prietena ta? De ce te-ai ascuns atâta timp? Spune-ne cum o cheamă!

Vorbește la plural, de parcă ar fi însoțit de mai mulți paparazzi, dar este singur. Fie cineva i-a vândut un pont, fie a stat la pândă în speranța că va reuși să fotografieze o personalitate ieșind din restaurant.

Tate mă trage după el pe trotuar. Fotograful își continuă rafala de fotografii, iar eu îmi protejez ochii cu mâna.

Văd mașina Tesla parcată în fața noastră. Tate deschide iute portiera și mă împinge înăuntru. Se urcă și el la volan și pornește în trombă. Blițul aparatului de fotografiat continuă să ne urmărească fără încetare până ne pierdem în trafic.

Tate parchează mașina în locul obișnuit din cartierul meu și se sprijină de spătarul scaunului. Atmosfera relaxată din timpul mesei este acum doar o amintire. Stă rigid, cu maxilarul înclștat.

— Cel puțin, a fost doar unul, rup eu tăcerea, atingându-i, șovăitoare, brațul.

— Îmi pare rău, îmi răspunde. Ar trebui să fiu mai precaut

când suntem împreună. N-ar fi trebuit să te duc acolo.

— E-n ordine, îi spun apoi.

Totul s-a întâmplat, însă, mult prea repede ca să procesez lucrurile. Iar Tate pare mult mai afectat decât mine. Sunt doar simple fotografii – nu faceam nimic scandalos, nimic demn de primele pagini ale tabloidelor. Cel puțin, așa cred eu. Mi-e greu să-mi imaginez că fotograful va reuși să le vândă revistelor de scandal.

Refuză în continuare să mă privească, purtând pe chip aceeași expresie rigidă.

— Nu vreau să fii fotografiată. Nu vreau să-ți schimb viața din cauza mea.

— Știu. Dar oricum s-a schimbat. Și nu doar din cauza hainelor, a salonului de înfrumusețare sau a cinematografului de ieri. Mă modelezi... prin simpla ta prezență. Și nu regret nimic. Ți-am spus că sunt dispusă să fac orice ca să fim împreună – să mă dedic cu trup și suflet relației noastre. Nu trebuie să te simți dator să mă protejezi.

Își desprinde mâinile de pe volan și le lasă să-i alunece în poală. Apoi, se întoarce cu fața spre mine.

— Cum reușești să faci asta?

— Ce anume?

— Să spui exact ce vreau să aud, la momentul potrivit.

Îl privesc în lumina albăstruie a aparatelor de pe bord. Numai o parte a chipului îi este luminată. Cealaltă este învăluită în întuneric, creând un contrast puternic.

— Tu ești cel care spune de obicei exact ce trebuie, îi răspund, amintindu-mi cum a reușit să mă convingă, în ciuda principiilor mele, să ieșim în oraș, ca mai apoi să-i accept condițiile ca să putem fi împreună.

Are un talent aparte ca să mă facă să uit de tot și toate.

Gândindu-mă numai la el.

Îmi zâmbește, cu ochii ațintiți asupra buzelor mele.

Îi întâlnesc privirea și îi spun exact ce-mi trece prin minte, fără să mă mai gândesc la consecințe.

— Putem să trecem puțin pe la tine înainte să mă întorc acasă?

Nu-mi răspunde imediat.

— Nu pot să te duc acasă la mine, îmi spune, în cele din urmă, îndreptându-și privirea asupra parbrizului. Nu sunt sigur că mă voi putea controla.

— Cum adică?

— Felul în care arăți astăzi... Nu reușesc să-mi stăvilesc gândurile, adaugă, înghițind în sec. Nu am încredere în mine. Nu mai am încredere în mine când mă aflu în preajma ta.

Inima îmi tresaltă în piept. Sângele îmi zvâcnește de dorință. Simt că am devenit mult mai îndrăzneță și nu-mi mai este teamă să-l ating de această dată. Îmi plimb degetele pe gâtul lui, zăbovind pe maxilar, apoi pe buze, savurându-le căldura și atingerea catifelată. Fiori de plăcere îmi străbat trupul.

Se întoarce cu fața spre mine. Nu-mi desprind încă degetele de pe buzele lui.

— Charlotte! îmi spune, cu glas răgușit.

Îmi atinge mâna cu a lui și mi-o dă la o parte.

— Dacă te sărut acum, nu mă voi mai putea opri.

Mă strânge de mână și mi-o așază în poală. Ochii îi alunecă pe picioarele mele ascunse printre faldurile rochiei, apoi îi plimbă din nou pe gâtul și pe buzele mele.

Deschid gura să-i răspund, dar mă oprește.

— Nu încă, îmi spune apoi.

Oftez adânc și simt cum trupul mistuit de dorință mi se

preface în scrum sub impactul cuvintelor lui.

Nu mi-am imaginat vreodată că aş putea să cad pradă unei pasiuni atât de copleşitoare, că eu voi fi cea care îl va implora să-mi ofere mai mult şi îi va cerşi săruturi pe care nu vrea să mi le dea. Dar a impus limite pe care nu le înţeleg. Reguli ce-mi par fără noimă.

Creierul activează atunci programul pragmatic, salvându-mă din vârtoarea gândurilor negre. Îmi privesc rochia. Nu pot să mă întorc acasă îmbrăcată aşa.

— Trebuie să mă schimb, îi spun eu.

Tate mă priveşte şovăitor, apoi încuviinţează din cap, înţelegându-mi motivele. Mă ajută să cobor din maşină şi să mă urc în spate, unde vechile mele haine mă aşteaptă, alături de celelalte plase de cumpărături. Se strecoară şi el pe bancheta din spate ca să nu fie surprins de vreun vecin din cartier, apoi, realizând cât de aproape stăm unul de altul, se face roşu la faţă ca racul.

— Nu mă uit, îmi spune, cu privirea aţintită în altă parte, dornic, parcă, să-şi sublinieze cuvintele.

E convins că mă voi schimba aici, în maşină. Tesla are geamurile fumurii, aproape negre, astfel că nu există riscul să mă vadă cineva de afară. Cu toate acestea, Tate se află mult prea aproape de mine.

Dar nu am de ales.

Îmi scot sandalele negre şi îmi pun picioarele pe podeaua maşinii. Tălpile începuseră să mă doară, astfel că îmi frec uşor călcâiele. Încerc să desfac fermoarul rochiei de la spate, dar stând în această poziţie incomodă, nu reuşesc să apuc cheiţa fermoarului.

— Ai putea să...

Îi sugerez prin gesturi ce vreau să facă, deoarece cuvintele

par mult prea intime ca să le rostesc cu glas tare.

Se întoarce spre mine și mă scrutează cu o privire întunecată și chipul lipsit de orice expresie.

Mă întorc cu spatele la el, dar ezită să mă atingă. Îi aud respirația sacadată și șovăitoare.

Apoi, îi simt mâinile la ceafă, unde zăbovesc câteva clipe înainte să apuce cheița și să tragă de fermoar până spre talie. Îmi mângâie spatele gol cu respirația lui fierbinte. Țin strâns la piept partea din față a rochiei și îmi întorc privirea spre el.

Are chipul îndurerat, luptându-se, parcă, din greu să-și înfrâneze dorința de a mă atinge din nou – de a smulge rochia de pe mine. Apoi, observându-mi privirea, se întoarce cu spatele, oferindu-mi puțină intimitate.

Las rochia să-mi cadă la picioare într-un morman de falduri roșii și strălucitoare. Deși e cald, simt fiori reci pe trupul gol. Împăturesc iute rochia și o bag în plasă, apoi mă îmbrac cât pot de repede cu vechile mele haine. În tot acest răstimp, Tate nu se clintește din loc și nu-și întoarce nici măcar o dată privirea ca să surprindă măcar un crâmpei din trupul meu aproape gol.

Îmbrăcată din nou cu hainele mele de zi cu zi, redevin Cenușăreasa.

— Gata, îi spun, încet, sugerându-i astfel că am terminat.

Vrea să deschidă portiera, apoi se oprește și se întoarce cu fața spre mine. Nu se simte încă în largul lui, stingherit, parcă, de prezența mea alături, aproape goală.

— Vreau să ne vedem din nou, îmi spune, scrutându-mi chipul. Săptămâna asta.

Îl privesc cu o expresie încruntată. Și eu vreau să ne vedem – nu vreau nici măcar să ne spunem acum la revedere. Dar amintirea programului extrem de încărcat mă izbește din plin:

am un examen la analiză matematică și un test la engleză.

— Săptămâna asta este nebunie la școală. Și i-am promis lui Holly că fac ore suplimentare.

— Poate n-ar mai trebui să lucrezi la florărie, îmi spune el.

Îmi aplec capul într-o parte, convinsă că n-am auzit bine.

— Poftim? De ce?

— Ca să ne putem vedea mai des. Ai și așa un program extrem de încărcat.

— Am nevoie de o slujbă și de bani, îi răspund, dându-mi la o parte de pe față o șuviță de păr.

— Aș putea să cumpăr florăria de la șefa ta și să angajez apoi pe altcineva să lucreze în locul tău.

— Tate, îi spun, încruntată și șocată să-l aud vorbind așa, căci am senzația că încearcă să dețină din nou controlul asupra mea. Îmi place să lucrez acolo. Și doar pentru că ai foarte mulți bani, nu înseamnă că vreau să profit de asta.

Mă aștept să întâmpin o dispută. Dar, în locul acesteia, un zâmbet îi apare pe buze, însoțit de gropița din obraz.

— Îmi place când faci așa.

— Cum? îl întreb, păstrându-mi atitudinea defensivă.

— Îmi place mutrița asta a ta. Când ești supărată, faci o grimasă și strâmbi din nas. Și îmi place nespus de tare cum faci.

— Tate!

Iritată pentru că nu mă ia în serios, deschid portiera și ies pe trotuar. Încerc să-mi păstrez expresia gravă de pe chip ca să-i dau de înțeles că n-am de gând să cedez prea ușor, dar când îmi întorc privirea spre el, îl văd zâmbindu-mi cu gura până la urechi și îi zâmbesc și eu.

Coboară din mașină și vine spre mine, apoi îmi ia mâna și mi-o duce la buze. Îmi sărută triumhiul desenat la

încheietură, fără să-și desprindă nicio clipă ochii de la mine.

— Bine. Păstrează-ți slujba, dar vreau în continuare să te văd. Și, dacă asta înseamnă să cumpăr în fiecare săptămână tot stocul de flori de la Bloom Room și să le trimit la diverse spitale, atunci asta o să fac.

— Noapte bună, Tate, îi spun, clătinând din cap. Îți mulțumesc pentru încă o zi minunată.

— Noapte bună, Charlotte! Mă bucur că ți-a plăcut.

Fac câțiva pași în spate, în timp ce Tate mă urmărește cu privirea, apoi mă întorc și străbat cu pași repezi drumul spre casă.

Când ajung în fața ușii de la intrare, ascund plasele în spatele unui ghiveci imens și gol, apoi mă strecor înăuntru ca să mă asigur că nu mă pândește nici un pericol. O găsesc pe Mia în bucătărie, moțâind în fața televizorului, cu Leo în brațe. Bunica are ușa închisă la dormitor, iar pe sub pragul ei se strecoară o rază de lumină. Profit de ocazie și mă furișez în camera mea, cu plasele de cumpărături, evitând privirea Miei. Probabil că e supărată pe mine pentru că n-am ajuns la timp ca să stau cu Leo, ratând astfel întâlnirea cu Greg. Dar am avut și eu o întâlnire și, indiferent cât îl ador pe Leo, nu e responsabilitatea mea.

Arunc o ultimă privire în oglinda de deasupra măsuței de toaletă, unde văd un chip strălucitor și complet străin. Apoi, mă șterg pe față cu un șervețel umed, transformând splendidul machiaj într-o pată de crem și nuanțe de gri. Îndes plasele de cumpărături într-un colț al dulapului. Nu le agăț pe umerase de teamă că ar putea să le vadă cineva.

Înainte de a mă culca, bunica îmi deschide ușa ca să-mi ureze noapte bună și se oprește pe loc când îmi vede părul. Îi arunc o minciună – altă minciună. Îi spun că este un cadou,

ceva mai întârziat, din partea lui Carlos, care m-a dus la un salon de coafură, pentru că vrea să adopt un stil cu totul nou pentru vacanță.

Stă în prag, îmbrăcată cu pijamaua ei albă, din bumbac, pe care o are de ani de zile și pe care o calcă în fiecare seară înainte de culcare. Părul castaniu, împletit în coadă, îi atârna pe spate. Oboseala, ce i se citește pe chip, se împletește cu îngrijorarea, cu teama și, poate, cu neîncrederea.

— E frumos, îmi spune, în cele din urmă.

Încerc să ignor vina ce pune deodată stăpânire pe mine. În toții anii de când locuiesc cu bunica, n-am mințit-o niciodată – până acum, până să-l cunosc pe Tate.

După ce se duce la culcare, mă bag în pat și îl sun pe Carlos. Îi cer iertare pentru că am sărit peste ora noastră de meditații, fără să pomenesc, însă, vreun cuvânt despre ziua petrecută cu Tate – nu sunt pregătită să disec fiecare detaliu în parte, să împărtășesc fiecare moment petrecut împreună. Trebuie să recunosc, în adâncul sufletului, că îmi place să am un secret – un secret numai al meu.

Relația cu Tate este singurul lucru din viața mea anostă și responsabilă ce-mi aparține numai mie.

Unsprezece

Mia intră ca o furtună în camera mea, îndesându-mi telefonul în față în timp ce clilesc buimacă de somn.

— Ce dracu' e asta? mă întreabă.

Îmi frec ochii, încercând să mă trezesc și mă uit la ceasul de pe noptieră – nu e nici șase dimineața. Și, odată ce încep să mă obișnuiesc cu lumina puternică a telefonului, creierul meu înregistrează deodată imaginea de pe ecran. Sar iute din pat și îi iau mobilul din mână.

Este o fotografie a lui Tate. Și, lângă el, sunt eu. Este una dintre fotografiile făcute cu două seri în urmă, când am luat masa împreună. Fotografiile despre care credeam că nu vor stârni interesul nimănui.

— Vrei să-mi spui ce e cu povestea asta? întreabă Mia.

Dar nu-i răspund. Răsfoiesc alte patru fotografii postate pe un site de mondenități. Situația nu este, însă, atât de gravă cum m-am temut: căci Tate îmi acoperă aproape în totalitate fața cu mâna.

— Știu că mă crezi o idioată, Charlotte, continuă Mia. Dar trebuie să știi că îmi recunosc sora atunci când o văd. Porți și inelul mamei. Se poate vedea foarte bine în poza asta, îmi spune, arătându-mi imaginea de pe ecran.

Și, într-adevăr, pe mâna stângă, ridicată în aer ca să mă feresc de blițul aparatului de fotografiat, văd inelul cu turcoaz al mamei. Nu există nicio îndoială în privința asta.

La naiba! Simt că stomacul mi se întoarce pe dos. *Inelul!* Nu mai am cum să neg.

— Ai dreptate, îi mărturisesc, trăgând adânc aer în piept. Eu sunt. Am ieșit împreună sâmbătă.

Mă privește cu ochii mari cât cepele, de parcă m-ar vedea pentru prima oară.

— Ce naiba făceai cu *Tate Collins*?

Îi dau înapoi telefonul și îmi încrucișez brațele.

— Ne... întâlnim.

Simt o adevărată ușurare după ce rostesc cuvintele – două cuvinte pe care nu am avut ocazia să le spun vreodată. Am senzația că, mărturisind adevărul, mă arunc în neant de pe o stâncă. Apoi, însă, realizezi că poți să zbori și ușurarea pe care o simți este uluitoare.

— Te întâlnești cu Tate Collins?

Îmi dau seama în clipa aceea că, atunci când vorbesc despre Tate, majoritatea oamenilor îi rostesc numele întreg – de parcă ar fi o entitate imensă, nu un om în carne și oase, cu vicii și defecte ca toți ceilalți. Poate tocmai de aceea s-a simțit atras de mine de la bun început – pentru mine, este doar Tate și asta i s-a părut un lucru cu totul nou.

Mia mă privește încruntată. Nu-mi dau seama dacă este supărată pentru că nu i-am mărturisit până acum micul meu secret sau dacă este geloasă. N-am avut niciodată motive să-i stârnesc gelozia, cel puțin nu în materie de băieți. Uneori, își dorește, probabil, să-și recapete libertatea – să iasă în oraș sâmbăta seara fără să aibă nevoie de bonă. Dar nici eu nu m-am bucurat de libertate. Nu în adevăratul sens al cuvântului. Libertatea mi-a fost restrânsă de o promisiune, de creionarea unei vieți predeterminate, în care băieții nu-și aveau locul. În care Tate nu-și avea locul. Acum, însă, mă îndrept cu pași tot mai repezi spre o viață cu totul diferită. Și nu vreau să mă întorc din drum.

— Da, îi răspund, simplu. Mă întâlnesc cu el.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că noua ta coafură nu este

un cadou de la Carlos, îmi spune, băgându-și telefonul în buzunarul hanoracului. N-ai de gând să-mi spui cum l-ai cunoscut pe cel mai renumit star de muzică pop din lume? Și cum ați ajuns să ieșiți împreună?

— Ba da, îi răspund, oftând. O să-ți povestesc totul. Doar că... nu acum. Bine? Totul s-a întâmplat foarte repede și încă procesez lucrurile.

— Bunica o să fie extrem de mânioasă. Povestea asta o s-o distrugă.

— Promite-mi că nu-i vei spune nimic! o rog, făcând un pas iute spre ea. Bunica nu trebuie să știe nimic.

— Și de ce ți-aș păstra secretul? mă întreabă Mia, plimbându-și maxilarul dintr-o parte în alta.

— Pentru că și eu te-am acoperit de foarte multe ori, îi răspund.

Nu-mi vine să cred cât de dificilă poate să fie. Probabil că îi plăcea mai mult când jucam rolul surorii plictisitoare, lipsite de o viață socială.

— Am avut grijă de Leo luna trecută ca să te întâlnești cu nu-știu-ce individ, în timp ce bunica știa că te-ai dus la un interviu de angajare. Și ai uitat de noaptea în care ai venit la mine în cameră, la ora unu dimineța, ca să mă rogi să dorm cu Leo pentru ca tu să te întâlnești cu individul ăla însurat? N-am dormit toată noaptea, iar a doua zi aveam examen. Și...

— Bine, îmi răspunde, pe un ton răstit, întrerupându-mă înainte de a apuca să-i amintesc toate dățile în care i-am salvat pielea.

N-am făcut-o, însă, pentru ea, ci pentru Leo.

— Dar când bunica o să afle, adaugă apoi, voi nega că am știut vreodată ceva. Nu vreau să se supere și pe mine.

— Bine, îi răspund, trecându-mi degetele prin păr, speriată

de ideea că bunica ar putea afla vreodată de existența lui Tate.

Mia se îndreaptă absentă spre biroul meu, atingând în trecere cărțile, cutiuțele cu balsam de buze și pixurile împrăștiate pe deasupra.

— Nu-mi vine să cred că Charlotte cea Perfectă și-a încălcat, în sfârșit, una dintre reguli, spune apoi.

Nu-mi dau seama dacă glasul îi trădează îngrijorarea sau satisfacția sau poate ambele deopotrivă.

— Și cu Tate Collins, nici mai mult, nici mai puțin, adaugă, cu o grimasă în colțul gurii. Te-ai și culcat cu el?

— Nu, îi ripostez. Firește că nu. Deși nu e treaba ta.

— Da, ai dreptate. E viața ta, Charlotte, îmi spune apoi, cu glas obosit, de această dată. Ești liberă să ți-o distrugi, dacă asta vrei.

— Nu distrug nimic, Mi. Nu fac altceva decât să... trăiesc.

— Și eu am spus cândva același lucru, îmi răspunde, îndreptându-se spre ușă.

O aud pe bunica în bucătărie, punând pe foc un ibric de cafea.

— Ai grijă ce faci!

După ce pleacă, iau telefonul de pe noptieră. *Au apărut fotografii cu noi pe Internet*, îi scriu lui Tate, apoi apăs pe TRIMITE.

O oră mai târziu, stau în fața dulapului, încercând să mă hotărăsc ce ținută să aleg pentru școală. Mintea îmi pare blocată pe imaginile cu mine și Tate surprinse de paparazzi. *Oare mă va mai recunoaște cineva? Oare bunica va vedea cumva pozele?*

Scot din dulap sacoșa imensă cu hainele mele nou-nouțe. Aș vrea să port una dintre aceste ținute – aș vrea să mă simt la fel de încrezătoare cum m-am simțit sâmbătă. Dar nu vreau să

atrag și mai mult atenția asupra mea.

Telefonul sună atunci în pat și mă duc într-un suflet să văd dacă am primit vreun mesaj de la Tate. *Am văzut pozele, îmi scrie, ca răspuns la mesajul meu anterior. Ești bine?*

Da. Sora mea m-a recunoscut. Dar numai ea, deocamdată. Tu ești bine? Doar că îmi fac griji pentru tine.

Aș vrea să vorbesc cu el, să-i aud vocea, dar bunica ar putea să audă și nu pot să-mi asum riscul ăsta.

Un alt mesaj îmi apare pe ecran: *Agentul meu de presă mi-a spus că nimeni nu știe cine ești. Ziariștii te-au numit Fata Misterioasă. Echipa mea încearcă să-ți mențină identitatea secretă.*

Mulțumesc, îi răspund. Echipa lui. Are o echipă de oameni – cei despre care mi-a vorbit la prima noastră întâlnire. Un alt aspect care marchează diferențele uluitoare dintre noi. Clatin din cap și verific ceasul telefonului. Trebuie să mă îmbrac repede, căci altfel o să întârzii. Mă duc la școală. Putem să vorbim mai târziu?

Firește. Și apoi: Înebunesc deja fără tine.

Aleg o pereche obișnuită de blugi și un tricou. Nu știu ce voi avea de înfruntat la școală; mai bine să mă pierd în anonimat, să mă port de parcă nimic nu s-a schimbat.

Dar, în timp ce străbat holurile școlii, citesc pe chipurile tuturor povara zilei de luni. Nimeni nu știe nimic. De unde să știe? Firește, fotografiile lui Tate Collins și a unei fete misterioase circulă pe toate forumurile, blogurile și site-urile de mondenități, dar chipul fetei este obscur, ascuns sub un strat de machiaj și un păr platinat. Numai sora mea ar putea-o recunoaște.

O siluetă înaltă îmi apare atunci în cale, blocându-mi priveliștea îngustată de dulapuri.

— Nu te ajută cu nimic dacă te ascunzi.

Îmi ridic capul și îl văd pe Carlos străfulgerându-mă cu o privire încruntată și scăpărătoare. Chipul îi trădează mânia. *Știe totul.*

— Carlos... încep eu.

Dar își ridică mâna dreaptă – cu degetele lungi și elegante și liniile șerpuitoare, ce-i străbat palma și îi prezic viitorul: trei copii, foarte mulți bani și o viață îndelungată, până la adânci bătrâneți. O femeie din Venice, care mirosea a ceapă, ne-a citit cândva viitorul în palmă. Mie mi-a spus că linia destinului se frânge în două – nu este neapărat un lucru bun – însemnând o răscruce de drumuri, o alegere pe care va trebui s-o fac la un moment dat în viață. Am uitat cu totul de această previziune – până acum când palma lui Carlos zăbovește amenințătoare în fața mea.

— Trebuie să pun eu întrebarea sau „ciripești” tu de bună voie? mă întreabă, îndesându-și mâinile în buzunarele pantalonilor gri.

Poartă o cămașă bleumarin, cu nasturi deschiși la culoare, închisă până în gât.

— N-am vrut să fac un secret din asta, încep eu.

— Dar ai făcut.

— Da, știu. N-am vrut să afle nimeni... nu încă.

— Dar eu nu sunt oricine. Sunt cel mai bun prieten al tău.

— Îmi pare nespus de rău, îi spun, simțindu-mi inima frântă când îi întâlnesc privirea. Voiam să-ți mărturisesc totul.

— Când? Dacă fotografiile alea n-ar fi ajuns pe Internet, dacă n-aș fi observat inelul cu turcoaz de pe mâna stângă a fetei misterioase, cu păr platinat, care îl însoțea pe Tate Collins și dacă n-aș fi văzut că ai devenit brusc blondă, când mi-ai fi spus mai exact?

Înghiț în sec – spumegă de furie, e evident.

— În curând, îi răspund, încercând să par cât mai convingătoare. Așteptam... momentul potrivit.

Suflă pe nas, vădit neîncrezător.

— Și cu Tate Collins? adaugă, bătând darabana cu degetele pe ușa deschisă a dulapului. Te superi dacă îmi explici cum s-a întâmplat?

— A venit într-o seară la florărie. Apoi, mi-a trimis buchetul de trandafiri.

— Tate Collins este Făt-Frumosul misterios? mă întreabă, cu gura căscată și ochii mari cât cepele.

— Da.

Realizez în clipa aceea de cât timp păstrez secretul – încă de la început. Și citesc asta și pe chipul lui Carlos. Am fost o prietenă jalnică.

— L-am refuzat de câteva ori. Am încercat să-l îndepărtez, îi spun, de parcă acest lucru ar explica lipsa mea de sinceritate.

Dacă Tate ar fi dispărut încă din prima seară, n-ar mai fi nimic acum de spus – n-ar mai fi nimic de ascuns.

— Dar a continuat să vină. În cele din urmă, am acceptat să ies cu el și atunci am și aflat cine este cu adevărat.

— N-ai știut că este Tate Collins?

— Știi că nu mă pricep la treburi d-astea.

— Dar este... Tate Collins!

— Crede-mă că mă simt și așa cumplit de prost pentru că nu l-am recunoscut de la bun început!

— Și cum ai ajuns să porți rochia aia răvășitoare și să-ți faci coafura asta extraordinară? mă întreabă, privindu-mi, admirativ, culoarea părului.

— Tate m-a dus la cumpărături. Și apoi la salonul de coafură Q din Beverly Hills.

— Te-a dus la *Steven Salazar*?!

Dau din cap în timp ce un zâmbet apare pe buzele ostile ale lui Carlos. Firește că știe mult prea bine unde se duc celebritățile să-și aranjeze părul. Probabil că urmărește și reality-show-ul lui Steven.

— Să știi că sunt mult mai supărat pe tine pentru că nu m-ai invitat și pe mine la salonul lui Steven decât pentru faptul că mi-ai ascuns relația ta cu Tate Collins.

— A fost o prostie din partea mea să nu-ți spun, îi răspund, sperând că vocea îmi redă regretele pe care le simt cu adevărat. Totul s-a întâmplat atât de repede, că n-am avut timp nici să respir.

— La ce te referi – la ziua de cumpărături sau la idila ta cu Tate?

— La amândouă.

Carlos mă privește acum cu o expresie caldă și își desprinde mâna de pe ușa dulapului.

— Te iubesc și nu pot să stau supărat pe tine, îmi spune, ridicând apoi din sprâncene. Dar ai face bine ca de acum încolo să nu-mi mai ascunzi nici un detaliu. Vreau să știu totul. Ai grijă să nu care cumva să omiți ceva!

— S-a făcut! îi răspund, schițând un zâmbet.

Mă cuprinde deodată în brațe și mă învârte prin aer, apoi mă lasă din nou jos, rezemându-mă cu spatele de dulapul nostru. Toți cei din preajmă își întorc privirile spre noi, apoi își reiau discuțiile, își sorb cafeaua sau își iau cărțile din dulapuri.

— Te întâlnești cu Tate Collins! declară în șoaptă, de parcă ar vrea să se asigure că realizez gravitatea situației. Simplul fapt că te întâlnești cu cineva este uluitor. Ca să nu mai vorbim și cu cine – cu ultra-celebrul Tate Collins, a cărui muzică m-a fascinat timp de trei ani și pe care tu ai ignorat-o mereu... *tocmai* cu Tate Collins! exclamă Carlos, trăgând adânc aer în

piept, de parcă e gata să leșine.

Îmi mușc buza de sus ca să nu izbucnesc în râs.

— Da, îi răspund, încet. Cred că tocmai despre el e vorba.

— Când Charlotte Reed se hotărăște să iasă cu cineva, nu pierde vremea cu liceeni de rând, ci țintește cât se poate de sus – megastarurile pop. Dar n-am fost niciodată mai mândru de tine.

Replica lui mă face să mă gândesc cât de *dezamăgită* va fi bunica mea dacă va afla.

— Nu crezi că am dat dovadă de slăbiciune? îl întreb, cu glas pierdut. Îmi cunoști regulile. Și le-am încălcat pe toate.

— Nu, n-ai dat dovadă de slăbiciune, îmi răspunde, aplecându-se spre mine. Ai început doar să realizezi ce-ai pierdut în tot acest timp. Nu s-a schimbat absolut nimic – n-ai renunțat nici la școală, nici la obiectivele tale. Doar că acum, pe lângă toate astea, vei avea o viață mult mai incitantă, adaugă apoi, făcându-mi cu ochiul.

Ne zâmbim unul altuia. Faptul că nu l-am dezamăgit îmi conferă curaj și mă ajută să mă simt mai bine.

Sună clopoțelul și toată lumea de pe hol se îndreaptă spre clase.

Carlos se apleacă peste mine și își ia din dulap manualul de analiză matematică.

— Ne vedem la engleză, îmi spune el. Până atunci, o să mă gândesc la tine și la Tate Collins.

Îmi dau, veselă, ochii peste cap și încui ușa dulapului, apoi mă îndrept în direcția opusă spre ora de istorie.

Nu știu la ce mă așteptam din partea colegilor în timp ce mă îndreptam spre școală azi-dimineață, dar în nici un caz la asta. Nimeni nu-mi aruncă nici măcar o privire. Știu că au mai văzut și alții fotografiile – Jenna Sanchez și Lacy Hamilton

discută în șoaptă despre ele în timp ce domnul Rennert ne vorbește despre simbolismul romanului *De veghe în lanul de secară*. Dar ele sunt mult mai interesate de uimitoarea rochie roșie a fetei din fotografii decât de posesoarea ei. Încep apoi să-l analizeze pe Tate din cap până în picioare, iar Carlos mă înghiontește cu un zâmbet pe buze, obligându-mă să-mi îndrept din nou atenția spre Holden Caulfield⁵.

Realizez atunci că n-am de ce să mă tem. Căci noua prietenă misterioasă a lui Tate n-ar putea fi *niciodată* un șoarece de bibliotecă și o toțilară ca Charlotte Reed. O fată ca Charlotte Reed n-ar putea să atragă vreodată atenția lui Tate Collins, o senzație muzicală de talie internațională. Dar se înșală cu toții, îmi spun, zâmbind.

Amarnic.

* * *

Viața mea începe să urmeze, încetul cu încetul, un făgaș normal. Mă înscriu la facultate, mă duc la muncă, învăț pentru examene – fac exact ce-am făcut mereu. Cu excepția unui singur lucru: Tate. Numai Mia și Carlos știu de întâlnirile mele cu Tate Collins de la sfârșitul săptămânii, când ne ducem fie acasă la el, fie într-un restaurant intim și mic, pe care Tate îl rezervă numai pentru noi doi. Îmi povestește despre muzica lui și despre motivele care l-au împiedicat să mai compună cântece atâta amar de vreme.

Ne ferim de paparazzi, evitând zonele „primejdioase”, frecventate de celebrități. Tate este invitat să dea interviuri și să apară în talk-show-uri. Revista *Rolling Stone* îi propune realizarea unui articol în care să vorbească despre reapariția sa

⁵ Personajul principal din *De veghe în lanul de secară*, romanul lui J. D. Sallinger.

în public după un an de izolare, dar și despre noua lui prietenă misterioasă. El îi refuză, însă, pe toți. Nu vrea să vorbească despre relația noastră și nici despre evenimentele din ultimul an. Vrea să se bucure de intimitate și de timpul petrecut împreună.

„Fugim”, așadar, în locuri îndepărtate ca Laguna Beach. Odată, ajungem până în *La Jolla*, unde mâncăm șerbet de limete în curtea unei cofetării micuțe, cu vedere spre ocean.

Carlos este alibiul perfect pentru nopțile în care mă întorc târziu acasă. Îi spun bunicii că petrecem tot timpul liber la bibliotecă sau acasă la Carlos – prezența Miei și a lui Leo ne împiedică să ne concentrăm, așa că trebuie să învățăm în altă parte.

Și, în tot acest timp, eu stau cu Tate.

Dar, în ciuda momentelor petrecute împreună, bucurându-ne de priveliștea uluitoare a Pacificului sau vizionând un film pe canapeaua lui, nu ne sărutăm niciodată. *Nu încă*, îmi spune de fiecare dată când mă apropii de el. *Nu încă*.

În prima noapte a vacanței de iarnă, somnul îmi este presărat de vise și imagini cu Tate. Suntem singuri, în dormitorul meu, dar mi se pare firesc să fie aici, de parcă acesta îi este locul. Îi disting cu greu chipul în întuneric, dar știu că mă scrutează cu privirea. Apoi, mă ia în brațe și mă sărută. Simt cum pământul mi se clatină sub picioare, chiar și în vis. Îmi scoate bluza cu mâini fremătătoare, iar eu îl trag spre pat. Și îl aud cum mă strigă, cu vocea lui melodioasă și clară: *Charlotte! Charlotte!*

Dar glasul mi se pare prea ascuțit și prea tare.

— Charlotte!

Deschid ochii.

— Charlotte!

Mă ridic în capul oaselor. Și o văd pe Mia stând în prag.

— Dormi? mă întreabă.

— Acum nu mai dorm.

— Uită-te pe fereastră! Trebuie să vezi ceva.

— Ce e? o întreb, trăgându-mi păturile pe mine.

E dimineată, dar soarele nu s-a ivit încă pe cer, iar orizontul e învăluit într-o lumină cenușie și difuză.

— Am observat când m-a trezit Leo. Trebuie să vezi și tu.

— Ce să văd? o întreb, căci nu vreau să ies din căldura așternuturilor.

Mia intră în cameră și îmi dă draperia la o parte.

— Privește! îmi spune, pe un ton imperativ.

Arunc păturile și mă îndrept spre fereastră.

La început, nu văd nimic. Afară, lumina e mai puternică decât mi-am imaginat și îmi duc mâinile la ochi – îmi amintesc de seara petrecută la Il Cielo când blițul aparatului de fotografiat m-a orbit cu flash-urile sale. Realizez apoi de ce lumina pare atât de strălucitoare. Totul este alb.

Alb ca zăpada.

Curtea de sub fereastra mea este acoperită de o pătură albă și pufoasă de zăpadă. Crengile palmierilor sunt și ei împodobiți cu cristale de gheață. Mantia albă învăluie grădina și trotuarul din fața casei ca într-o scenă de Crăciun din filmele clasice.

— Dar cum e posibil? întreb, cu glas tare.

Mia ridică din umeri, legănându-l pe Leo în brațe. El își țuguie buzele, dornic să sugă.

— Habar nu am. Nu cred că a nins vreodată în Los Angeles.

— Și e prea cald, îi răspund, deschizând fereastra și întinzând mâna pe fereastră.

Apoi, privirile ni se întâlnesc și intuim amândouă cine este

autorul acestei minuni.

— Tate, murmur eu, închizând fereastra.

Iau telefonul de pe noptieră și văd că m-a sunat acum cinci minute, dar nu l-am auzit, pentru că era pe silențios. Scot iute un pulover din dulap și mă îmbrac cu el peste pantalonii scurți și bluza de la pijama. Mă opresc, însă, pe loc, înainte de a ieși pe ușă. Mia mă privește de lângă fereastră. Ar putea să-i spună bunicii dacă ar vrea.

Ridică, în schimb, din umeri și dă ușor din cap.

— Hai, du-te! îmi spune apoi.

Îi zâmbesc și, străbătând holul în fugă, ies într-un suflet pe ușa de la intrare.

Am senzația că pășesc într-un tărâm de basm.

N-am văzut niciodată zăpadă până acum, dar pare la fel de frumoasă cum mi-am imaginat. Aș vrea să am un aparat profesionit ca să fac fotografii – pentru că soarele se pregătește să se înalțe pe cer, își răsfrânge lumina trandafirie asupra păturii albe și cristaline.

Totul este învăluit în tăcere. O tăcere accentuată de zăpadă. Nu se văd urme de pași, nimeni n-a trecut pe aici – eu sunt prima. Zăpada este fină, rece și sfărâmicioasă. Simt fiori când o ating cu picioarele goale, protejate doar de niște papuci subțiri de casă.

Cum a făcut asta? Și de ce?

În capătul curții, se înalță un om de zăpadă perfect, scos parcă din revistă, umbrit de crengile unui palmier. Are o eșarfă roșie legată la gât și două pietre negre în loc de ochi. Și, îndesat sub una dintre crenguțele ce joacă rol de brațe și de mâini, se află un plic.

Scot cu grijă cartonașul dinăuntru.

Marginile albe îi sunt străjuite de o poleială aurie. Iar în

mijloc stă scris, cu litere de tipar: *Uită-te în curtea din spate!*

În mod normal, curtea din spate este doar un teren pătrat și mohorât, despărțit de curtea vecinului printr-un gard de sârmă. Zăpada, însă, a transformat-o cu totul. Și acolo, pe banca șubredă și veche, unde eu și Mia ne jucam de-a pirații, îl zăresc pe Tate.

Gropița îi apare în obraz când mă vede alergând spre el.

— De ce? îl întreb, aproape fără suflare.

— Ai spus că n-ai văzut niciodată zăpadă.

— Cu siguranță, este pentru prima oară, îi răspund, zâmbind cu gura până la urechi.

— Dar nu și ultima, îmi spune, lovindu-mi cu blândețe nasul cu degetul. Vreau să vii cu mine, acasă, în Colorado. De Crăciun. Să petrecem un Crăciun cu zăpadă.

Nu mă pot abține – mă aplec și îl sărut. Și de data nu mă mai oprește – mă trage pe banca acoperită cu perne și păături moi și mă cuibăresc lângă el, îndesându-mi picioarele sub mine.

— Ți-e frig? mă întreabă, mângâindu-mi urechea cu răsuflarea lui.

— Puțin, îi răspund, tremurând ușor.

Mă cuprinde atunci în brațe.

— E mai bine?

Îi simt buzele atingându-mi urechea și reușesc cu greu să-i răspund doar printr-un simplu gest din cap. Prezența lui aici, acasă la mine, în curtea mea, este copleșitoare. Nu-mi vine să cred că m-a invitat să merg cu el ca să-i cunosc familia. Totul este atât de perfect!

Cu inima ușoară ca un fulg, încerc să mă desprind din îmbrățișarea lui, dar mă trage spre el, contopindu-și din nou buzele cu ale mele. Îmi cuprinde obrazul cu mâna și mă

mângâie blând cu degetele, în ciuda gurii sale lacome și răvășitoare. Cealaltă mână îi alunecă pe talie, iar degetele i se strecoară pe sub pulover, zăbovind pe pielea mea goală.

Abia aștept să merg acasă cu el – să văd unde a crescut și să înțeleg mai bine cine este și de ce este atât de rezervat. Și în clipa aceea un gând îmi străfulgeră prin minte: Dacă vrea să mă prezinte familiei lui, atunci și eu vreau să-l prezint familiei mele. Am încercat atâta amar de vreme să-l ascund de ochii tuturor și să neg, chiar și în sinea mea, sentimentele pe care le am față de el. Dar dacă este serios în privința relației noastre, atunci trebuie să-i arăt că și eu sunt la fel de serioasă.

— Hai înăuntru, Tate! îi spun eu. Vreau să te prezint familiei mele.

Doisprezece

— Nu e o idee bună, Charlotte, îmi spune bunica, stând în pragul ușii, în timp ce eu îmi închid geamantanul.

— N-ai cum să mă faci să mă răzgândesc, îi răspund, cu glas domol, încercând să-mi păstrez cumpătul.

— Ai de gând să dai cu piciorul la tot ce-ai realizat cu atâta trudă doar ca să te duci în Colorado cu un băiat pe care abia l-ai cunoscut? Cu o *celebritate* care trăiește într-o lume complet diferită de a ta? Cum rămâne cu promisiunea de a nu te întâlni cu nimeni, de a te axa numai asupra viitorului? Renunți acum la tot?

— Nu renunț la nimic, îi ripostez, luându-mi telefonul din pat și băgându-l în buzunarul pantalonilor. Nu s-a schimbat absolut nimic – doar că acum a apărut în viața mea un băiat la care țin și care ține și el la mine – suficient cât să mă invite acasă la el ca să mă prezinte părinților săi. Am crezut că o să fii mai înțeleghătoare.

Bunica l-a cunoscut pe Tate cu câteva zile în urmă, în dimineața în care m-a invitat în Colorado. Mia a rămas în pragul ușii de la bucătărie, cu Leo în brațe, complet fără grai, pentru prima oară în viața ei, privindu-l pe Tate ca pe un specimen rar, cu totul necunoscut. Aveam senzația că o să înceapă să-i facă fotografii acolo, pe loc. Chiar dacă bunica i-a strâns, politicoasă, mâna și i-a oferit cafea, invitându-l, cu zâmbetul pe buze, să ia micul-dejun împreună cu noi, imediat ce-a plecat, m-a supus unui adevărat interogatoriu, spunându-mi că mi-am pierdut complet mințile. Cutreierând apoi site-urile de mondenităști, i-a studiat cu atenție și comportamentul mai puțin plăcut. „Nu e deloc așa”, i-am spus eu, dar sunt

convinsă că nu mă crede. Consideră că suma greșelilor sale, bine documentate pe site-urile de Internet, îi definesc personalitatea. Dar firește că ea nu vede lucrurile prin prisma mea.

— Cum te-ai aștepta să înțeleg faptul că dai cu piciorul vieții tale clădite cu atâtea sacrificii? îmi spune acum.

— Dar nu-i dau cu piciorul, îi răspund, oftând. Iar dacă preferi să nu mă susții, asta nu va schimba cu nimic lucrurile. Plec în Colorado, fie că îți place, fie că nu.

— N-aș fi vrut să ajungem la asta, dar nu-mi dai de ales. Stai în casa mea, așa că trebuie să mă ascuți.

E pentru prima oară când îmi vorbește în felul acesta – cu glasul încărcat de frustrare și dezamăgire, lucruri rezervate, credeam eu, Miei și mamei noastre.

— N-am de gând să te las să faci aceleași greșeli ca restul familiei noastre. Nu pleci cu el în Colorado, punct.

Îmi iau geamantanul de pe pat și îi întâlnesc privirea.

— Am optsprezece ani, așa că n-ai cum să mă oprești.

Când îi văd expresia de pe chip, mă simt mistuită de remușcări pentru că am fost atât de tranșantă. Dar nu-mi permit să fac nici un pas înapoi. O fi casa ei, dar asta e viața mea.

— Ai încredere în mine, te rog! Bine? adaug apoi, pe un ton mai domol, sperând să înțeleagă cât de importantă este pentru mine plecarea asta. Sunt o fată inteligentă, ai uitat? Ai încredere în mine, căci pot să iau singură propriile decizii!

— Pe cât ești de inteligentă, pe atât de naivă poți să fii când ești îndrăgostită, îmi răspunde ea. Femeile din familia noastră nu s-au dovedit niciodată prea inteligente și au căzut mereu în mrejele iubirii.

De-a lungul anilor, mi-am spus adesea același lucru, dar

cuvintele ei au acum impactul unei lovituri fizice. Poate că deciziile familiei mele n-au fost dintre cele mai fericite, dar eu și Mia ne datorăm viața acestor hotărâri. Ca și Leo, de altfel. E greu să vezi că bunica regretă existența noastră. Pornesc pe hol, cu geamantanul după mine. Rămâne pe loc, fără să încerce să mă oprească – poate pentru că știe că n-are ce să facă.

Când ajung la ușa de la intrare, mai fac o ultimă încercare.

— Știi că ești îngrijorată, bunico. Și îți sunt recunoscătoare pentru grija pe care mi-o porți. Dar m-ai învățat să-mi păstrez capul pe umeri și știi foarte bine ce fac.

— Nu sunt atât de convinsă de asta, îmi răspunde, cu glasul istovit și umerii încovoiați de o povară nevăzută.

Simt din nou o umbră de vinovăție când deschid ușa și ies afară. Nu mă strânge în brațe, nu ne luăm la revedere, nu-mi spune cuvinte de încurajare. Nu poate să mă împiedice să plec. *E viața mea*, îmi spun în gând. Și închid ușa în urma mea.

Pe strada noastră prăfuită, văd o mașină elegantă și strălucitoare – e limuzina pe care a trimis-o Tate să mă ducă la aeroport. Copiii mă privesc curioși cum mă urc în mașină. Tot ei au făcut castele și îngeri de zăpadă în curtea noastră înainte ca pătura albă să se topească. Am devenit atracția întregului cartier în ultimele zile.

Dar, odată ce pornim la drum, grijile încep să dispară. E o zi caldă și senină, așa că deschid geamul și îmi scot mâna afară, bucurându-mă de aerul proaspăt și blând.

Cred că șoferul mă duce la LAX⁶, dar ne îndreptăm, în schimb, spre nord și ajungem la un aeroport ce-mi este complet necunoscut. AEROPORTUL VAN NUYS scrie pe poarta de la intrare. Limuzina străbate pista de decolare și

⁶ Aeroportul Internațional Los Angeles.

oprește în apropierea unui avion alb, care ne așteaptă cu scara mobilă deja coborâtă și ușa deschisă.

Inima îmi bate cu putere când urc treptele. Aruncând o privire în urmă, îl zăresc pe șoferul limuzinei dând geamantanul meu unui alt bărbat, care îl duce în avion – un avion privat, după câte îmi dau seama.

Când intru, îl văd pe Tate stând în spate pe o canapea crem, care se întinde pe tot peretele avionului. Poartă un tricou gri și o pereche de blugi – o ținută simplă și extrem de elegantă. Se ridică în picioare când mă vede.

— Bună, îl salut, cu sfială.

Nu l-am mai văzut de câteva zile și nu reușesc să-mi desprind ochii de la el. Acum seamănă mult prea bine cu prototipul băiatului rău, cu starul rock adulat de toate fetele de la școală, care ar muri dacă ar avea ocazia de a-i adresa măcar un singur cuvânt. Iar eu stau în fața lui în avionul său privat.

— Bună, îmi răspunde, cu gropița în obraz. Mi-a fost dor de tine.

— Ne-am văzut acum câteva zile, îi spun, încercând să-mi ascund încântarea. A trebuit să sărbătoresc Crăciunul mai devreme alături de bunica, Mia și Leo.

Se îndreaptă spre mine și își trece mâna prin părul meu.

— Mă bucur că am avut ocazia să-i cunosc. Dar mă bucur și mai tare să te am aici numai pentru mine.

E ciudat cum dorința îți aprinde dintr-odată simțurile. N-am cunoscut niciodată trăiri atât de intense, dar când mă aflu în preajma lui, simt cum trupul meu tânjește după lucruri interzise, lucruri cărora vocea rațiunii îmi spune că trebuie să le pun stavilă. Și acum, când îmi mângâie buzele cu respirația lui fierbinte, îmi doresc cu ardoare să-mi contopesc gura cu a

lui, să mă las învăluită în vraja săruturilor lui. Dar clatină din cap, alungând, parcă, ispita, și își retrage mâna din părul meu.

O femeie își face apariția dintr-o cămăruță aflată undeva spre cabina pilotului.

— Pot să-ți iau eu haina și geanta dacă vrei, îmi spune, cu un zâmbet strălucitor pe buze.

Are părul legat la spate, ca o morișcă, împodobit într-o parte cu o orhidee artificială, în nuanțe de verde și albastru. Bronzul ce-i înfrumusețează chipul mă face să mă întreb câte locuri exotice a văzut săptămâna trecută.

— Mulțumesc, îi răspund, oferindu-i haina pe care o țin înfășurată pe braț.

A trebuit să-mi cumpăr un palton, căci până la această călătorie n-am avut niciodată nevoie de haine groase de iarnă. Carlos m-a ajutat să-l aleg, luând cu asalt toate magazinele de second-hand din oraș până când am găsit un palton aproape nou, al cărui preț se încadra în bugetul meu. *Promite-mi că îmi vei scrie în fiecare zi!* mi-a spus apoi. Și am acceptat.

Însoțitoarea de bord își face de lucru prin avion, iar Tate mă urmărește scrutând împrejurimile cu privirea.

La capătul canapelei lungi și moderne, se află o masă pe care tronează, într-o vază lipită probabil de suprafața ei, un buchet imens de trandafiri mov. Ating cu degetul una dintre petalele catifelate și apoi îl privesc zâmbind. Nu-i scapă nici cel mai mic amănunt.

— Așadar? mă întreabă, ridicând dintr-o sprânceană.

Nu seamănă cu avioanele din filme. N-am alt termen de comparație, căci n-am pus niciodată piciorul în vreun avion. Mă așez pe canapeaua de piele, hotărâtă să nu mănânc și nici să nu beau nimic, deoarece, cunoscându-mi prea bine stângăciile, sunt convinsă că voi face mizerie peste tot.

— E mai mult decât mă așteptam, îi răspund.

Tate se așază lângă mine și își pune, relaxat, un picior pe genunchiul celuilalt.

— E grotesc de mare. Trebuie să recunosc asta.

— Călătorești numai cu el?

— Nu mereu. Dar e mai ușor. Implică mai puține probleme.

— Adică mai puțini fani și paparazzi.

— Da, și asta, îmi răspunde, cu o expresie tristă pe chip.

— Te bucuri să-ți vezi familia? îl întreb.

Se apleacă în față, lăsându-și piciorul jos și rezemându-se cu coatele pe genunchi.

— Mă bucur să mă duc acasă. A trecut ceva timp de când n-am mai fost.

Nu e chiar un răspuns la întrebarea mea. Are un talent aparte de a evita subiectele ce-i par stânjenitoare.

— De cât timp n-ai mai fost?

— De câțiva ani, îmi răspunde, ridicând din umeri.

— Vorbești serios? Nu ți-ai văzut părinții de *ani de zile*?

— Nu-mi acceptă stilul de viață. Nu sunt de acord cu ce s-a întâmplat. N-au cum să înțeleagă.

— Dar sunt mândri de tine – de tot ce-ai realizat, nu-i așa?

— Da, sunt, îmi răspunde, încuviințând din cap. Dar anul trecut când lucrurile... au devenit puțin cam prea copleșitoare pentru mine... Nu știu ce să spun. Mi-a fost mai ușor să mă ascund în carapacea mea decât să înfrunt faptul că au avut dreptate.

— Și de ce acum? De ce te-ai hotărât să te duci acasă după atâta timp?

— Din cauza ta, îmi răspunde, ridicându-și capul ca să mă privească.

— Din cauza mea?

Nu înțeleg ce vrea să spună.

— Vreau să-i cunoști. Și vreau ca și ei să te cunoască. Ești o persoană importantă pentru mine și prezența ta va ușura cumva lucrurile.

Îi ating brațul și, aplecându-mă spre el, îmi sprijin bărbia de umărul său.

— Îmi pare bine că mă duci acasă, îi șoptesc la ureche, iar Tate închide ochii.

Stewardesa ne aduce un platou cu fructe, două pahare de apă minerală cu felii de lămâie și croissante. Îmi spune că pot să comand tot ce-mi pofteste inima – clătite, crème brûlée sau alune prăjite – toate vor apărea ca prin minune. Avionul – îmi spune ea – este bine aprovizionat.

Dar nu vreau altceva decât să mă cuibăresc lângă Tate, să-mi odihnesc capul pe pieptul lui și să privesc lumea ce ni se întinde la picioare. Case în miniatură, ferme și munți cu piscuri înzăpezite – nu pot să rezist ispitei de a face fotografii, chiar dacă nu am un aparat profesionist, ci doar telefonul. Poate că voi reuși să le retușez mai târziu la școală, în Photoshop, să le prelucrez până vor reflecta cu adevărat peisajele ce se întind înaintea ochilor noștri.

În cele din urmă, pun telefonul deoparte și închid ochii.

— Poți să dormi dacă vrei, îmi șoptește Tate, luându-mă în brațe.

Începe apoi să fredoneze câteva note, mângâindu-mi gâtul cu respirația lui caldă. Este o melodie pe care n-o recunosc – nu un cântec de-al lui – dar chiar și în șoaptă, vocea lui curge lin ca apele unui râu. Îl ascult un timp, apoi îmi ridic capul și îl întreb:

— Ce cântec e ăsta?

— Nimic deosebit. O melodie care îmi umblă prin cap.

— Pentru o piesă nouă? îl întreb, șovăitoare.

— Nu știi, îmi răspunde, încet. Poate.

Închid ochii și mă las purtată de vibrațiile buzelor sale. Uneori, îmi atinge urechea sau părul cu gura, stârnindu-mi fiori de plăcere.

Ațipesc și mă trezesc de câteva ori în acordurile melodiei lui Tate Collins – în acordurile unei melodii ce devine numai a mea.

Dacă grădina noastră, acoperită cu o pătură albă de nea, a semănat cu un târâm de basm, orașul Telluride din Colorado este scena unui film de Crăciun. Câțiva centimetri de zăpadă s-au așternut deja pe pista de aterizare și tot mai mulți fulgi cad din cerul întunecat. Un SUV negru ne așteaptă la aterizare și străbatem cu pași repezi distanța de la avion la mașină, în timp ce aerul rece ne pătrunde până în oase.

— Tremuri, îmi spune Tate, luându-mi mâna din poală. Și ai degetele înghețate.

— Așa e iarna, îi răspund, privind, uluită, peisajele ce se derulează prin fața ochilor mei.

În lumina difuză a amurgului, vitrinele magazinelor, împodobite cu stelute de hârtie și spiriduși cu pălării verzi și ascuțite, strălucesc în bătaia luminițelor de Crăciun. Parcă trăiesc un basm.

— Îmi place aici. Pare un loc primitiv unde îți dorești mereu să revii.

Îmi duce mâna la gură și o ține câteva clipe lipită de buze.

— Bun, îmi răspunde apoi.

Mașina oprește în fața unei case de pe o stradă aflată la poalele unui delușor. Toate casele au acoperișurile și curțile învăluite într-o mantie albă și pufoasă de zăpadă. Par niște căsuțe din turtă dulce, scăldate în luminile becuțelor de

Crăciun. Unele au în curte oameni de zăpadă, iar pe acoperiș Moși Crăciun și reni din plastic. Oamenii își împodobesc casele de sărbătoare și în Los Angeles. Aici, însă, totul pare natural și firesc, nu strident și vulgar.

— Nu-mi vine să cred că ai locuit aici, îi spun, ieșind din mașină pe aleea din fața casei părinților lui, o clădire cu două etaje, construită în stil rustic, ca o cabană, având cutia poștală decorată cu luminițe roșii și licăritoare.

În comparație cu locuința noastră, este un palat, dar nu se apropie nici pe departe de fortăreața imensă a lui Tate din Los Angeles.

— Nici mie, îmi răspunde el, trăgând adânc aer în piept și luându-mi din nou mâna într-a lui. Ești pregătită?

— Cred că sunt mult mai pregătită decât tine.

Tate pare rigid și încordat, de parcă s-ar pregăti de luptă. Simt cum mă strânge tare de mână și mă lovește, nervos, cu degetul mare în timp ce urcăm treptele înghețate spre ușa de la intrare.

Nici nu apucăm să sunăm bine la sonerie, că o femeie între două vârste, cu aceiași ochi ca și Tate, ne deschide ușa și ne îmbrățișează cu căldură, învăluindu-ne în arome de scorțișoară și dovleac, dar și de lemne arse în șemineu. Mi-e greu să înțeleg de ce venirea lui Tate aici îi creează atâtea emoții.

Intrăm cu toții în hol. Helen, mama lui Tate, îl ține în continuare în brațe, în timp ce tatăl său, Bill, îmi strânge mâna. Bill are părul grizonant și aceleași trăsături ale chipului, dăltuite parcă în piatră, ca și Tate. Poartă un pulover roșu, de sărbătoare, cu un brad de Crăciun cusut în față. Poate că, în urmă cu zece ani, îi venea bine; acum, însă, „țipă” din toate cusăturile. Probabil că Helen l-a obligat să-l poarte – ca să fie

în ton cu spiritul sărbătorilor.

Apoi, ceva trece iute pe lângă mine, trântindu-mă aproape la pământ – un morman de blană pufoasă, în nuanțe cafenii, cu cercuri albe în jurul ochilor și al botului.

— Rocco! exclamă Tate, îngropându-și mâinile în blana câinelui.

Se trântesc amândoi pe podea, iar Rocco îl linge pe față fără încetare. Tabloul mă face să zâmbesc – este înduioșător să-l vezi aici, în casa unde a crescut, jucându-se cu un câine care îl adoră. Îi dezvăluie o latură necunoscută până acum. Chiar dacă la început era nervos, a reușit să-și stăvilească temerile și să redevină vechiul Tate – cel de dinaintea gloriei. Mă simt norocoasă pentru că mi-a oferit prilejul să cunosc un alt Tate.

— Charlotte! îmi spune Helen, conducându-mă în sufrageria călduroasă și primitoare și făcându-mi semn să mă așez pe canapeaua imensă, tapițată cu stofă roșie ecosez. Ești mult mai frumoasă decât ni te-a descris Tate, îmi spune ea, așezându-se lângă mine.

Are pomeții înalți, iar părul castaniu și scurt îi încadrează chipul ca o perdea. Este o femeie frumoasă, cu trăsături delicate și mâini mici.

— M-a descris? întreb eu, naivă.

Nici nu e de mirare că a făcut-o, de vreme ce trebuia să-i avertizeze că nu avea să vină singur, dar tremur de emoții de fiecare dată când ceva îmi dă de înțeles că se gândește la mine.

— Firește. Când mi-a spus că vine acasă cu prietena lui, am vrut să cunosc toate detaliile.

Prietena lui. Mintea mea rumegă cuvântul. Mai avem încă multe de discutat privind relația noastră, dar deocamdată ne mulțumim amândoi să trăim clipa prezentă. Îi arunc o privire lui Tate, care se joacă în continuare cu vechiul lui tovarăș.

— Tate avea nouă ani când l-am luat pe Rocco, îmi spune mama lui. Practic, câinele l-a crescut.

— Iar Tate n-a mai venit să-l vadă de ani de zile, intervine și tatăl lui, cu glas acuzator.

O tăcere apăsătoare se așterne în cameră.

Tate îi aruncă o privire sfredelitoare părintelui său, apoi se uită la mine cu maxilarul încleștat.

— Mă bucur că ați venit acum amândoi, spune iute Helen, spulberând tăcerea. Ți-am pregătit camera de oaspeți, adaugă apoi. Sper că o să te simți bine, Charlotte.

— Nu am nevoie de prea multe, o asigur eu, zâmbindu-i, mai întâi, ei și apoi lui Tate, care se ridică, în cele din urmă, de pe podea, scărpinând încă urechile câinelui.

— E de-a noastră, spune Bill.

Simt că, dincolo de cuvinte, se ascund tâlcuri nespuse. Îmi amintesc lucrurile pe care Tate mi le-a spus în avion – faptul că părinții lui nu sunt de acord cu stilul său de viață. Banii, vila, avioanele particulare – nimic din toate astea nu are sens pentru ei. Sunt oameni de rând, care apreciază lucrurile obișnuite. Și, în acest caz, ne vom înțelege de minune.

După câteva clipe de tăcere, pe care Tate nu încearcă să le spulbere, Helen se ridică în picioare.

— Cred că o voi conduce pe Charlotte în camera ei, spune ea, schițând un zâmbet vag. Tate, camera ta e la fel cum ai lăsat-o ultima dată când ai venit. Poți să-ți duci lucrurile acolo.

— Mama ta o păstrează ca pe un muzeu, intervine tatăl lui Tate. De parcă așteaptă să te întorci aici.

Nu-mi dau seama dacă a fost o glumă – dar nimeni nu râde.

Tate și tatăl său aduc bagajele în timp ce mama lui mă conduce spre camera de la etaj pe care mi-au pregătit-o – singură, nu cu Tate. Firește că nu cu Tate. Unde mi-o fi fost

capul?

— Vii, Charlotte? mă strigă Helen.

Clatin din cap ca să revin cu picioarele pe pământ.

— Imediat.

A doua zi, ne ducem să cumpărăm un brad dintr-un spațiu special amenajat, transformat în ATELIERUL BRAZILOR LUI MOȘ CRĂCIUN – după cum scrie pe o plăcuță de lemn prinsă de gard. Se pare că alegerea unui brad de Crăciun, înalt și frumos, reprezintă o tradiție în familia Collins. Gândul mă face să oftez de invidie.

La noi acasă, bunica scoate de la naftalină un brad vechi, de plastic, pe care îl are de prin anii '90. Îl fixăm în colțul sufrageriei, lângă televizor, și îl împodobim cu luminițe și câteva globulețe, la fel de vechi. N-am avut niciodată un brad adevărat.

— Mergem pe principiul „dezbină și stăpânește”? întreabă tatăl lui Tate în timp ce stăm la coadă ca să cumpărăm ciocolată caldă.

Fata din spatele tejghelei este îmbrăcată ca un elf – având chiar și urechile ascuțite.

— N-am nimic împotrivă, îi răspunde Tate, evitându-i privirea.

— Fiecare cuplu alege câte un brad; în final, îl luăm pe cel mai frumos.

— S-a făcut, încuviințează Tate, aruncându-mi o privire în treacăt – este evident că vrea să câștigăm.

În minte îmi răsună cuvântul *cuplu*. Asta suntem oare noi doi – eu și Tate?

Înainte de a porni în căutarea bradului perfect, îi mai arunc o ultimă privire mamei lui Tate. Are ochii roșii și umezi de frig. Pare fericită că fiul ei a venit acasă, chiar dacă există

anumite tensiuni între Tate și tatăl lui. Familia s-a reunit în cele din urmă. Și acesta este un început.

Atelierul Brazilor lui Moș Crăciun este imens – mai mare decât orice târg din Los Angeles destinat vânzării brazilor. În incinta acestuia, există o mică gheretă – Tărâmul lui Moș Crăciun – unde copiii stau la coadă ca să se așeze în poala unui Moș Crăciun vesel și pus pe șotii; tarabe de unde poți cumpăra căciuli roșii, tricotate, și trenuri de jucărie; și chiar un spațiu îngrădit unde poți mângâia un ren. Acesta nu este doar un simplu târg de brazi, ci un adevărat tărâm de basm, poleit cu dulciuri și beteală de brad.

Îl trag pe Tate spre ȋarcul renului. Animalul maiestuos stă lângă gard și mănâncă niște fân. Mă aplec și îi mângâi cu degetele blana catifelată. Scoate aburi pe nări și mă linge cu limba sa lungă.

— Hei! spune Tate, lângă mine, mângâindu-i coama. Fata asta e a mea.

Zâmbesc și îmi retrag mâna. Renul își lasă capul în pământ și începe din nou să mănânce.

— E drăguț, spun eu, sprijinindu-mi fruntea de pieptul lui Tate – sorbindu-i parfumul și simțindu-i bătăile inimii.

Prezența lui mă învăluie într-o mantie de căldură pe care frigul de afară n-o poate spulbera. Tate pare cu totul diferit aici – nu se mai teme nici de paparazzi, nici de fani, pentru că nimeni nu îl recunoaște în aceste locuri. Și asta pentru că nimeni nu se așteaptă să-l vadă pe Tate Collins plimbându-se printr-un târg de Crăciun din Telluride, Colorado. Pare mult mai relaxat aici, ca și când ar fi lăsat în urmă poverile pe care le poartă pe umeri în Los Angeles.

— Pornim în căutarea bradului perfect? mă întreabă el, cu chipul ascuns în părul meu.

Încuviințez și mă desprind din brațele lui. Dar își ține în continuare degetele împletite cu ale mele.

— Concursul e măsluit, șoptește Tate, fără să se uite la mine, în timp ce chipul îi trădează rănila și vulnerabilitatea pe care le-am văzut și cu o zi în urmă. Tata e convins că știe ce e mai bun și mai frumos – fără excepție.

— Atunci, hai să ne distrăm! îi propun, ocolind țărcul renului și ascunzându-ne în spatele unei gherete de lemn.

— Cu asta sunt de acord, îmi răspunde Tate, ținându-mă de peretele gheretei.

Trupul său lipit de al meu, mâinile-i încleștate pe încheieturile mele și respirația-i fierbinte ce-mi dezmiardă gâtul mă fac să prind curaj. Îi zâmbesc și îl provoc să mă sărute.

Privirea îi zăbovește un timp pe buzele mele, apoi își contopește gura cu a mea. Îl sărut cu ardoare, cu mâinile înlănțuite printre degetele lui și trupurile lipite într-o îmbrățișare pătimașă.

Vreau mai mult.

Își plimbă apoi buzele pe maxilarul și pe gâtul meu. Simt cum îmi devorează pielea cu gura lui fierbinte. Când își înalță capul ca să se uite la mine, îi văd în priviri pasiunea întunecată. Ochii ne rămân înlănțuiți în timp ce mă sărută din nou. Un sărut duios ca o boare de vânt. Iar.

Și iar.

Până când ochii ni se închid în același timp și limbile ni se întâlnesc. Simt cum îmi strânge șoldul cu mâna. Îi desfac fermoarul hanoracului. Și îl aud cum geme printre buzele mele. Un fior îmi străbate trupul din cap până în picioare.

În aceste clipe înspăimântătoare, minunate și copleșitoare, l-aș lăsa să facă orice.

Absolut orice.

Geme din nou și spulberă vraja sărutului.

— Ce-mi faci? mă întreabă, cu glasul gătit, cu chipul împietrit și grav și buzele umflate și umede, încă averse de săruturi.

— Cred că e un efect de bumerang, îi răspund, în șoaptă, trăgând adânc aer în piept.

Am senzația că un fir nevăzut mă atrage spre Tate – un fir căruia nu mă pot împotrivi. M-am văzut mereu urcând cu greu un deal abrupt, purtând pe umeri povara școlii, a orelor petrecute la florărie și a propriilor așteptări imposibile. Cu Tate, mă simt liberă ca pasărea cerului.

Nu mai spune nimic – doar clatină din cap și mă trage spre mulțimea de brazi – o mare nemărginită de opțiuni. Alegem câțiva și îi studiem cu atenție.

— De ce ai plecat din Colorado? îl întreb, în cele din urmă, rupând tăcerea în timp ce el își croiește drum printre brazi, convins fiind că a găsit exemplarul perfect ascuns printre toți ceilalți.

— Am știut mereu că, la un moment dat, va trebui să plec. Mi-am dorit să devin cântăreț de mic.

— Și ai plecat fără părinții tăi?

— Cam așa ceva. La cincisprezece ani, am câștigat un concurs în Denver. M-au trimis apoi în Los Angeles ca să cânt în fața directorului unei case de discuri. Am semnat contractul pe loc.

— Și apoi?

— Și apoi... totul s-a schimbat. Am plecat în turnee și am lansat două albume, care au avut un succes atât de răsunător, încât în decurs de un an am primit două discuri de platină. Totul se întâmpla atât de repede că nici nu aveam timp să

înțeleg ce se petrece.

— Părinții tăi nu s-au mutat cu tine în Los Angeles?

— Ba da. Și făceau naveta între Los Angeles și Colorado. Apoi, când lucrurile au început s-o ia razna, iar eu am devenit... tot mai cunoscut, au încercat să-mi spună cum să-mi trăiesc viața. Poate că aveau dreptate, dar n-am vrut să-i ascult.

— Îmi pare rău.

Tate iese dintre brazi, răspândind în jur un miros proaspăt de rășină și ace de brad.

— Am făcut lucruri pe care le regret, îmi spune apoi, cu o mină gravă pe chip. Dar nu mai sunt omul de atunci, Charlotte. Vreau să știi asta.

Nu înțeleg ce vrea să spună – am senzația că nu este încă pregătit să-mi dezvăluie anumite lucruri extrem de importante. Își învăluie din nou chipul într-un voal misterios și indescifrabil și îmi dau seama că nu are rost să insist. Cel puțin, nu acum.

Mă mulțumesc, așadar, doar să-i ofer un sărut nevinovat.

— Charlotte! Îngaimă printre buzele mele, apoi mă sărută din nou.

Respirațiile noastre fierbinți ni se împletesc în aerul rece. Nu vreau să pună capăt sărutului nostru. Vreau să rămânem cu buzele contopite până când iarna îi va face loc primăverii. Vreau să rămânem aici, ascunși printre brazii de Crăciun, până când se va lăsa întunericul și toată lumea va porni spre casă. Dar Tate spulberă vraja, desprinzându-și buzele de pe ale mele. Și atunci simt fulgii ce cad din cerul cenușiu și tăcut. Ninge. Cristale moi se aștern în părul meu și pe umerii lui Tate.

Și, în clipa aceea, îmi dau seama că am tot ce mi-aș putea

dori vreodată.

Alegem, în cele din urmă, un brad cu crengile rare și lăsate în jos. Nu e chiar exemplarul pe care mi l-am imaginat. Stă puțin aplecat într-o parte, iar vârful are și el o poziție ciudată, dar pare cumva perfect. Tate îl cară pe umăr până la ieșire, unde muzica răsună în boxe.

Spre uimirea mea, părinții lui Tate au ales un brad asemănător. Tatăl lui îl studiază pe al nostru, plimbându-și mâinile pe ramurile lui, cu o expresie serioasă pe chip, apoi se întoarce spre Tate și îi spune:

— Se pare că amândoi știm să alegem lucrurile bune.

Și zâmbește, bătându-l pe Tate pe umăr. Helen râde și își acoperă gura cu mâna, gata să izbucnească în plâns, fericită că tensiunea dintre Tate și tatăl lui pare să fi dispărut.

Tate percepe complimentul abia după câteva clipe și chipul i se înseninează deodată când înțelege că tatăl său încearcă să dezamorseze conflictul dintre ei. Îmi caută ochii cu privirea și gropița din obraz își face apariția.

Ne hotărâm să cumpărăm ambii brazi. Dar când Tate vrea să-și scoată portofelul, tatăl lui îl împiedică printr-un simplu gest al mâinii.

— Oi fi tu nabab, dar eu sunt încă tatăl tău.

Helen ne face o fotografie lângă bradul nostru – Tate mă ține cu brațul de talie, iar cu celălalt susține pomul înclinat într-o parte. Zăpada se așterne, încetul cu încetul, pretutindeni în jurul nostru, iar luminițele fremătătoare de Crăciun îmi creează senzația că trăiesc un vis.

Un vis din care nu vreau să mă mai trezesc.

Treisprezece

Luăm masa în fața focului – cartofi noi cu fasole verde și o supă de conopidă, atât de delicioasă, încât închid ochii de fiecare dată când iau o înghițitură ca să-i savurez gustul uimitor. Asta până când Tate le atrage atenția și părinților lui și toată lumea izbucnește în râs.

Ne mutăm în sufragerie, unde reușesc să-i trimit pe furiș un mesaj lui Carlos, împreună cu fotografia pe care ne-a făcut-o Helen lângă brad, înconjurați de zăpadă. După o scurtă polemică cu propria-mi conștiință, i-o trimit și bunicii. Poate că nu va face altceva decât să pună sare pe rană, ținând seama de felul în care ne-am despărțit ieri, dar poate că va înțelege cât suntem de fericiți împreună și va înceta să-și mai facă atâtea griji.

Helen și Bill beau vin și povestesc întâmplări din copilăria lui Tate. El ne privește cu chipul împietrit, dar poveștile sunt mult prea amuzante ca să-i opresc. Tabloul îmi evocă exact viața de familie pe care mi-am imaginat-o întotdeauna. Sărbătorile de Crăciun petrecute cu bunica și cu sora mea au fost mereu tăcute și anoste, Mia preferând să iasă adesea cu prietenii ei sau cu vreun iubit. Nici când trăia mama, sărbătorile nu se deosebeau prea mult – singura excepție fiind aceea că trebuia să dorm pe canapeaua prietenului pe care îl avea la vremea respectivă. Imaginea îmi trezește gânduri amare și, în timp ce părinții lui Tate deapănă amintiri, îmi ațintesc ochii în foc și mă întreb dacă voi face aceleași greșeli ca ea. *Dar nu e aceeași situație*, îmi spun în gând. Tate nu e un băiat ca oricare altul.

— Ei bine, Bill, spune Helen, în cele din urmă, lăsând

paharul de vin, pe jumătate plin, pe măsuta de cafea și ridicându-se în picioare, poate că Tate și Charlotte vor să aștepte venirea lui Moș Crăciun, dar eu zic să mergem la culcare.

Bill dă pe gât paharul de vin și, bătându-l pe Tate pe umăr, se ridică și el de la masă și își urmează soția în bucătărie, unde pun lucrurile la locul lor și sting apoi lumina.

După plecarea lor, Tate mă conduce în camera mea. În prag, îmi atinge o șuviță de păr și se joacă cu ea, apoi își retrage mâna.

— Mi-a plăcut ziua de azi, îi spun eu. Alături de tine.

— Sper să primești tot ce-ți dorești de Crăciun, îmi răspunde, cu un zâmbet pe buze.

— Sunt convinsă că am primit deja.

Ochii îi trădează pentru o clipă freamătul lăuntric. Vreau să-l ating și să-l trag după mine în cameră. Iar privirea lui îmi spune că nu s-ar împotrivi.

— Noapte bună, Charlotte, îmi urează apoi, cu hotărâre în glas.

— Noapte bună, îi răspund, în șoaptă.

Mă lasă în prag și pornește pe hol. Îl urmăresc cu privirea până intră în dormitorul lui, apoi închid încet ușa în urma mea.

Ar trebui să rămân în camera mea.

Ar trebui să mă culc.

Casa e învăluită în tăcere, dar creierul meu refuză să doarmă.

Nu mi-l pot scoate din minte. Retrăiesc sărutările noastre pătimase din spatele gheretei de lemn, apoi sărutul blajin pe care mi l-a dăruit printre rândurile de brazi, spunându-mi prin mângâierile sale ce nu poate să-mi spună prin cuvinte.

Mă plimb prin cameră, atingând fereastra cu degetele și lăsând amprente pe sticlă. Ninge fără încetare, iar zăpada se așterne pe pervazurile de afară.

Glasul rațiunii îmi spune să stau cuminte în cameră – faptul că mă aflu deja în casa lui ar trebui să fie suficient. Cuvintele lui îmi răsună în minte: *Trebuie să facem totul pas cu pas*. Dar de ce nu mi se pare suficient? De ce atingerile sale nu sunt niciodată suficiente? Inima îmi bate frenetic în piept, luptându-se cu rațiunea.

Îl vreau. Nu-mi pasă dacă e un gând necugetat, dacă nu corespunde principiilor lui și nici sfaturilor bunicii și surorii mele. Îl vreau cu ardoare chiar acum.

Deschid geamantanul și scotocesc prin haine. Găsesc ce caut – o rochie scurtă, din dantelă albă. Mi-a cumpărat-o Tate de la Barneys. N-am purtat-o niciodată și nici n-am crezut că voi avea ocazia s-o port în călătoria asta. Dar am luat-o cu mine – împreună cu aproape toată garderoba mea, dornică să fiu pregătită pentru orice situație.

Mă dezbrac, lăsând hainele să-mi alunece pe podea și îmi pun rochia delicată. Dantelăria fină de mătase îmi învâluie trupul ca o țesătură străvezie, cusută din aer.

Îmi pun apoi halatul negru – un alt cadou de la Tate – și leg cordonul de mătase în jurul taliei.

Ies pe hol.

Pășesc în vârful picioarelor pe parchetul de lemn, în timp ce inima îmi bate haotic în piept.

Ceva se mișcă în fața mea pe întuneric, încremenesc pe loc, strângând la piept marginile halatului – temându-mă că mă voi întâlni cu vreunul dintre părinții lui Tate, care a ieșit să ia un pahar de apă sau o mică gustare târzie. Silueta prinde atunci contur și se îndreaptă spre mine – e Rocco. Ajungând în

dreptul meu, își înalță capul și îmi adulmecă piciorul. Îmi trec degetele prin blana lui catifelată și îi mângâi o ureche, iar Rocco dă din coadă, lovind-o de perete. Apoi, mulțumit că nu sunt un spărgător, se îndreaptă agale spre sufragerie, unde se întinde în fața focului din șemineu. E răcoare în seara asta și simt fiori reci pe șira spinării. Mă opresc în fața dormitorului lui Tate, în timp ce inima îmi bate acum sălbatic, gata să-mi iasă din piept. Din interior, răzbat niște sunete – acorduri de chitară. Ridic mâna și o lipesc de ușa de lemn. Bat – o dată, apoi de două ori – dar foarte încet. Acordurile se aud în continuare și Tate nu apare în prag. Apuc, cu degetele fremătătoare, mânerul ușii și o deschid.

Într-un colț al camerei, zăresc o veioză aprinsă, alături de care se odihnește un scaun. Pereții sunt tapetați cu postere: Led Zeppelin, Jimi Hendrix și Michael Jackson. Câteva skateboarduri stau aliniate sub fereastra imensă, gen bovindou, iar pe scrinul rezemat de peretele de vizavi se află vrafuri de discuri de vinii alături de un pick-up vechi. Totul este aranjat și bine pus la punct – într-o ordine desăvârșită.

Iar la capătul patului stă Tate, cu o chitară la piept, cu niște căști imense la urechi și o agendă deschisă lângă el. Fredonează o melodie, cu ochii ațintiți pe fereastră, privind fulgii ce se lovesc de geam, și cântă la chitară cu atâta ușurință, încât ai senzația că notele i se revarsă din degete. Recunosc melodia – este cea pe care mi-a fredonat-o la ureche în avion.

Și atunci se oprește brusc, apăsând coardele cu palma ca să stingă acordurile fermecătoare. Se întoarce și mă surprinde stând în prag.

— Charlotte! S-a întâmplat ceva? mă întreabă, lăsând căștile pe pat.

— Compui muzică, îi răspund, cu naivitate în glas, făcând

un pas în cameră. N-ai mai compus de mult timp.

Se uită la chitară, apoi la fereastră și din nou la mine. Lumina veiozei aruncă umbre leneșe pe pereți, spulberând întunericul.

— Am simțit cum vine inspirația.

Mă privește cu ochi sfredelitori și plini de dorință, în ciuda voinței de fier cu care încearcă să-și stăvilească pasiunea.

— Te-am trezit? mă întreabă apoi, ridicându-se din pat. Am cântat prea tare?

— Nu, îi răspund, clătinând din cap și făcându-mi curaj, înfiorată din cap până în picioare. Am vrut să te văd.

Mă scrutează cu privirea, dar abia văd ce se petrece în jurul meu. Camera pare învăluită în negură.

— Am așteptat suficient de mult, mă aud spunând.

Mă apropiu încă puțin. Se află la câțiva pași distanță, dar nu-l ating. Apuc cu degetele cordonul de mătase al halatului și trag de el, dezvăluindu-mi rochia albă ascunsă printre faldurile lui. Nu mai tremur – eu dețin acum controlul.

Nu mă va opri de această dată. Și el mă vrea – îi văd dorința în privirea cu care îmi scrutează țesătura străvezie a rochiei. Respiră adânc, încercând să-și stăvilească gândurile. Ating umărul halatului și îl las să alunece pe podea. Tate deschide gura, vrând, parcă, să spună ceva, dar nici un cuvânt nu-i iese printre buze.

Vederea mi se acutizează și totul capătă contur.

Inima îmi bate normal acum. Îmi strecor mâinile pe pieptul lui, simțindu-i mușchii puternici ascunși sub țesătura fină a cămășii. Îi absorb parfumul cu nesaț – miresmele oceanului îl învăluie amețitor, chiar dacă ne aflăm la mii de kilometri depărtare.

— Charlotte!

Ating cu degetele breteluța subțire a rochiei și, zăbovind ușor, o dau jos de pe umăr. Nu port nimic pe sub voalurile străvezii și dantelate. Simt fiori de plăcere în tot trupul. Breteluța îmi alunecă ușor de pe umăr, poposind pe braț.

Tate ridică mâna și își strecoară degetele pe sub cealaltă breteluță. Atingerea lui îmi înfierează trupul, iar ochii îmi mângâie buzele. Mă ridic în vârful picioarelor, implorându-l în tăcere să mă sărute.

Înghite în sec, sfâșiat de lupta lăuntrică dintre glasul dorinței și cel al rațiunii.

— Ți-am spus, Charlotte, murmură Tate, cu privirea ațintită asupra breteluței pe care o ține între degete. Ți-am spus cum trebuie să fie, adaugă apoi, lăsând breteluța la locul ei și punându-mi-o și pe cealaltă pe umăr.

Nu, strig în gând. Îl ținuiesc cu ochi scăpărători, dar nimic nu-i mai trădează pasiunea pe care am văzut-o doar cu puțin timp în urmă, de parcă nici n-ar fi existat vreodată.

— E prea devreme.

Îmi vine să urlu. Să urlu și să mă ascund.

— Îmi pare rău...

— Las-o baltă! îl întrerup, copleșită de umilință – o umilință ce amenință să-mi ardă trupul și sufletul deopotrivă. Nu te mai deranja!

Pe chip îi apare o umbră întunecată – un voal pe care nu pot să-l străpung.

Sângele îmi zvâcnește în tâmpile, iar capul îmi palpită de durere. Iau halatul de pe jos și ies din dormitor. Îi simt privirea ațintită asupra mea, dar nu mă mai uit înapoi. Ochii îmi înoată deja în lacrimi.

Când ajung în camera mea, mă bag în pat, fără să mă mai dezbrac. Inelul mamei îl simt greu pe deget, ca o ancoră.

O oră întreagă, mă tot zvârcolesc în pat. Exact când ațipesc, aud o bătaie ușoară în ușă. Mă duc într-un suflet s-o deschid, convinsă că e Tate. Convinsă că a venit să-și ceară iertare, convinsă că vrea să-mi mărturisească motivul pentru care mă respinge mereu.

Nu m-am înșelat – e într-adevăr Tate. Dar n-a venit să îndrepte lucrurile. Îmi dau seama ce vrea să spună dintr-o singură privire – după gura încleștată și ochii șovăitori.

— Mă trimiți acasă.

Pentru că am traversat granița – pentru că am îndrăznit să trec dincolo de bariera invizibilă pe care Tate a ridicat-o între noi „pentru binele meu”, după cum susține el. Dar, privindu-i acum expresia rece și distantă de pe chip, realizez că a impus această barieră nu pentru protecția mea, ci pentru a lui. Ca să mă țină la distanță și să mă împiedice să mă apropiu.

— Asta e tot? S-a terminat? îl întreb apoi, văzând că nu neagă faptul că vrea să mă trimită acasă.

Îl văd crispându-se sub impactul cuvintelor mele.

— Charlotte...

— Nu, e-n regulă. E chiar foarte bine, îi răspund, cu glas ferm. La ce oră e avionul?

Întrebarea rămâne suspendată în aer. Ar putea să-și ceară iertare. Ar putea să-mi spună că mă înșel, că îi pare rău și nu vrea să plec. Dar nu spune nimic din toate astea. Nu spulberă tăcerea. O lasă să mă înăbușe și să mă îngroape cu povara ei. În clipa aceea, aș putea foarte bine să-l urăsc.

Închide ochii, cu o expresie îndurerată pe chip, apoi îi deschide și îi ațintește undeva dincolo de mine.

— Va veni să te ia o mașină la ora șapte dimineața.

Îmi vine să urlu. Să-l lovesc cu pumnii, să-mi vărs mânia și să-i spun cât de tare m-a făcut să sufăr. Îmi stăvilesc, însă,

toate gândurile amare și închid ușa. Lăsându-l pe Tate în prag.
Și relația noastră la voia întâmplării.

Paisprezece

O furtună puternică se pregătește să măture orașul – nori negri planează amenințători deasupra noastră. Ne îndreptăm spre aeroport când viscolul ia cu asalt mașina care mă poartă din Telluride. E Crăciunul, iar eu mă întorc singură în Los Angeles. Mașina patinează puțin, alunecând spre troienele de pe marginea șoselei, dar șoferul reușește s-o redreseze. Din motive obscure, nu simt nici un pic de teamă. Am senzația că sunt complet amorțită. Ca și când aș trăi un vis – un vis cu totul diferit de această dată.

Mă urc la bordul aceluiași avion cu care am venit aici unde mă întâmpină aceeași stewardesă. Poartă aceeași orhidee artificială în păr, deși astăzi pare ofilită și ștearsă.

— Cafea? mă întreabă când mă așez pe un scaun.

Evit să stau pe canapeaua pe care am stat împreună cu Tate la venirea noastră aici. Nu vreau să-mi amintesc gândurile și speranțele pe care le nutream atunci.

— Mulțumesc, îi răspund, recunoscătoare.

Când decolăm, îmi ațintesc ochii pe fereastră spre un univers nemărginit de nori albi. Nu văd nici cerul albastru, nici pământul de sub noi. Doar o mare de alb.

— Părea fericit, îmi spune stewardesa, cam pe la jumătatea drumului, turnându-mi un pahar de apă.

— Poftim? o întreb eu.

Se sprijină cu mâna de tavanul avionului, care se zdruncină dintr-o parte în alta sub intensitatea turbulențelor. În mod obișnuit, acest lucru m-ar fi înspăimântat de moarte. Acum, însă, nu simt nimic, de parcă aș fi complet inertă.

— Tate, îmi explică ea. Nu l-am mai văzut de foarte mult

timp atât de fericit.

Oftez adânc și îmi răsucesc inelul mamei pe deget.

Realizând că nu are de gând să continue, o întreb:

— Călătorești des cu el?

— Lucrez în cadrul echipajului pe care îl angajează pentru zborurile sale private. Îi place să angajeze același echipaj, îmi răspunde, zâmbind. Piloții cu care zboară în mod obișnuit sunt în Los Angeles astăzi, de aceea am fost nevoiți să apelăm la alți piloți – din Denver, îmi explică, arătându-mi cu capul cabina închisă a acestora. Eu am rămas în Telluride. M-am gândit să mă bucur de un Crăciun cu zăpadă până când aveți să vă întoarceți acasă. Nu mă așteaptă nimeni în Los Angeles. Eu și prietenul meu ne-am despărțit acum vreo două luni.

— Îmi pare rău, îi răspund, în șoaptă.

Oare câți oameni și-au schimbat planurile și viața pentru Tate Collins? Totul în lume se învâртеște în jurul lui. El hotărăște ce vrea, pe cine vrea și când vrea. Se teme atât de tare că ar putea pierde controlul, încât a preferat să mă piardă pe mine.

— Dar de la Tate nu știi la ce să te aștepți, continuă ea, ridicând din umeri. A fost cu totul diferit anul ăsta. Obișnuiam să-l ducem în Vegas din două în două săptămâni, împreună cu foarte mulți prieteni – top modele și staruri pop ca el. Făcea incursiuni ad-hoc în Mexic sau Miami. Dar anul ăsta n-a mai plecat din Los Angeles. Și, brusc, ieri, când v-ați urcat în avion numai voi doi, am crezut că poate tu ești cea aleasă.

— Cea aleasă?

— Nu i-ar strica puțină normalitate în viață, îmi răspunde, zâmbindu-mi cu blândețe.

Ar trebui să-i zâmbesc și eu din politete și să-mi ațintesc din

nou privirea pe fereastră. Ar trebui să mă învălui în mantia amortelii și să uit de toate. Prefer, în schimb, să mă întorc spre ea și să-i acord toată atenția mea.

— Știi cumva ce-a pățit cu un an în urmă? Ce l-a făcut să se schimbe și l-a determinat să părăsească scena?

— Nu știi sigur, îmi răspunde, ridicând o singură dată din umeri, iritată, parcă, de întreaga poveste. Au circulat zvonuri, firește, conform cărora a lăsat o fată însărcinată și a încercat apoi să mușamalizeze afacerea; sau că ar fi fost implicat în afaceri cu droguri. Gura lumii e slobodă. Dar nimic din toate astea nu par a-i sta în fire. Altceva l-a determinat să renunțe la muzică, ceva mult mai grav decât toate aceste bârfe.

Avionul începe iar să se clatine când intrăm într-o altă zonă de turbulențe, iar stewardesa se prinde cu mâinile de spătarul scaunului ca să nu cadă.

— Pune-ți centura!

Turbulențele nu mă sperie. Mă uit pe fereastră, cu sufletul pustiu și gol, în timp ce începem să aterizăm. Los Angeles-ul ni se dezvăluie zugrăvit în nuanțe argintii și albastre. Oceanul se întinde cât vezi cu ochii, împletindu-se cu cerul, și mă simt deodată copleșită de un sentiment de ușurare – am ajuns acasă.

Soarele strălucește sus pe cer când aterizăm pe același aeroport privat. Pe pistă, lângă portiera din spate a mașinii lui Tate, mă așteaptă Hank. Când îl văd, îmi stăpânesc cu greu lacrimile. Altceva care și-a sacrificat Crăciunul pentru Tate.

— Caleașca vă așteaptă, *milady*, spune Hank, cu falsă veselie în glas, când mă urc în mașină și aștept să mi se aducă bagajul.

Când se urcă și el la volan, îi simt privirea ațintită asupra mea prin oglinda retrovizoare. Mă cufund pe banchetă,

sperând să nu-l aud pomenind numele lui Tate sau încercând să-mi spună că, în adâncul sufletului său, este un băiat bun, cu inimă mare.

— Hai să mergem acasă, Charlotte! îmi spune, oftând, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

Deschid fereastra, dornică să simt mângâierea blândă a vântului. Scot mâna pe geam în timp ce străbatem pista de aterizare, bucurându-mă de aerul Californiei. Ne oprim la poartă și așteptăm să se deschidă.

În clipa aceea, însă, aud un iureș de glasuri și zgomotul – atât de binecunoscut – al blițurilor. Ne trezim înconjuțați de o mulțime de oameni cu aparate de fotografiat, ce se înghesuie unii într-alții, ca și când ar încerca să intre în mașină prin geamul deschis. Nu am timp să mă ascund – e prea târziu, aparatele reușesc să-mi surprindă chipul.

— Charlotte! strigă cu toții.

Știu cine sunt, realizez deodată. Dar cum? Cum au aflat că mă voi întoarce acasă în ziua de Crăciun când nici eu n-am știut asta până azi-noapte?

Printre înjurăturile lui Hank, încerc să derulez filmul înapoi și îmi amintesc de cei doi piloți noi despre care mi-a vorbit stewardesa. Oare ei le-au dezvăluit ziariștilor numele meu? Oare ei le-au spus că eu sunt fata misterioasă pe care Tate a ținut-o ascunsă?

Acum, însă, nici nu mai contează. Oricum, s-a terminat. Cu toate acestea, copleșită de spaimă, încerc cu disperare să ridic geamul, în timp ce Hank se luptă să-și croiască drum prin mulțimea din fața porții. Claxonează cu furie și amenință în stânga și-n dreapta – totul în zadar.

— Charlotte! *Charlotte!* continuă să mă strige. Cum e să te întâlnești cu cel mai sexy cântăreț din lume? Ai făcut

cunoștință cu părinții lui? Ți-a oferit cumva vreun inel?

Știu cine sunt, dar nu știu ce s-a întâmplat – nu știu că m-am întors mai devreme acasă pentru că Tate a pus capăt idilei noastre. Și, din această cauză, lucrurile par și mai greu de îndurat.

— Ține-te bine, draga mea! spune Hank, turând motorul ca să le dea de înțeles că nu glumește. E timpul să scăpăm de vulturi.

Geamul se închide în cele din urmă, blocând iureșul lumii de afară. Cu un scârțâit de roți, Hank pornește în trombă, îndepărtându-se de blițurile aparatelor de fotografiat.

Bunica nu e deloc înțeleghătoare cu mine – cel puțin, nu la început.

— Ce-ai crezut că se va întâmpla? mă întreabă, în timp ce stau, înfrântă și pustiită, la masa din bucătărie, cu bagajul încă la ușă.

— A fost o greșeală, îi răspund, privindu-mi mâinile ce mi se odihnesc în poală. N-ar fi trebuit să plec.

Gândul îmi zboară la mulțimea care mă aștepta la aeroport și la blițurile aparatelor de fotografiat. Când am ajuns acasă, Mia mi-a spus, cu un glas neobișnuit de blând, că fotografiile circulau deja pe Internet, apoi s-a făcut nevăzută în dormitorul ei – a înțeles, probabil, că bunica voia să vorbească cu mine între patru ochi. În momente ca acesta, mă bucur că nu am cont pe Twitter, pe Instagram sau pe Snapchat, unde aș fi nevoită să mă văd cum încerc cu disperare să închid fereastra mașinii.

Bunica împăturește un vraf de prosoape și aranjează borcănelele cu condimente pe blatul de bucătărie. E supărată. Iar când e supărată, se agită de colo-colo, încercând să-și găsească o ocupație.

— Îmi pare rău, îi spun apoi. Ai avut dreptate. Ai avut perfectă dreptate.

Se întoarce spre mine și văd cu uimire că are lacrimi în ochi.

— Bunico, îmi pare atât de rău!

Ea trage adânc aer în piept și mă ia în brațe.

— O să fie bine, îmi răspunde. Mă bucur că ai aflat acum înainte ca lucrurile să meargă prea departe.

Dar, stând cuibărită în brațele ei, am senzația că oricum lucrurile au mers prea departe. Eu am mers prea departe. M-am lăsat purtată de sentimente. Și acum nu mai știu cum să mi le stăvilesc.

Cincisprezece

Îmi face bine că trebuie să mă întorc la școală pentru că astfel îmi păstrez mintea ocupată. Ultima săptămână de vacanță mi-am petrecut-o acasă, evitând tot ce mi-ar putea aduce aminte de Tate. Am lucrat ore suplimentare la Bloom Room, dar tot n-am reușit să-mi desprind gândul de la el.

Carlos își pune brațul pe umărul meu, obligându-mă să adopt mersul lui în timp ce ne îndreptăm spre ora de engleză.

— Oricum, nu mi-a plăcut niciodată muzica lui, îmi spune el, țănoș, cu bărbia ridicată, croindu-ne drum prin marea de liceeni ce ne ținuiască cu privirea.

Toată lumea știe de-acum. Toată lumea știe că eu, Charlotte Reed, am avut o aventură cu Tate Collins. Și acum mă scrutează cu toții cu privirea. Mă privesc de parcă ar încerca să vadă ceva ce au ratat în acești patru ani – ceva ce le-a scăpat. Dar am rămas aceeași Charlotte, cel puțin, la suprafață. Poate doar ceva mai blondă.

— Frumoasă încercare! îi răspund lui Carlos. Ești obsedat de muzica lui.

El mormăie și își dă la o parte părul de pe ochi.

— Nu mai sunt. I-am șters toate cântecele din play-listurile mele, chiar și albumul *Love is a Verb, Live Tour*.

Se oprește, de parcă s-ar aștepta să fiu impresionată, apoi continuă:

— L-am șters definitiv din viața mea.

— Mi-ar plăcea să apăs pe un buton de *delete* și să-l șterg și eu din viața mea.

— Ar trebui să existe o aplicație pentru asta.

— Da. Aș da și nouăzeci și nouă de cenți pentru o asemenea

aplicație, îi răspund, zâmbind.

— Vezi? îmi spune Carlos, făcându-mi cu ochiul și înghiontindu-mă ușor. Nu ți-ai pierdut simțul umorului. O să-ți revii.

Dar nu sunt atât de sigură. Cu toate astea, zilele și săptămânile trec una după alta, în ciuda amintirilor copleșitoare ce-mi înnegurează sufletul – îi simt mâinile pe trupul meu ca în prima noapte în care am dansat pe iarbă, purtați pe aripile muzicii sale, și îi văd buzele contopindu-se perfect cu ale mele, de parcă eram hărăziți unul altuia. Încerc să-mi spun că nimic din toate astea nu s-a petrecut vreodată. Mă îngrop în muncă și în pregătirea pentru facultate. Îndes în plase toate hainele pe care mi le-a cumpărat de la Barneys – intenționez să i le dau Miei sau să le donez vreunui magazin second-hand. Deocamdată, însă, nu-mi vine să fac nici una, nici alta, așa că le ascund într-un colț al dulapului – ca să nu le mai văd. Spre marea bucurie a Miei, seara, după ce mă întorc de la florărie, stau cu Leo, făcând, astfel, tot ce-mi stă în putință să nu rămân niciodată singură.

Cedez rugămintelor lui Carlos și mă duc cu el la petreceri în speranța că, astfel, voi reuși să-mi alin sufletul frânt. Beau bere (de fapt, o bere, dar mi se pare atât de respingătoare, că nu mai pun gura pe alta). Încerc să socializez. Particip la întâlnirile de pe plajă, din jurul focurilor de tabără, și vorbesc cu colegi de liceu pe care îi cunosc doar în trecut. Uneori, când avem parte de o pățanie nostimă (ca cea în care Alex Gorza și-a pierdut șortul în valurile furtunoase ale mării), râdem toți cu poftă și, în strălucirea caldă a focului, uit pentru o clipă tot ce s-a întâmplat.

Apoi, însă, mă trezesc cu ochii pironiți în flăcări și gândul îmi zboară la Tate.

La Tate.

Și iar la Tate.

Așa se face că, într-o seară, ajung la petrecerea aniversară a lui Alison Yarrow. Părinții ei urmează să plece din oraș pentru ca ea să-și invite toți prietenii. Astfel, ziua ei de naștere devine evenimentul anului pentru liceenii din Pacific Heights. Chiar mai important decât balul de absolvire.

N-am fost niciodată invitată la petrecerile ei aniversare. Și nici nu voiam să mă duc.

Dar anul acesta, Alison mă oprește pe hol, înainte de ora de analiză matematică, și mă invită personal.

— Sper că o să vii, îmi spune ea, de parcă prezența mea la petrecerea ei aniversară îi va consolida popularitatea în liceu.

Toată lumea crede că eu și Tate suntem încă împreună, în ciuda nenumăratelor mele tăgăduieli, sau poate simplul fapt că *am fost* împreună este suficient să mă catapulteze spre o stratosferă socială cu totul diferită.

Îl iau pe Carlos și pornim spre casa lui Alison de la poalele dealului Hollywood Hills. N-aș putea spune că Alison este bogată, dar are piscină, iar curtea din spatele casei, luxoasă și foarte îngrijită, este opera unui grădinar, care vine la ei o dată pe săptămână.

Alison mă vede imediat cum intrăm pe ușile glisante în curtea interioară și vine fuga spre noi, îmbrățișându-mă cu căldură.

— Ai venit! strigă ea, ținându-mă încă în brațe, de-ai zice că suntem prietene de la grădiniță. Găsiți acolo tot ce vreți – bere, cocktailuri margarita și mici gustări, adaugă apoi, cu un gest nonșalant al mâinii. Luați-vă ceva de băut și haideți cu mine în pavilionul de lângă piscină!

Îmi arunc ochii peste umărul ei și privesc pavilionul a cărui

pânză albă, ce joacă rol de acoperiș, se agită în bătaia vântului. Lacy Hamilton și Jenna Sanchez stau rezemate pe o saltea albă, afișând o superioritate regală.

Eu și Carlos stăm unul lângă altul pe un șezlong și examinăm petrecerea ca niște antropologi sociali. După un timp, Carlos se duce să mai ia o bere și aud pe cineva în spatele meu.

— Charlotte Reed! strigă vocea și mă întorc spre posesorul ei.

Toby McAlister – beat criță, cu obraji roșii și părul răvășit, ca după o întâlnire extrem de apropiată cu una dintre liceenele din anul doi, cu care flirta ceva mai devreme. Îmi amintesc de platanul de la școală a cărui scoarță poartă amprenta iubirii de-o vară dintre Toby și Alison – o versiune, în viziunea lor, a fotografiilor imortalizate de paparazzi. Mă întreb dacă inițialele scrijelite pe scoarța copacului le trezesc amintiri dureroase. Mă îndoiesc, de vreme ce Toby pare să se simtă în largul lui aici.

— Dar petrecerile astea nu sunt oare sub demnitatea ta? mă întreabă el. Doar ai ajuns vedeta liceului. Am auzit de idila ta cu Tate Collins.

Mă abțin, cu greu, să nu-mi dau ochii peste cap. Dacă aș fi cerut câte un dolar tuturor celor care au pomenit, în ultimele săptămâni, numele lui Tate, n-ar trebui să mai încerc să obțin bursă de ajutor social pentru anul viitor.

— S-a terminat.

Poate, dacă o spun de „n” ori, nu mă va mai durea atât de tare.

— Grozav! îmi răspunde, ridicând din umeri. Se pare că ai nevoie de o bere, îmi spune apoi, oferindu-mi un pahar roșu cu un lichid cafeniu și înspumat.

Este evident că nu s-a mulțumit doar cu una singură.

— Nu beau. Sunt cu mașina.

— Un șofer responsabil, îmi răspunde, râzând cu gura până la urechi și dezvăluindu-și dantura perfectă.

Toby McAlister este un băiat chipeș. Problema e că o știe și el.

Îi zâmbesc vag.

— Piscina, îmi spune apoi, arătându-mi cu mâna apa liniștită. Înoți?

— Mă întrebi dacă știu să înot?

— Te întreb dacă vrei să înoți cu mine.

Sughiță și ia o înghițitură din paharul pe care mi l-a oferit doar cu câteva clipe mai devreme.

— Hai, Charlotte! insistă el, rostindu-mi numele pe un ton apăsător și ridicând din sprâncene într-un gest menit să joace rolul unei invitații.

— Nu, mulțumesc, îi răspund, întorcându-mă cu fața spre grădină. Cred că o să plec.

— Nu poți să pleci, îmi spune, apucându-mă de brațul drept.

Își înfinge degetele în brațul meu, nu în mod intenționat, ci pentru că încearcă să-și mențină echilibrul. Dar mă împinge spre marginea piscinei.

— Toby! îl strig, încercând să-l împing cu cealaltă mână.

Ne clătinăm, însă, amândoi, gata să ne prăbușim în apă. Carlos îmi sare în ajutor și mă prinde înainte de a cădea.

— Ești un ticălos, îi spune Carlos lui Toby, prăbușit în iarbă.

— N-a vrut să înoate cu mine, îi răspunde el, printre chicoteli, stând întins pe spate, cu brațele depărtate și ochii ridicați spre cer.

Nu pare grăbit să se ridice.

— Trebuie să plec, îi spun lui Carlos, iar el încuviințează din cap. Ai cu cine să te întorci acasă?

— O să iau un taxi. Doar mă cunoști, adaugă apoi, fluturându-și genele negre. Îmi place să călătoresc numai cu limuzina mea particulară.

Rostește cuvintele cu un accent britanic, pretențios și fals, și schițez un zâmbet ca să-i dau de înțeles că nu sunt supărată pentru că vrea să mai stea la petrecere.

— Scrie-mi când ajungi acasă! îmi spune apoi.

— Așa o să fac.

Strada pe care locuiește Alison este îngustă, în pantă și străjuită pe o parte de mașini. Nu există felinare – doar câte un bec răzleț rămas aprins pe verandele caselor spulberă întunericul.

Un câine latră când trec pe lângă un gard și grăbesc pasul.

În clipa aceea, un scârțâit – ca niște pași ce calcă pe pietriș – tulbură tăcerea sinistră. Simt fiori reci pe șira spinării și spaima mi se cuibărește în suflet.

— Carlos? strig, cu glas tare.

Ceva se mișcă în spatele meu la câțiva metri depărtare: o umbră se ascunde în gardul viu ce străjuiește trotuarul. O siluetă umană.

Cineva e acolo... Cineva mă urmărește.

Pentru o clipă, o fracțiune de secundă, mă las furată de gândul că e Tate. Poate i s-a făcut dor de mine și a venit să mă recucerească. Dar nu văd nici urmă de Tesla prin preajmă, așa că distrug gândul fără milă înainte ca speranța să-și croiască drum în sufletul meu, alungând spaima. Trebuie să plec cât mai repede de aici.

Ajung la mașină și îmi caut cheile cu mâini tremurătoare. Trântesc portiera cu zgomot și arunc o privire în oglinda

retrovizoare: trec una, două, trei clipe înspăimântătoare – nici urmă de umbră.

O lovitură în portieră mă face să țip, tresărind de spaimă.

Dar e numai Toby McAlister, susținut de Alex Garza și Len Edwards. Mâna lui Toby îi alunecă pe parbrizul mașinii mele în timp ce colegii lui îl cară cu ei. Toby se balansează tot drumul.

Vreau să plec cât mai repede de aici.

Dar, în loc să mă îndrept spre casă, o iau spre vest. Nu pot să mă duc la culcare când înot într-un iureș de gânduri. Străbat autostrada PCH⁷, prea nervoasă ca să dorm. E târziu, iar autostrada se întinde, șerpuitoare, în fața mea. În stânga, oceanul întunecat pare un abis gata să mă înghită. Ajung în Malibu și mă opresc pe plaja Playa Point. Parcarea e goală. Noaptea e răcoroasă, iar cerul e învăluit de nori, ascunzând luna printre faldurile pufoase ale mantiei lor.

Stau pe plajă aproape o oră și privesc valurile înspumate spărgându-se de mal. Îmi amintesc noaptea în care i-am spus lui Tate că îmi doresc uneori să mă las purtată pe undele oceanului spre un tărâm îndepărtat. Spre o altă viață.

Mă dezbrac de haine – o umbră în întuneric.

Intru în apă, lăsând valurile să-mi mângâie, rând pe rând, coapsele, talia și pieptul, apoi mă arunc în adâncuri.

Undele se sparg în jurul meu. Scot bule pe nări și pe gură, iar când mă ridic, în cele din urmă, la suprafață, dau afară aerul din plămâni. Mă întorc pe spate și privesc cerul nemărginit și întunecat.

Îmi simt buzele sărate – și mă gândesc din nou la Tate.

Îmi cufund iar capul sub apă, încercând să mi-l șterg din

⁷ Pacific Coast Highway.

gânduri, încercând să șterg stigmatetele pe care mi le-au lăsat pe trup atingerile sale.

Valurile mă atrag în depărtare spre locul în care oceanul albastru se îngemănează cu orizontul întunecat. Nu mă împotrivesc. Mă las în voia lor. Vreau doar să uit totul.

Noaptea mă învăluie în mantia sa neagră, iar timpul pare să se fi oprit pe loc. Plutesc în voia soartei și a valurilor.

În clipa în care simt fiori reci din cap până în picioare și încep să tremur ca varga, fac cale întoarsă spre mal.

A plecat pentru totdeauna, îmi spun în gând.

Şaisprezece

E doar 11 februarie şi toată lumea vorbeşte deja de Valentine's Day. Liceenii au petrecut ultima săptămână decupând inimi de hârtie şi făcând bannere pe care le vor agăţa deasupra uşilor şi holurilor din liceu, celebrând astfel apropierea celei mai aşteptate sărbători din şcoală – cea în care toată lumea îşi mărturiseşte pasiunile ascunse şi se sărută, puţin cam prea mult, pe coridoare înainte de intervenţia vreunui profesor.

Cam pe la amiază, dulapurile şcolii sunt deja tapetate cu inimi roşii şi roz, încărcate de mesaje secrete. Este o tradiţie să lipeşti inimi pe dulapul iubitului tainic. Cei care primesc cele mai multe inimi de Valentine's Day sunt cei mai doriţi... şi, fireşte, cei mai simpatizaţi. La sfârşitul orelor, dulapul nostru rămâne la fel de gol ca la început. Eu mă simt uşurată, dar Carlos pare înfrânt.

— O să uiţi totul până la următorul Valentine's Day, îi spun eu, încercând să-l consolez.

De fapt, cred că încerc să mă conving pe mine.

În după-amiaza aceea, stau vreo cinci minute cu capul pe volan înainte de a-i scrie un mesaj lui Holly, întrebând-o dacă poate să mă lase liberă în seara aceea. M-a rugat să lucrez câteva ture suplimentare, pentru că este una dintre săptămânile noastre aglomerate şi nu-mi place s-o las de izbelişte. Îmi răspunde, însă, imediat şi îmi spune să mă duc acasă, urmând să ne vedem zilele următoare. Este extrem de înţelegătoare cu mine de când m-am despărţit de Tate – o consecinţă, probabil, a inimii ei incurabil de romantice. Mă duc, aşadar, acasă şi mă culc, sperând că somnul mă va ajuta

să-mi revin.

Când îmi sună alarma de la telefon la ora 18:00, mă trezesc cu greu. Am cursuri de pregătire la UCLA în seara asta și, dacă voi lipsi, aş putea să-mi pierd poziția.

— Vrei să te duc eu cu mașina? se oferă Mia când intru în bucătărie.

— Nu, mă descurc, îi răspund, luând o felie de pizza rece, de ieri, făcută de bunica.

Campusul de la UCLA este învăluit în tăcere la această oră târzie – doar câteva cursuri serale animă complexul pustiu al facultății, așa că reușesc să parchez mașina în apropierea clădirii, unde se află laboratorul profesorului Webb.

Luminile sunt aprinse în laborator, dar nu e nimeni înăuntru. Cred că, în seara asta, voi lucra aici doar cu Rebecca, o studentă la UCLA, dar se pare că n-a ajuns încă.

Îmi las geanta pe un scaun rotativ și îmi pun unul dintre halatele agățate în spatele ușii. Astăzi trebuie să supraveghem un grup de spori de ciuperci supuși unui mediu extrem de umed ca să vedem dacă vor răspândi mai puțin de o mie de spori. Se pare că nu vom avea mai nimic de făcut în seara asta decât să privim și să așteptăm.

Mă așez pe un scaun și îmi scot telefonul. Mă gândesc să-l sun pe Carlos ca să-mi omor timpul până la venirea colegei mele de laborator, când aud ușa deschizându-se. Închid telefonul și îl bag în buzunar.

— Bună, Rebecca, o salut, întorcându-mă spre ușă.

Dar nu e Rebecca.

Ci Tate, care stă încremenit în pragul ușii. Pare să nu fi dormit de câțva timp – are ochii întunecați și adânciți în orbite.

Dar e la fel de fermecător ca întotdeauna – cu aceeași mină încrezătoare și același chip perfect, ce nu poate fi descris în

cuvinte, chiar dacă privirea poartă amprenta durerii și a suferinței. Inima îmi tresaltă în piept și abia mă abțin să nu mă arunc în brațele lui.

— Înainte să spui ceva, lasă-mă să-ți explic! începe el.

Mă ridic de pe scaun și îmi încrucișez brațele pe piept, spunându-mi că nu vreau să am de-a face cu el.

— Nu e cazul s-o faci, îi răspund eu. Relația noastră n-are cum să meargă. Suntem prea diferiți.

— Nu cred, îmi spune, apropiindu-se ușor și tulburându-mi deopotrivă trupul și sufletul. Știu că am dat-o în bară. Și îmi pare nespus de rău. N-ar fi trebuit să te las să pleci din Colorado. N-ar fi trebuit să te resping.

Scrâșnesc din dinți și încerc să mă opresc.

— Dar ai făcut-o. M-ai alungat din casa părinților tăi în ziua de Crăciun. Poți să-ți imaginezi oare cât de tare m-ai rănit? Poți oare să înțelegi? Experiențele anterioare ți-au pustiit atât de tare sufletul, încât nu-ți mai dai seama că îi distrugi pe cei din jur?

— Charlotte!

Mă scrutează cu ochii lui sfredelitori, dar mă uit în altă parte, căci nu vreau să mă las purtată de vraja privirilor sale.

— Numai la tine mă gândesc, îmi spune apoi. Am senzația că o să înnebunesc fără tine.

Îmi încleștez mâinile în pumni, înfigându-mi unghiile în palme, și îi întâlnesc privirea.

Ușa laboratorului se deschide în clipa aceea și Rebecca intră înăuntru.

— O, bună! spune ea, oprindu-se brusc când îl vede pe Tate. Îmi pare rău că am întârziat, adaugă, din reflex, cu ochii încă ațintiți asupra lui.

Îmi dau seama că l-a recunoscut. Știe prea bine cine este, iar

descoperirea a făcut-o să încremenească pe loc.

— Putem să stăm puțin de vorbă în altă parte? întrebă Tate, ținându-mă încă cu privirea. Doar câteva clipe.

— Nu pot. Trebuie să lucrez.

— Nu, intervine Rebecca, ocolindu-l pe Tate, de parcă s-ar teme să-l atingă, apoi își lasă rucsacul pe podea și ia un halat din cuier. Ne uităm toată seara la niște exemplare de spori – nimic palpitant. Te acopăr eu, Charlotte.

Reușește de minune să nu-l scruteze cu intensitate. Știe și ea, ca toată lumea, de scurta mea idilă cu celebrul Tate Collins, dar a avut mereu decența să nu aducă subiectul în discuție. Acum simte, probabil, încordarea dintre noi.

Tate continuă să mă privească cu ochi sfredelitori. Îmi scot, în cele din urmă, halatul și îl arunc pe un scaun. Vreau să termin odată cu povestea asta.

— Lipsesc doar un minut, îi spun Rebeccăi, fără să-mi desprind ochii de la Tate.

— Nu e nici o grabă, îmi răspunde ea.

Îl urmez pe Tate pe hol, apoi în parcareă întunecată. Odată ajunși afară, mă apucă de mână și, așezându-se în fața mea, mă ținutuește cu spatele de zidul clădirii cenușii.

— Nu pot să trăiesc fără tine, îmi șoptește el.

— Dar nici cu mine nu poți să trăiești, îi răspund, susținându-i privirea. Dacă nu vrei să-ți pui sufletul pe tavă, adaug, cu glas ferm și aspru.

Îmi amintesc apoi săptămânile petrecute fără el și simt din nou singurătatea ca pe o durere viscerală.

— Spune-mi cine ești cu adevărat ca să am încredere în tine! Spune-mi prin ce-ai trecut ca să înțeleg de ce te porți astfel!

Mă îndepărtez ușor de zid ca să nu mai stau încătușată între brațele lui. Întunericul ce învăluie parcareă este spulberat pe

alocuri de lumina difuză a felinarelor.

— Am făcut greșeli în trecut. Am rănit oameni. Nu mai pot să îndrept lucrurile. Dar nu vreau să repet greșelile cu tine. Știi și înțeleg prea bine că ești supărată.

Mă urmărește cu privirea, dar îmi acordă spațiul de care am nevoie.

— Am crezut că – dacă aveam să planific fiecare detaliu în parte, dacă aveam să controlez fiecare mișcare – relația noastră avea să meargă...

— Nu-mi vine să cred că ți-am acceptat condițiile de la bun început, explodez, copleșită de mânie și rușine. Nici măcar n-a fost vorba de o relație, ci doar de un alt joc de-al tău. Am fost o simplă marionetă pe care ți-a plăcut s-o mânuiеști după bunul tău plac. Iar când am depășit bariera – când am intrat în noaptea aceea în camera ta – ai intrat în panică. Și mi-ai refuzat singurul lucru pe care mi-l doream cu adevărat – pe tine.

— Știu că am dat-o în bară.

Face încă un pas spre mine – aproape imperceptibil – dar nu mă îndepărtez când întinde mâna și își trece degetele prin părul meu.

— Dar am nevoie de tine, Charlotte. Când sunt cu tine, redevin vechiul Tate Collins. Am început să compun din nou – am piese pentru un nou album. Aproape că și uitasem de ce mi plăcea atât de mult să fiu cântăreț. Cu tine, însă... Totul s-a schimbat. Am nevoie de tine în viața mea. Ca să-mi reamintești de ce sfârșitul filmului *Casablanca* nu este corect. Ca să mâncăm împreună șerbet de limete și ca să te văd zâmbind ca nimeni altcineva. Ca să te aud vorbind despre viitor și ca să văd lumea prin ochii tăi. Pot să mă schimb, dar trebuie să-mi dai șansa să ți-o dovedesc.

Simt fiori prin tot trupul sub imperiul atingerilor sale și închid ochii, apoi îi deschid din nou.

— O relație nu poate să meargă în felul ăsta, Tate. Nu poți să mă respingi de fiecare dată când mă apropii prea mult.

— O știi prea bine.

— Și de ce acum? De ce-ai venit să mă cauți acum după săptămâni întregi de tăcere?

— Pentru că n-am mai putut să îndur toată situația asta. De la Crăciun nu mai reușesc să-mi revin. N-am mai putut să rezist. Trebuia să te văd. Trebuia să încerc.

Se oprește câteva clipe, scrutându-mi, șovăitor, chipul.

— Te rog, Charlotte!

— Dar trebuie să-mi oferi accesul complet în viața ta, îi răspund, ca și când aș cocheta cu ideea de a ne împăca. Trebuie să-mi împărtășești gândurile și sentimentele tale, nu doar să dispari pe neașteptate.

— Țiți promit, îmi răspunde, retrăgându-și mâna de pe chipul meu. Dumnezeu, Charlotte, îmi pare nespus de rău!

Trag adânc aer în piept, apoi expir.

— Dacă vrei să dăm o șansă relației noastre, atunci va trebui să renunți la toate barierele – la încercările de a controla lucrurile și de a mă proteja. Trebuie să mă lași să iau propriile decizii. Trebuie să ai încredere în mine.

— Dar am încredere în tine, îmi răspunde, sfredelindu-mă cu ochii lui pătrunzători și amintindu-mi cu câtă ușurință poate să citească până și cele mai ascunse taine ale sufletului meu. Ești totul pentru mine. Și am nevoie de tine.

Și eu am nevoie de el. Inima îmi bate frenetic în piept.

Mă aplec și îi ating ușor buzele cu ale mele. Mă prinde cu mâinile de păr și mă trage spre el, devorându-mi gura cu nesaț. Mă sărută cu disperare de parcă n-ar vrea să-mi mai dea

drumul vreodată.

— Nu mă interesează nimic altceva. Te vreau doar pe tine pe tine, cel adevărat, îi spun, spulberând vraja sărutului.

Cu nici o oră în urmă, credeam că nu aveam să-l mai văd vreodată. Acum, însă, în timp ce ne contopim buzele, un alt gând îmi trece prin minte, un gând pe care nu pot să-l ignor. Un gând ce-a început să-mi încolțească în suflet cu mult înainte de călătoria în Colorado.

— Vreau să fim împreună. Și mai vreau...

Mă opresc, gătită de emoție, căci nu știu cum să-mi îmbrac mărturisirea în cuvinte. Apoi, însă, ele prind singure formă.

— Te vreau pe tine – cu totul.

Se retrage ușor și îmi cuprinde fața în căușul palmelor. Ochii lui îmi spun că înțelege prea bine la ce mă refer. Că m-am săturat să tot aștept.

— Și eu te vreau, îmi răspunde, cu glasul lui amețitor.

Atingerile sale devin acum tot mai lacome și pasionale. Fluturii din stomac par să-și ia, frenetici, zborul, dar spaima le frânge din nou aripile. Nu pot să-i spun bunicii că ne-am împăcat. În nici un caz după tot ce s-a întâmplat.

— Tate... am putea să... să păstrăm totul secret? Cel puțin, deocamdată? Știu că nu e ușor, cu paparazzi pe urmele noastre, dar...

— Facem cum vrei tu, îmi răspunde.

Îl cuprind în brațe și îi sorb parfumul, în timp ce buzele îmi zăbovesc pe gâtul lui. Ar fi atât de ușor să ne sărutăm din nou, să-l las să mă ținutiască de zid și să-i simt mâinile pe trupul meu. Aș putea să uit de laborator și să mă abandonez cu totul în brațele lui, pierzând noțiunea timpului. Îmi pun, însă, mâinile pe umerii săi și îi spun că trebuie să plec.

Pornesc spre ușă, dar mă trage înapoi, sărutându-mă încă o

dată – cu nesaț și pasiune – apoi îmi dă drumul.

— N-am de gând să te mai pierd vreodată, îmi spune apoi.

— Asta sper și eu, îi răspund, intrând în laborator.

Șaptesprezece

Duminică după-amiază, eu și Carlos stăm în tribuna sălii de sport și privim repetițiile pentru *Visul unei nopți de vară*. Premiera piesei va avea loc peste două săptămâni, iar Carlos scrie un articol despre ea în ziarul *The Banner*. Eu mă ocup de fotografii.

În mod normal, aș fi încântată să-mi perfecționez talentul fotografic cu echipamentul învechit al școlii, dar este duminică – și Valentine's Day – și aș prefera să fiu oriunde în altă parte, dar nu aici. De fapt, aș vrea să fiu într-un singur loc – cu Tate. Nu l-am mai văzut de când a venit, pe neașteptate, în laborator acum trei zile, dar am sentimentul că astăzi voi primi vești de la el.

— Decorul e cam sărăcăcios, spune Carlos, în șoaptă.

— Nu cred că l-au terminat încă. Dar nu poți să scrii asta în articol.

— Cred că Puck⁸ are pantalonii rupți între picioare.

— Da, dar nici asta nu poți să scrii în articol. Și de ce te uiți între picioarele lui? Îl întreb, ridicând o sprânceană.

— Întrebarea corectă este – *tu* de ce nu te uiți? Trebuie să recunoști că Jake Cline este extrem de sexy în rolul lui Puck.

— Și eu care credeam că ești îndrăgostit până peste cap de Alan Gregory, îl tachinez eu.

— Sunt. Mă gândeam, însă, că Jake ar putea fi o partidă interesantă pentru tine, îmi răspunde Carlos, făcându-mi cu ochiul.

Îi evit privirea, mistuită de remușcări. Nu știe că m-am împăcat cu Tate. Și nici n-am de gând să-i spun. Cel puțin, nu

⁸ Puck – personaj din piesa lui William Shakespeare, *Visul unei nopți de vară*.

încă. Mi-a împărtășit suferința și resentimentele față de Tate și nu știu cum aș putea să-i explic faptul că l-am iertat.

— Nu mă interesează altă partidă, îi răspund.

— Dar te-ai uitat bine la pantalonii ăia? Hai să fim serioși! Ai văzut ce ascund?

— Carlos! exclam, întorcându-mă iute pe bancă și dându-i o palmă peste picior.

— Ce e? mă întreabă, ridicând din umeri, cu o privire nevinovată pe chip. Încerc doar să te ajut să găsești o sursă de distracție.

Îi întâlnesc privirea și pufnim amândoi în râs, ținându-ne mâinile la gură ca să nu întrerupem cel de al doilea act al piesei.

Fac câteva fotografii din scaun, apoi mă apropiu de scenă ca să surprind mai bine decorul încă neterminat. Trebuie să fie cât mai bune pentru articolul care va apărea.

— Ți-a vibrat telefonul în geantă, îmi spune Carlos când mă întorc în tribună, fără să-și ridice ochii din paginile agendei.

Îmi scot telefonul și citesc mesajul lui Tate: *Vii la mine acasă în 15 minute?*

Sunt la școală, îi răspund.

Un alt mesaj apare imediat: *Atunci peste douăzeci?* Schițez un zâmbet, dar îl șterg imediat de pe buze de teamă să nu mă vadă Carlos.

S-a făcut.

Îmi trimite apoi codul de securitate al porții de la intrare, iar eu închid telefonul și îl țin strâns în mână.

— Hei! îi spun lui Carlos. Trebuie să plec.

— Unde? mă întreabă, ridicându-și privirea.

— Păi... la laboratorul de la UCLA. Profesorul vrea să completez niște formulare.

— Duminică după-amiază?

— Da, știu. E aiurea. Dar trebuie să plec.

— Încă nu s-au terminat repetițiile.

— Dar am făcut fotografiile. Îți promit că vor fi la înălțimea cronicii tale, îi răspund, punând aparatul în geantă și aruncând geanta pe umăr. Te sun mai târziu, adaug, făcându-i cu mâna și retrăgându-mă un pas.

— Bine. Halal prietenă mai ești! spune Carlos, tachinându-mă.

Îmi dau prea bine seama că nu e deloc încântat că îl las de izbeliște. Mai ales, de Valentine's Day, când ar trebui să ne vărsăm împreună amarul singurătății.

Mă duc în fugă la mașină, arunc geanta pe scaunul din dreapta și mă urc la volan, în timp ce inima îmi bate frenetic în piept.

Pe alea ce duce spre casa lui Tate, tastez codul de acces și privesc, zâmbind, cum poarta masivă din metal se deschide, lăsându-mă să intru. L-am rugat să-mi ofere accesul necondiționat în viața lui; faptul că mi-a încredințat codul de securitate reprezintă un început promițător. Parchez mașina și urc treptele spre ușile impunătoare de la intrare. Sunt gata să bat când observ că una dintre ele este întredeschisă. O împing ușor.

— Tate! îl strig.

Dar nu primesc nici un răspuns.

Casa este învăluită în lumina difuză a becurilor de pe pereți.

— Tate! îl strig din nou.

Nimic – aceeași tăcere.

Mai fac câțiva pași și intru în livingul imens și elegant. Ating cu degetele fereastra ce dă spre piscina din curtea

interioară și spre tabloul strălucitor al Los Angeles-ului.

Nu-l aud pe Tate apropiindu-se până în clipa în care îmi cuprinde talia cu brațele.

— Bună, îi spun, vrând să mă întorc cu fața spre el.

Dar mă ține strâns în brațe, plimbându-și ușor buzele pe gâtul meu. Atingerea gurii sale îmi stârnește fiori de plăcere, pârlolindu-mi sufletul și trupul deopotrivă.

Mă întoarce apoi cu fața spre el și îmi oferă o cutiuță albastră, legată cu o panglică albă.

— La mulți ani de Valentine's Day! îmi spune, cu simplitate.

Iau cutiuța din mâna lui și realizez că este prima oară când primesc un cadou de Valentine's Day.

— Dar eu nu ți-am luat nimic, îi răspund.

Aș vrea să mă fi gândit la un cadou, chiar dacă habar nu am ce-ai putea să-i cumperi unui om care are, probabil, tot ce-i trebuie.

— Ba da, îmi spune, cu glas duios. Ești aici – și asta e tot ce mi-am dorit.

Ridic o sprânceană, apoi desfac panglica ce leagă cutiuța. Când descopăr ce ascunde înăuntru, mă uit din nou la el.

— E...

— Nu-mi spune că e prea mult! mă întrerupe înainte de a-mi duce gândul la bun sfârșit.

Îmi plimb degetele pe brățara de argint încrustată cu diamante. O iau din cutie, cu mâini tremurătoare, admirându-i frumusețea, strălucirea și delicatețea. Abia atunci îi zăresc talismanul prins de clema de închidere – un triunghi.

— Îți place? mă întreabă Tate, cu blândețe. M-am gândit că ar trebui să ai un triunghi permanent în locul celui desenat la încheietura mâinii.

— E incredibil, Tate. Nu-mi vine să cred că ai făcut asta.

N-am avut niciodată ceva mai frumos ca brățara asta și, chiar dacă nu îndrăznesc să-l întreb, sunt convinsă că a costat enorm.

Mi-o fixează apoi pe mâna stângă, chiar peste triunghiul desenat cu pixul. Diamantele strălucesc în lumina difuză din sufragerie. Privind-o, simt că nici n-o merit.

— Dacă nu-ți place, pot să comand alt model, îmi spune Tate, șovăitor, temându-se, parcă, de răspunsul meu.

Am senzația că așteaptă de zile întregi să-mi vadă reacția. Asta înseamnă că a comandat-o cu mult înainte de a ne împăca. Se pare că s-a gândit într-adevăr la mine în tot acest răstimp.

— Nu, îi răspund iute. E perfectă, Tate. O ador. Îți mulțumesc.

O ating cu cealaltă mână, uluită de faptul că a comandat ceva special pentru mine. Că și-a amintit de triunghiul desenat la încheietură; că și-a amintit semnificația lui.

Își ațintește din nou ochii asupra mea, stârnindu-mi valuri de căldură din cap până în picioare. Întind mâna și îmi plimb degetele pe maxilarul său, încercând să-l fac astfel să înțeleagă ce mult înseamnă gestul lui pentru mine.

— Vorbesc serios. Nu merit un cadou ca acesta.

— Sunt de acord, îmi răspunde. Meriți mult mai mult.

Zâmbesc și, ridicându-mă pe vârfuri, îmi lipesc gura de a lui. Mă sărută, la început, tandru și duios, apoi îi simt tot mai mult dorința pe buzele lacome. Pasiunea ne încinge simțurile.

— Ai vorbit serios în seara aceea? mă întreabă, mângâindu-mi urechea cu respirația sa fierbinte.

Inima îmi bate frenetic, gata să-mi iasă din piept – nu de teamă și nici cuprinsă de șovăială, ci sub imperiul adrenalinei

– al ferveorii pe care o simt în tot trupul. În seara aceea, i-am spus că îl vreau – cu totul. Și acum, mai mult ca oricând, după tot ce-am pățit împreună, știu că sunt pregătită. Vreau să împărtășim și această experiență – o experiență care ne va lega și ne va apropia și mai mult.

– Da, îi răspund.

– Ești sigură?

– Sunt sigură, îi răspund, simțind cum sângele îmi zvâcnește de dorință.

Camera lui Tate este imensă, învăluită într-o lumină difuză. Patul, frumos aranjat, este acoperit cu perne de un gri închis și cu o cuvertură de culoarea cărbunelui.

Degetele îi alunecă pe obrajii mei, obligându-mă să-mi îndrept din nou privirea spre el, apoi mă sărută cu buze lacome. Simt cum mă topesc în brațele lui, capitulând sub ardoarea atingerilor sale și dorindu-mi să-mi exploreze trupul cu mâinile.

Se retrage ușor, doar cât să-și scoată cămașa, dezvăluindu-și pieptul puternic și vânjos. Mă abțin cu greu să nu-l privesc cu gura căscată. Își pune din nou mâinile pe talia mea și îmi ridic privirea spre el, sorbindu-i chipul de o frumusețe aproape ireală.

Ochii întunecați îi licăresc fremătători când îmi dă părul la o parte de pe față.

– Ești atât de frumoasă, Charlotte! îmi șoptește, apoi mă sărută iar.

Mă așază ușor pe marginea patului și îmi mușcă colțul gurii. Îi ating cu mâna abdomenul și bicepșii puternici. Îmi ridică bărbia și își plimbă degetul pe buzele mele, apoi se apleacă și mă sărută. Închid ochii și îi simt atingerile, suave, la început, de parcă încearcă să-și amintească gustul buzelor mele.

— Mi-a fost dor de tine, îmi spune el, încingându-mi simțurile doar prin simpla rostire a cuvintelor.

Își strecoară apoi mâna pe piciorul și pe coapsa mea goală, oprindu-se în clipa în care îmi atinge lenjeria intimă. Își continuă explorările, zăbovind pe talie și înfigându-și degetele în șoldul meu. Îl sărut cu și mai multă ardoare, dorindu-mi să nu-mi mai dea drumul vreodată.

Mă întind pe pat, topindu-mă sub atingerile sale. Se așază și el deasupra mea și mă sărută pe gât. Îmi simt trupul mistuit și gândurile spulberate sub fervoarea mângâierilor sale și tremur înfiorată din cap până în picioare.

— Te simți bine? mă întreabă, cu glas duios, când mă vede trăgând adânc aer în piept.

— Da, îi răspund, în șoaptă.

Mâna îi alunecă, tandră, tot mai sus pe trupul meu. Stârnindu-mi fiori de plăcere și dorință.

— Ești atât de catifelată! îmi spune, sărutându-mă din nou pe gât.

Îmi aplec capul într-o parte, invitându-l să-și continue explorările.

— Te-a atins vreodată vreun băiat în felul acesta? mă întreabă, în șoaptă, cu glasul său calm și melodios, presărat cu tonalități profunde și amețitoare, ce mă lasă fără suflare.

— Nu, îi răspund, cu o voce pierdută.

Mâinile lui Tate par să-mi cunoască fiecare formă a corpului, învăluindu-mă ca unduirile apei în valuri de pasiune și dorință.

Îi ating pieptul cu degetele, plimbându-mă pe bicepsii lui puternici. Zăbovesc în jurul taliei blugilor și încerc să desfac nasturele de metal, dar Tate mă oprește cu blândețe.

— Lasă asta deocamdată! îmi spune, cu un zâmbet pe buze.

Îmi ridic capul ca să protestez, dar îşi contopeşte gura cu a mea, înăbuşindu-mi cuvintele în sărutări şi atingeri fierbinţi.

— E bine? mă întreabă Tate, cu glasul lui seducător.

Tresar înfiorată sub imperiul mângâierilor sale. Încerc să murmur un *da*, dar mi-e cu neputinţă să-mi stăvilesc simţurile înnebunate de dorinţă. Sângele îmi zvâcneşte în urechi şi strâng cuvertura în mâini, ţipând aproape fără suflare.

Mă prăbuşesc sub el şi îşi desprinde gura de pe buzele mele, apoi îşi strecoară degetele pe coapsa mea. Cu cealaltă mână mă ţine nemişcată ca să mă sărute încă o dată – încet şi duos.

Se răsucesce, zâmbind, pe spate şi mă trage spre el. Eu îmi aşez capul pe umărul lui.

— Te simţi bine? mă întreabă, în şoaptă.

— Mmm... îi răspund, neputând să spun mai mult.

— Bine. De data asta, voi proceda cu totul altfel. Vreau să mă asigur că eşti pregătită.

— Dar sunt pregătită, îi răspund, ridicându-mi capul ca să-l studiez.

Mă cuibăresc la pieptul lui, iar Tate îmi atinge chipul cu mâna. Şi începe să-mi fredoneze o melodie la ureche.

— E o piesă nouă?

— O melodie la care lucrez de câţva timp.

— Îmi place, îi spun, încă amestecată, parcă plutind.

— Voiam să-ţi spun că mă pregătesc să înregistrez un nou album, continuă Tate, mângâindu-mi părul cu respiraţia sa. Am compus deja majoritatea pieselor – datorită ţie. Ai devenit izvorul inspiraţiei mele.

Mă întreb cum aş fi putut să-l inspir tocmai eu – Charlotte Reed, o tociară prin excelenţă şi un şoarece de bibliotecă. Ideea mi se pare atât de absurdă, că pufnesc aproape în râs.

— Aveam nevoie de o muză, adaugă apoi, atingându-mi cu degetul buza de jos. Și ai devenit muza mea, Charlotte. Când suntem împreună, versurile mi se aștern cu ușurință în minte. Nu mi s-a întâmplat niciodată așa ceva. Aud melodiile în gând și nu fac decât să le transpun pe note. Abia aștept să le auzi.

— Uimitor! îi răspund.

Inima începe să-mi bată frenetic în piept, iar senzația că plutesc se risipește încetul cu încetul. Încerc să nu mă gândesc la articolele pe care le-am citit despre Tate Collins – idolul muzicii pop. Despre viața lui tumultuoasă, presărată cu femei și droguri.

— După cum o spui, am senzația că te aflai doar în căutarea unei surse de inspirație. E adevărat?

— Nu, îmi răspunde iute, așezându-se deasupra mea ca să mă poată privi în ochi. Mi-aș dori să fim împreună și dacă n-aș putea să aștern pe hârtie nici măcar o singură notă. Muzica m-a ajutat, însă, mereu să-mi mențin echilibrul. Am nevoie de ea. Iar tu mă ajută s-o regăsesc doar prin simpla ta prezență.

— Dar cum va influența acest lucru relația noastră? îl întreb, oftând adânc.

— Voi petrece foarte mult timp în studio, recunoaște el. Albumul trebuie să iasă perfect. Am abordat o direcție nouă și trebuie să creez o legătură puternică între această nouă abordare și fanii mei, continuă Tate, scrutându-mă cu ochii lui sfredelitori. Dar îți promit că o să-mi fac timp să ne vedem cât pot de des, Charlotte. Ești totul pentru mine. Sper că știi asta.

Încuviințez din cap, încercând să ignor teama ce mi se cuibărește în suflet.

— Totul o să fie bine, vei vedea, mă asigură, înainte de a mă săruta din nou. Dar marți trebuie să plec la New York.

Schițez un zâmbet vag pe buze și dau aprobator din cap,

dar îmi simt inima frântă la gândul că trebuie să ne despărțim din nou – acum când abia ne-am regăsit.

— Nu există studiouri și aici, în Los Angeles?

— Mă întâlnesc cu producătorul unui studio de înregistrări, care este cel mai potrivit pentru albumul meu. Înțelege noua mea abordare muzicală – necenzurată și autentică. Mai puțin prelucrată. Este foarte ocupat și ajungi extrem de greu la el, dar impresarul meu a obținut o întâlnire și nu am cum să ratez șansa de a lucra cu el.

— Cât vei lipsi?

— Nu știu. Dacă totul va merge bine, am putea să începem înregistrările imediat, îmi explică Tate.

— Aici?

— Poate aici. Sau poate la New York. Nu știu încă.

Își plimbă degetul pe tâmpla mea, cu aceeași privire fermă și scrutătoare. Nu pot să-mi desprind ochii dintr-ai lui.

— Dar o să te sun. O să-ți scriu mesaje. Și îți promit că mă voi întoarce cât mai repede posibil.

Se apleacă și mă sărută, iar eu îi zâmbesc.

— Îmi pare rău că pleci, dar sunt fericită pentru tine.

— E doar o despărțire temporară. Nu pot să stau prea mult departe de tine, îmi șoptește printre buzele contopite cu ale mele. Totul capătă, în sfârșit, sens. Tu. Eu. Cariera mea. Ești exact ce-mi trebuie, Charlotte.

Îl sărut și eu, cuprinzându-i gâtul cu brațele. Un iureș de sentimente pune stăpânire pe mine – fericire, ardoare, dorință. Exact în clipa în care simt că Tate este, în sfârșit, al meu – *cu totul* – pare că îmi scapă iar printre degete. Îmi alung, însă, teama și îi zâmbesc fericită, savurând acest moment unic – aici și acum.

Optsprezece

Am devenit obsedată de telefon. Îl verific pe furiș în timpul orelor. În pauze, îl țin în mână ca să-i simt vibrațiile în cazul în care Tate mi-ar trimite vreun mesaj. Nu-mi place deloc că fac asta, dar nu mă pot abține. Când Mia mă prinde asupra faptului, îi arunc câte o minciună, spunându-i că aștept cu nerăbdare să primesc vești de la Stanford. Mă aștept să primesc în orice clipă un răspuns, dar eu nu mă gândesc decât la Tate.

E la New York de opt zile și mie îmi pare că a trecut deja o lună. De aceea, în clipa în care văd, în timpul orei, un e-mail pe ecranul telefonului, mă năpustesc asupra lui și îl scap pe jos.

Zgomotul atrage toate privirile asupra mea, astfel că sunt nevoită să bag telefonul în geantă și să aștept sfârșitul orei. Când sună clopoțelul și reușesc, în cele din urmă, să citesc emailul, am nevoie de câteva clipe ca să procesez mesajul. Este un bilet de avion electronic pentru New York... pentru acest sfârșit de săptămână.

Încremenesc pe loc în mijlocul holului și toate sunetele din preajma mea par să dispară deodată. Mi-a cumpărat un bilet la New York! Vrea să mă vadă.

* * *

Nu există altă cale. Trebuie să mărturisesc adevărul. Nu pot să ajung până în celălalt capăt al țării fără să spun cuiva. Și am nevoie de ajutorul lui. După ce îi trimit un mesaj criptic lui Carlos, ne întâlnim la The Lone Bean. Îi cumpăr, măcinată de remușcări, o cafea cu gheață și îi laud cămașa pe care o are de-

o viață. Atunci, îmi spune să dau cărțile pe față.

— Se întâmplă ceva, Charlotte. Te cunosc mult prea bine.

În cele din urmă, după ce mai trag puțin de timp, îi mărturisesc totul despre Tate – cum a venit pe neașteptate la laborator și și-a cerut scuze, cum mi-a promis că lucrurile vor fi cu totul diferite de acum înainte și cum ne-am întâlnit, în tot acest timp, pe ascuns. În final, îi spun și despre biletul de avion la New York.

Carlos mă privește înmărmurit, cu ceașca de cafea în mână, ridicată spre gură.

— V-ați întâlnit în tot acest timp?

— Da, știu, ar fi trebuit să-ți spun. Îmi pare nespus de rău. Lucrurile au devenit, însă, mult prea complicate în momentul în care toată lumea a aflat de relația noastră.

— Dar sunt cel mai bun prieten al tău.

— Da, știu, îi răspund, acoperindu-mi ochii cu mâinile. Și îmi cer scuze de mii de ori. Dar acum sunt sinceră. Și am nevoie de ajutorul tău.

Mă privește de sus, plimbându-și limba prin gură. L-am mințit deja de două ori până acum – prima dată, când nu i-am spus că mă întâlneam cu Tate Collins, și acum, când i-am ascuns faptul că am reluat legătura. Îi citesc dezamăgirea în priviri.

Și apoi îl rog să mă acopere.

— I-am spus bunicii că urmează să plecăm amândoi la New York, unde vom participa la summitul Model United Nations⁹.

⁹ Conceptul de Model United Nations, abreviat MUN, reprezintă o conferință de simulare a unor organisme specifice ale ONU, dar și a altor organizații internaționale, ca NATO, Uniunea Europeană, Liga Arabă etc., în care participanții – studenți și liceeni – joacă rolul de delegați ai statelor, reprezentându-le poziția în comitetul simulat.

- Dar nu facem parte din clubul Model United Nations.
- I-am spus că mai aveau nevoie de doi oameni pentru conferință, iar noi ne-am oferit să mergem.
- Pare pură născocire.
- Așa și e.
- Dar bunica nu știe asta.
- Nu vreau s-o mint pe bunica ta pentru tine, Charlotte.
- Nici nu îndrăznesc să-i întâlnesc privirea.
- N-o să te sune ca să mă verifice, dar dacă o face cumva, te rog să-i spui că suntem împreună și suntem încântați să reprezentăm în cadrul summitului Norvegia, sau Islanda, sau orice altă țară vrei tu.
- *Acestea* sunt țările pe care vrei să le reprezinti?
- Alege tu ce țară vrei! îi răspund, râzând.
- Aș prefera să adopt poziția Elveției și să nu mă bag în povestea asta, îmi răspunde Carlos, cu o grimasă pe buze.
- Te rog! Ajută-mă de data asta și o să-ți fiu recunoscătoare pe veci!
- Nu cred că ar trebui să te duci, îmi răspunde, luând o înghițitură din cafeaua cu gheață. N-ai fost niciodată la New York și...
- Știi că nu-l simpatizezi. Dar asta pentru că nu-l cunoști. Da, e adevărat, s-a purtat îngrozitor în Colorado, dar de atunci este extrem de drăguț. Încearcă cu adevărat să se schimbe. Îmi scrie în fiecare zi și îmi spune că îi e dor de mine, iar faptul că mă cheamă la New York este extraordinar. E vorba doar de un weekend, așa că e posibil să nu fi nevoit să te implici cu nimic. Dar, în cazul în care te va suna bunica, te rog să fii alibiul meu.
- Mă prinde de umeri cu ambele mâini și mă țintuiește cu privirea.
- Bine, te acopăr. Dar trebuie să-mi promiți că o să-mi scrii

ca să știu că ești în siguranță și nu te-a dus în Monaco să te facă mireasa lui.

— Așa voi face, îi răspund, aplecându-mă peste masă și luându-l în brațe. Ești un prieten de milioane.

— Și mai trebuie să-mi promiți că te vei întoarce acasă cu virginitatea întreagă, adaugă apoi, pe neașteptate.

Simt cum aproape mă înec cu cafeaua și îmi acopăr gura cu mâna, dregându-mi glasul.

— De când te interesează virginitatea mea? îl întreb, încet.

— De când văd că ești dispusă să-ți asumi foarte multe riscuri pentru individul ăsta și vreau să fii atentă. Nu vreau... să te pierzi.

Îi zâmbesc și clatin din cap. Are dreptate, dar nu mă voi pierde. Alături de Tate, mă simt mai sigură ca niciodată. Știu exact unde trebuie să fiu.

— Nu pot să-ți promit asta. Dar te iubesc, îi răspund, sorbind din cafea. Îți scriu când ajung.

Pare că vrea să mă prevină încă o dată, dar se răzgândește.

— Și eu te iubesc.

E o zi senină și fără ceață când avionul se ridică deasupra aeroportului din Los Angeles și orașul se întinde strălucitor la picioarele noastre.

Nu-mi vine să cred că fac asta. Nici măcar nu mă mai recunosc în propria-mi piele – în pielea unei fete care chiulește de la școală, lipsește de la muncă și zboară până în celălalt capăt al țării ca să petreacă sfârșitul de săptămână cu un băiat care o face să fie nesăbuită, sălbatică și capabilă de orice. Charlotte, cea de odinioară, n-ar fi îndrăznit niciodată să fie atât de cutezătoare.

Acum, însă, în timp ce stau pe un loc la clasa întâi și privesc pe ferăstruca ovală cum soarele scaldă orizontul în lumina sa,

nu-mi mai este teamă de nimic. Pentru prima oară, simt că orice este posibil.

Nouăsprezece

New York-ul este un ocean de lumini sub cerul întunecat și simt fiori de emoție și încântare în clipa în care avionul aterizează pe aeroport.

Hank mă așteaptă în fața benzii de recuperare a bagajelor, îmi zâmbește când mă vede și, după ce îmi ia geamantanul, mă conduce spre o mașină neagră Escalade. Orașul pare plin de viață în timp ce străbatem Manhattan-ul străjuit de zgârie-nori ce ne domină cu înălțimea lor impunătoare. Oamenii merg pe trotuare acoperiți de o ploaie fină ce cade în firicele pe parbriz. Nu-mi vine să cred că sunt într-adevăr aici.

Ne oprim în cele din urmă în fața unui hotel grandios și un bărbat în uniformă îmi deschide ușa, ținându-mi umbrela. Un băiat de serviciu îmi ia geamantanul din portbagajul SUV-ului și îl adăpostește de ploaie sub marchiză.

— Cheia dumneavoastră, *milady*, îmi spune Hank, pe trotuar, oferindu-mi un card de plastic. Stă în penthouse, i se adresează apoi bărbatului care îmi ține umbrela deasupra capului.

Străzile strălucesc în ploaie, scăldate în lumina farurilor de la mașini.

— Tate ajunge la hotel cam pe la ora nouă, iar la nouă și jumătate aveți rezervare la masă, îmi explică Hank.

— Bine.

— Mă bucur că ai venit, Charlotte, adaugă apoi. I-a fost dor de tine. Ca și mie, de altfel.

— Mulțumesc, Hank, îi răspund, impresionată, în timp ce se întoarce la mașină.

Omul cu umbrela îmi face semn să-l urmez și intrăm

amândoi pe ușile de sticlă. Mă opresc în foaier și privesc tavanul boltit și aurit, presărat cu candelabre de cristal. Oamenii stau pe canapele cu spătar mic și beau cocktailuri de la barul hotelului. Este cea mai elegantă sală pe care am văzut-o vreodată.

— Domnișoară, mă cheamă bărbatul, invitându-mă să intru în lift.

Îl prind din urmă și intru în liftul străjuț cu oglinzi, apoi el își trece cardul de acces prin fanta panoului și apasă pe butonul PH. Ascensorul începe să urce și, ținându-mă cu mâna de balustrada de bronz, îmi ridic privirea de parcă aș fi putut să văd fiecare palier în parte.

— Camera dumneavoastră, îmi spune apoi, când liftul se oprește în cele din urmă, arătându-mi singura ușa de pe palier.

Introduc și eu cardul de acces – cel pe care mi l-a dat Hank – în fanta broaștei și ușa se deschide în fața mea.

Trec pragul unui apartament a cărui eleganță și frumusețe estompează foaierul de la intrare. Candelabrele prinse de tavan scaldă sufrageria într-o lumină strălucitoare, șemineul aprins este străjuț de canapele albe. Perdele străvezii acoperă ușile masive, de sticlă, ce dau spre un balcon imens.

— Mai aveți nevoie de ceva? mă întreabă bărbatul, lăsându-mi geamantanul pe podea.

Eu clatin din cap, iar el se retrage, închizând ușa în urma lui.

Rămân o clipă pe loc, scrutând împrejurimile, apoi mă arunc în patul imens, plonjând printre pernele albastre ca cerul, și îmi întind, fericită, brațele.

Scot un țipăt de bucurie, apoi îmi acopăr gura, râzând încântată.

S-ar putea să nu mai vreau să plec vreodată de aici.

Și atunci ceva îmi atrage privirea – o rochie lungă, neagră și seducătoare – agățată pe un umeras deasupra unei uși. Mă ridic în picioare și traversez camera într-un suflăt, gata să mă împiedic și să cad, nerăbdătoare să citesc bilețelul prins de umeras: *Pentru tine*.

Sărut bilețelul cu un zâmbet pe buze.

Am senzația că sunt Alice din Țara Minunilor.

Imaginea pe care o văd în oglinda imensă din baie este cea a unei străine. Tabloul mă lasă aproape fără suflare. Țesătura fină a rochiei se mulează seducător pe trupul meu. Îmi plimb degetele pe șolduri, mângâind faldurile delicate și negre, de mătase.

Mă simt frumoasă.

E deja nouă și un sfert când ies pe balconul cu vedere spre New York. Orașul palpită de viață, ca o inimă fremătătoare, ce nu încetează să bată vreodată.

Când frigul îmi pătrunde în oase, intru înapoi în cameră și mă plimb un timp prin apartament, apoi mă trântesc în pat. *Unde e? Ar fi trebuit să fie aici până acum*. Pe la zece, abia mai reușesc să-mi țin ochii deschiși, dar nu-mi amintesc când am pășit în lumea viselor. Îmi amintesc doar căldura unui trup ce mă trezește din visare.

Îi simt respirația fierbinte pe gât și mâna ce-mi explorează șoldul și coapsa. Și atunci deschid ochii.

— Îmi pare rău că am întârziat, îmi șoptește la ureche. Am lucrat mult la studio, adăugă, mângâindu-mi ceafa cu buzele. Ți-e foame?

Încuviințez din cap și mă întorc cu fața spre el.

— Am pierdut rezervarea, îmi spune apoi, cu ochii ațintiți asupra mea.

Vreau să-l sărut, să-l ating și să mă cuibăresc în brațele sale. Și îmi duc gândul la bun sfârșit. Îmi contopesc buzele cu ale lui, iar Tate îmi răspunde cu aceeași feroare, împletindu-ne gurile și bătaile inimii. Îmi atinge părul și mi-l dă ușor la o parte ca să se uite în ochii mei.

— Hai să mâncăm mai întâi! îmi spune el.

Iar *mai întâi* presupune că va urma și un *apoi* și inima începe să-mi bată frenetic în piept la gândul că îi voi simți din nou mâinile pe trup.

— La un bloc depărtare de aici se află o pizzerie cu program non-stop.

— Sună perfect, îi răspund.

Mă ia de mâini și mă ajută să mă ridic de pe pat, scrutându-mă din cap până în picioare.

— Ești răvășitoare în rochia asta.

— Tu ești de vină, îi răspund, ridicându-mă pe vârfuri ca să-l sărut. Tu ai cumpărat-o.

În lift, Tate își strecoară mâna pe talia mea. Vreau să-l întreb dacă stă mereu aici când vine la New York, dar mă strânge brusc în brațe și mă țintuiește în colțul liftului. Mă sărută din nou, plimbându-și limba pe buzele mele și croindu-și drum spre adâncurile gurii mele, iar eu mă tolesc la pieptul lui.

— Poate ar trebui să sărim peste masă, îi propun în clipa în care îi simt buzele pe gât.

— Trebuie să mâncăm, îmi răspunde, clătinând din cap.

Și atunci, ușile liftului se deschid spre foaierul de la intrare.

Afară, orașul palpită de viață la fel ca în plină zi. Mulțimi de oameni străbat trotuarele, învăluindu-ne în anonimat. Îmi place să mă pierd într-un oraș unde nimeni nu pare să-l recunoască pe Tate. Unde suntem doar doi oameni simpli ce se plimbă prin ploaie.

Rochia mea de gală nu se potrivește cu pizzeria modestă, dar nimeni nu ne acordă atenție. Comandăm două felii și ne așezăm lângă fereastră la o masă în carouri albe și roșii.

Tate își plimbă degetele pe piciorul meu.

— Porți brățara, îmi spune el, văzând cadoul de Valentine's Day, ce îmi strălucește pe mână.

— O ador, dar n-am ocazia s-o port prea des, îi răspund. Dacă o vede bunica...

Mă opresc, lăsând cuvintele suspendate în aer. Nu vreau să mă gândesc acum la ea, la minciunile pe care i le-am spus ca să fiu astăzi aici.

— Mă bucur că o porți în seara asta, îmi spune, alinându-mi gândurile. Arată incredibil pe mâna ta. *Tu* arăți incredibil.

Îmi mușc buza de jos, ascunzându-mi zâmbetul, și iau încă o îmbucătură din pizza cu roșii deshidratate. Restul serii îl petrecem povestindu-ne unul altuia, printre bucăți delicioase de pizza, ce-am făcut în săptămâna ce tocmai a trecut. Eu îi povestesc despre clientul care a sunat la Bloom Room și a comandat două buchete – unul pentru soția lui și celălalt pentru iubita sa. Pe ambele cartonașe a scris același mesaj: *Te iubesc mereu*. Tate îmi spune cum merge albumul – nu înțeleg majoritatea termenilor tehnici, dar îmi dau seama, după chipul lui, că totul merge bine. Și pare fericit.

Când terminăm de mâncat, simt cum scânteia pasiunii noastre amenință să se aprindă și să ne mistuie în flăcările ei descătușate. Strada freamătă de viață, iar Tate mă ține strâns în brațe în timp ce ne croim drum printre taxiurile parcate lângă trotuar. Nu ne pândesc nici paparazzii, nici fanii înfocați. Am putea fi oricine. Și mă simt ca un om obișnuit într-un oraș unde amândoi ne simțim în largul nostru.

Când ajungem din nou în lift, Tate nu mă mai atinge. Dar

mă privește cu ochi sfredelitori, stăpânindu-și cu greu dorința. Simt un nod în stomac și valuri de căldură îmi învăluie trupul.

Când liftul își deschide ușile spre palierul nostru, Tate mă trage nerăbdător după el și, luându-mă în brațe, mă poartă spre livingul din penthouse. Mă ține pentru o clipă imobilizată pe loc, dezmiardându-mă ușor cu buzele.

— Când sunt cu tine, mi-e cu neputință să mai gândesc limpede, îmi spune, agitându-mi și mai tare fluturii din stomac.

Ușile glisante, ce dau spre balcon, au rămas întredeschise de când am ieșit afară, ceva mai devreme, iar aerul rece îmi răcorește pielea fierbinte.

Aud un sunet cunoscut – soneria telefonului. Mă desprind din brațele lui Tate. Poate că e bunica – vrea să știe ce fac. Dar când îi verific ecranul, văd un mesaj de la Carlos. Am uitat complet să-i scriu și să-l anunț că am ajuns cu bine.

Mai trăiești? mă întreabă.

Da, îi răspund, iute. Orașul e uluitor. S-ar putea să nu mă mai întorc acasă.

Ar fi bine să te întorci. Să fii cuminte! Nu uita sfaturile pe care ți le-am dat! Scrie-mi mâine-dimineață! Te pup.

Noapte bună! Te pup și eu. Nu pot să-i garantez că voi fi cuminte și nici nu pot să-i promit că voi fi aceeași atunci când mă voi întoarce la Los Angeles.

Sunt gata să las telefonul pe masă când văd un e-mail pe care n-am apucat încă să-l deschid. De la Stanford. Nu mi-am verificat mesajele și e-mailurile după ce-am ajuns aici și simt că inima îmi stă acum în loc. Îl deschid cu degete tremurătoare și citesc iute mesajul.

Felicitări! În numele Biroului de Admitere a Studenților, am deosebita plăcere să vă anunț că ați fost acceptată la Universitatea

Stanford.

Pentru o clipă, rămân încremenită pe loc. Citesc primul paragraf de câteva ori până ca textul să capete sens.

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă Tate din pragul dormitorului.

— Am intrat... am intrat la Stanford, îi răspund.

Nu-mi vine să cred.

— E uimitor, Charlotte! exclamă Tate, traversând camera, cu un licăr vesel în ochi.

— Nu credeam că o să reușesc, îi spun, privind din nou ecranul telefonului ca să fiu sigură că nu m-am înșelat. Nici consilierul meu nu credea. Nimeni nu știe cu siguranță dacă va fi sau nu admis. Este o facultate de prestigiu. Dar o știi prea bine. Vorbesc aiurea, îngaim, privindu-l uluită și încântată în același timp, înotând într-un iureș de gânduri.

— Am fost convins că vei reuși, îmi spune Tate, râzând. Sunt atât de mândru de tine! Trebuie să sărbătorim – este un lucru extraordinar. O să comand o șampanie – îl cunosc pe recepționar. Poate să ne-o aducă în cameră. Sau vrei să ieșim în oraș? Facem cum vrei tu – e seara ta.

Las telefonul pe masă și îl scrutez cu privirea. Fac un pas mai aproape, sorbindu-l din ochi, și îmi dau seama că numai cu el îmi doresc să împărtășesc bucuria admiterii mele la Stanford.

Îmi plimb mâinile pe pieptul lui și văd cum scânteia pasiunii i se aprinde din nou în priviri. Îmi ridică bărbia cu degetele.

— Nu vreau să ieșim nicăieri, îi răspund.

Își lipește buzele de ale mele și mă ridică în brațe. Mă înfior de plăcere și îi cuprind gâtul cu mâinile în timp ce mă poartă spre dormitor.

Mă așază cu grijă pe marginea patului și îmi ridic capul spre el. Îi ating abdomenul și bicepșii puternici ce se întrezăresc pe sub tricou și îl văd trăgând adânc aer în piept. Vreau să-i ating pielea goală, iar degetele se grăbesc să-mi îndeplinească dorința, strecurându-se nerăbdătoare pe sub hainele sale. Mă privește cu ardoare, apoi își scoate tricoul, unduindu-și bicepșii.

— Mi-a fost dor de tine, îmi șoptește. Al naibii de dor!

Inima îmi bate, ca un fluture, în piept, cu aripi repezi și fremătătoare. Am tot ce mi-am dorit vreodată – chiar și mai mult decât *am îndrăznit* să visez. Nu mă mai tem de nimic. Căci știi prea bine ce vreau.

Pe Tate.

Noaptea se așterne peste noi și ne învăluie în mantia ei întunecată. Ne dezbrăcăm de haine și ne strecurăm sub așternuturile albe de mătase. Tate îmi explorează trupul cu buzele, ajungând în locuri de nimeni cunoscute până acum. Ne sărutăm cu pasiune și, chiar dacă nu mergem până la capăt, săruturile ne stigmatizează trupul și sufletul deopotrivă. Cu fiecare sărut și îmbrățișare, descoperim ceva mai presus de dorință.

Încrederea. Și realizez că aș face orice pentru el, aș merge până în pânzele albe și aș risca totul doar ca să fim împreună.

E aproape miezul nopții când, prinși în mrejele somnului, ne sărutăm pentru ultima oară și, răpusă de oboseală, îmi rezem capul pe umărul lui în timp ce el își odihnește degetele în părul meu. Mă simt istovită, satisfăcută și copleșită. N-am crezut niciodată că o relație poate să implice existența unor sentimente atât de complexe și de intense. Întotdeauna mi-am imaginat tot ce-i mai rău: inimi frânte, ca cea a mamei, amăgiri și deziluzii, vise deșarte, ca cele ale surorii mele, și copii, ca

Leo, pentru care nimeni nu e pregătit.

Dar, alături de Tate, viața e cu totul altfel. Aici, în brațele lui, pierduți în Manhattan, cu gândul la scrisoarea de confirmare a admiterii mele la Stanford, am senzația că toate visele mi s-au împlinit. Nimic n-ar putea fi mai frumos decât clipele pe care le trăiesc acum.

— Te iubesc, îi șoptesc apoi, scăpând cuvintele de pe buze de parcă n-am nici un control asupra lor.

Tate rămâne pentru o clipă încremenit, scrutându-mă cu intensitate. În ochi, emoțiile i se împletesc cu teama. Apoi, o umbră pare să-i învăluie chipul într-un voal întunecat, iar Tate se întinde pe spate și își îndreaptă privirea spre oceanul de lumini strălucitoare ale orașului.

Îmi acopăr abdomenul cu mâinile, simțindu-mă deodată pustiită. *De ce i-am spus asta?* Pentru că asta e adevărul, pentru că în clipa aceasta e singurul adevăr pe care îl cunosc. Sunt îndrăgostită nebunește de el. Și nimeni altcineva n-ar putea să-mi stârnească sentimente atât de puternice ca cele pe care le simt pentru el.

Deschid gura, dar nu știu ce să spun – cum să explic.

Apoi, se întoarce cu fața spre mine și, întinzând brațul, mă trage spre el. Îmi așez capul pe pieptul lui și îi ascult bătăile ritmice ale inimii, iar el îmi sărută tâmpla, fără să spună, însă, vreun cuvânt.

Tăcerea se lasă tot mai apăsătoare și indestructibilă. Nu-mi va mărturisi același lucru – pentru că nu-mi împărtășește sentimentele. Nu mă iubește. Poate că nici nu va putea s-o facă vreodată. Sau poate că nu știe cum s-o facă. Mă zbat într-un iureș de gânduri, încercând să descopăr motivul pentru care nu-mi răspunde. În cele din urmă, cad, istovită, într-un somn adânc, din care mă trezesc speriată la auzul unei sirene de

poliție.

Dar Tate nu mai este lângă mine.

Mă ridic din pat și strâng din buze, amintindu-mi dulceața gurii sale pe care am savurat-o doar cu câteva ore în urmă.

Rochia neagră zace în falduri pe podea. Mă îmbrac cu ea, căci n-am altă alternativă mai bună, și pornesc cu picioarele goale spre living.

Ușile de la balcon sunt încă larg deschise și Tate stă rezemat de balustradă, îmbrăcat doar în blugi, în ciuda temperaturii scăzute de afară. Mă opresc în prag, cu brațele înfășurate în jurul taliei, copleșită de aerul rece, ce-mi pătrunde până în oase.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

Dar nu se întoarce spre mine. Poate că nici nu m-a auzit. Ies pe balcon și simt cum frigul mușcător își înfige dinții în brațele și picioarele mele goale. Mă opresc lângă el, dar rămâne încremenit ca o stană de piatră, cu ochii ațintiți asupra orașului întunecat.

— Nu ți-e frig? îl întreb iar.

Aș vrea să-l ating, dar e ca de piatră. Nu știu nici măcar dacă mi-a simțit prezența. Vreau să-l rog să intrăm înăuntru când spulberă, în sfârșit, tăcerea.

— Mă gândeam la cea care mi-a spus cândva același lucru.

Mă aplec spre el și mă sprijin de balustradă. Tremur ca varga. Și nu doar de frig.

— O chema Ella.

Îmi frec brațele cu mâinile, dorindu-mi să se întoarcă cu fața spre mine, dar stă pierdut cu ochii în zare, căutând ceva ce numai el poate să vadă.

— I-ai spus că o iubești și tu? îl întreb, căci nu mă pot abține – trebuie să știu.

— Nu, îmi răspunde, oftând adânc și îndelung. N-a fost niciodată vorba de așa ceva.

— Dar despre ce-a fost vorba?

Vreau să știu cine este această fată despre care n-a pomenit nimic până acum și de ce simpla ei amintire îi provoacă atâta durere.

O tăcere apăsătoare se așterne printre noi și îmi dau seama că am atins o coardă sensibilă.

Se apleacă peste balustradă, cu mâinile încleștate, și privește strada aflată la douăzeci de etaje sub noi.

— Am făcut numeroase greșeli, îmi răspunde, în timp ce vântul îi poartă glasul puțin mai departe.

— Ca de exemplu?

— Eram cu totul diferit pe atunci – un brand, o marionetă care cânta atunci când i se spunea să cânte și dansa atunci când i se spunea să danseze. Dar după ce părinții mei s-au întors în Colorado, lucrurile au început s-o ia razna. O țineam numai în petreceri. Ca să scap de presiunea exercitată asupra mea. Erau nopți în turnee, după spectacole, când nici nu apucam să mai dorm.

Înghite în sec și privește bulevardul ce se întinde la picioarele noastre.

— Iar fanii erau pretutindeni. Făceau orice ca să pătrundă în culise – să se apropie de mine și să mă atingă. Era o nebunie. Nici nu-ți imaginezi ce înseamnă faima. Începi să te crezi asemenea zeilor. Și crezi că poți să scapi basma curată din orice.

Umerii și brațele sale goale în aerul înghețat al nopții par o fortăreață indestructibilă, pe care n-o pot atinge. Și, în timp ce eu tremur ca varga, el pare neafectat de frigul mușcător.

— Atunci am cunoscut-o – Ella St. John, continuă Tate,

trăgând adânc aer în piept și dându-l apoi încet afară. Avea șaptesprezece ani când ne-am întâlnit prima oară și a venit aproape la toate spectacolele pe care le-am susținut în turneul din anul acela. Am întâlnit-o de câteva ori în culise – bodyguarzii erau obișnuiți cu prezența ei și o lăsau să intre oricând dorea. Am fost împreună la câteva petreceri din diverse orașe și apoi, într-o noapte...

Se oprește, încheștându-și gura, de parcă s-ar îneca cu vorbele, apoi își duce gândul la bun sfârșit.

— Într-o noapte... a venit la autobuzul cu care plecam în turnee, îmi spune, cu ochii țințuiți în depărtare.

— Și te-ai culcat cu ea?

Nu încuviințează din cap – nici nu e nevoie s-o facă.

— În noaptea aceea – singura noapte petrecută împreună – mi-a spus că e îndrăgostită de mine. Pierdut cum eram în aburii alcoolului, am luat-o ca pe o glumă. Nici măcar nu ne cunoșteam bine.

Acesta este, așadar, secretul pe care l-a ținut ascuns. Aceasta este povara pe care o poartă pe umeri încă de când ne-am cunoscut.

— În seara următoare, aveam spectacol în Chicago. A venit acolo și m-am trezit cu ea în culise. Îmi amintesc zâmbetul cu care m-a întâmpinat când am coborât de pe scenă. Credea... credea că e ceva între noi. Că voiam s-o văd – că aveam o relație împreună. Dar pentru mine nu era deloc așa. Pentru mine a fost doar o aventură de o noapte.

— Ai mai văzut-o după aceea? îl întreb, când tăcerea s-a așternut din nou.

— De câteva ori, în alte orașe unde aveam spectacole – intra în culise și încerca să vorbească cu mine, dar o ignoram. Nu voiam s-o rănesc, dar susținea fără încetare că e iubita mea.

Asta le și spunea bodyguarzilor. Dar ei reușeau s-o îndepărteze. Devenea, însă, tot mai obsedată.

Îmi înfășor brațele în jurul meu, încercând să mă încălzesc. Obsedată. Nu așa sunt și eu? Numai la el mă gândesc când nu suntem împreună. Dar lucrurile sunt cu totul diferite în cazul nostru. Trebuie să fie. Tate își ridică privirea, scotocind printre amintiri, evocând imaginile în întuneric.

— N-am realizat ce avea să se întâmple. Dacă aș fi știut...

Glasul i se frânge în tăcere.

— Ce s-a întâmplat?

— O săptămână mai târziu, după spectacolul din Seattle, îmi răspunde, clătinând din cap, am aflat de la impresarul meu că s-a aruncat de pe un pod...

Cuvintele rămân suspendate în aer, dar înțeleg ce vrea să spună.

— A lăsat un bilet. În care spune că și-a imaginat că suntem îndrăgostiți unul de celălalt și ar fi trebuit să fim împreună.

— S-a sinucis? Îngaim, înfiorându-mă la gândul că și-a curmat viața din iubire, din cauza unui băiat...

— Am încheiat turneul mult mai devreme. Și am încetat să mă mai urc pe scenă. Am pus capăt vieții sălbatice pe care o duceam – petrecerilor și nopților nedormite. Nu mai puteam să continui în felul acela. Am înțeles că celebritatea este o responsabilitate pe care trebuie să ți-o asumi. Dacă o singură noapte a distrus universul unei fete, nu voiam să mai văd alte vieți curmate din cauza mea.

Se întoarce cu spatele la mine, cu umerii crispați și brăzdați de ploaie.

— D-asta te-ai retras? În seara în care ți-am spus că n-am sărutat niciodată pe nimeni?

Fac un pas spre el și îi ating brațul. Îl văd crispându-se din

nou, dar nu se îndepărtează.

— La fel și în Colorado? De aceea voiai să deții controlul?

— Nu credeam că te merit. Erai perfectă – *ești* perfectă. Nu voiam să te distrug și pe tine. Să-ți spulber viitorul pentru care ai trudit atât.

Clatin din cap, chiar dacă nu mă vede.

— Sunt mai puternică decât îți imaginezi, Tate.

— Înainte de a te cunoaște, îmi spune, cu glas domol, credeam că mi-am distrus viața, că nu mai e cale de-ntors. Dar cu tine... cu tine încep să cred că mai există încă o șansă.

— Pentru ce?

Se întoarce, încet, cu fața spre mine, ținându-mă cu ochii lui sfredelitori.

— Pentru o călătorie prin viață alături de un partener pe care să nu-l distrug.

Clatin din cap printre picăturile reci de ploaie.

— Nu porți vina pentru soarta Ellei, îi spun, cu buzele tremurânde de frig. Nu aveai de unde să știi ce urma să facă. Trebuie să-ți ierți greșeala de a te fi încurcat cu ea, căci altfel îți vei petrece tot restul vieții temându-te că vei trece din nou prin aceeași experiență nefericită.

Îmi strecor mâinile pe spatele lui gol și îi aud inima fremătându-i în piept. Îi simt pielea caldă sub atingerea mea înghețată – mult mai caldă decât mi-aș fi imaginat sub ploaia rece care se prăvălește, acum, în cascadă peste noi.

— Trebuie să uiți trecutul, continui eu, în timp ce Tate trage adânc aer în piept. Trebuie să crezi cu tărie că nimeni nu va mai avea de suferit din cauza ta.

Îmi ridică bărbia și mă privește cu ardoare. Ochii îi trădează freamătul lăuntric. Mă sărută, încet și îndelung, împărtășindu-mi astfel gândurile pe care nu poate să le rostească cu glas

tare.

— Îți mulțumesc, îmi șoptește, cu glas duios.

Se așterne iar tăcerea, tulburată doar de zgomotul ploii și de zumzetul îndepărtat al orașului.

— Hai să intrăm în cameră! îi spun apoi.

Încuviințează din cap și își împletește degetele cu ale mele.

Închide ușile glisante în urma noastră și ne întoarcem în dormitor, în timp ce apa ni se prelinge pe picioare, lăsând dâre pe podea.

Rochia e udă learcă, așa că îi desfac fermoarul de la spate și o las să alunece pe jos. Tate mă privește din celălalt capăt al patului. Mă cuibăresc printre cearceafuri, iar el mă ia în brațe. Sunt udă și rece ca gheața, dar Tate își plimbă mâinile pe spatetele meu, încălzindu-mă cu atingerea lui fierbinte. Îmi imaginez pentru o clipă că degetele sale vor explora alte locuri, aprinzând din nou scânteia pasiunii și lăsându-ne, de această dată, purtați, până la capăt, pe valurile plăcerii.

— Încearcă să dormi! îmi spune, în schimb, în șoaptă.

Înainte de a închide ochii, arunc o ultimă privire spre ferestrele brăzdate acum de ploaie. Aș vrea ca visul nostru să nu se mai sfârșească vreodată.

Dozăzeci

Soarele de dimineață aruncă umbre lunguiețe pe așternuturile albe. Mă trezesc, clipind încă buimacă de somn, și îmi privesc brațul întins pe pat. Triunghiul desenat la încheietură începe să se șteargă. Nu l-am mai conturat atât de des, căci m-am gândit la alte lucruri.

Tate este încă lângă mine, stând întins pe cuvertură, în timp ce eu mă învelesc cu cearceafurile. Cred că doarme, dar când mă întorc cu fața spre el, văd că are ochii deschiși și ațintiți pe fereastră.

— Bună dimineața, îi spun, cu glas vesel și duios.

— Bună dimineața, îmi răspunde, luându-mă în brațe, iar eu îmi așez mâna pe abdomenul lui. Ești atât de frumoasă când dormi, îmi spune apoi.

Încordarea de azi-noapte a dispărut, dar încă pare mâhnit.

— Ai dormit vreun pic? îl întreb.

— Foarte puțin.

Îi sorb parfumul cu nesaț, iar el își plimbă degetele pe brațul meu.

— Lucrezi astăzi? îl întreb.

— Nu – sunt numai al tău.

Îi zâmbesc și îi sărut pieptul gol.

— Ce-ai vrea să faci? mă întreabă Tate, jucându-se cu degetele prin părul meu. Să vezi orașul?

— Aș vrea să... îi răspund, șovăitoare. Da, ar fi frumos să vedem și orașul.

Îmi aruncă o otheadă vicleană, iar eu mă cuibăresc la pieptul lui și îl sărut pe gură. Degetele îi alunecă pe pieptul meu și scânteia pasiunii ne încinge iute simțurile. Îmi

explorează trupul cu buze tot mai lacome și se așază ușor deasupra mea, lăsându-mă aproape fără suflare. Îmi sărută gâtul, apoi urechea, făcându-mă să mă înfior sub fervoarea atingerilor și săruturilor sale pătimășe.

Trupul mi se arcuieste de plăcere și îl cuprind cu picioarele, invitându-l să meargă tot mai departe. Îi simt inima bătându-i frenetic în piept și știu că și el mă dorește la fel de mult cum îl doresc și eu.

Închid ochii și îmi înfig unghiile în ceafa lui. Îl aud gemând în timp ce îmi explorează gâtul cu limba, trasând cerculețe pe pielea mea. Îmi cufund capul în pernă și mă arcuiesc sub trupul lui, arzând de nerăbdare și dorință.

Asta e, îmi spun în gând. A sosit clipa. Nu mai există secrete între noi. Și nici motive să mai așteptăm.

Tate se ridică puțin mai sus, rezemându-se cu șoldurile de mine. Un nou val de dorință pune stăpânire pe mine – o dorință pătimășă, cum n-am mai simțit vreodată.

— Charlotte! îmi șoptește, dezmiertându-mi bărbia cu buzele. Chiar vrei asta cu adevărat?

— Da, îi răspund, fără șovăire, cu glas răgușit și sacadat.

Îmi mângâie chipul și mă sărută pe gură, iar eu îmi ridic șoldurile, venindu-i în întâmpinare. Invitându-l să meargă tot mai departe.

Și, în clipa aceea, un sunet tulbură tăcerea. Soneria telefonului meu.

Îl ignor și îl sărut din nou pe Tate. Telefonul încetează, în cele din urmă, să mai sune. Îi simt degetele pe elasticul chiloților. Nimic nu pare să-i mai stea acum în cale și inima îmi freacă în piept, dorindu-mi cu ardoare să-mi exploreze tărmurile neatinse vreodată până acum. Dar... telefonul începe din nou să sune.

Îmi întorc capul în direcția sunetului.

E Carlos, probabil – vrea să știe ce fac. Telefonul se oprește, apoi o ia imediat de la capăt. Tate își schimbă ușor poziția, scrutându-mă cu intensitate.

— Trebuie să văd cine e, îi spun, strecurându-mă de sub greutatea trupului său și ridicându-mă din pat.

Îmi pun un halat și mă îndrept, desculță, spre living. Telefonul vibrează pe măsuta unde l-am lăsat azi-noapte. Când îi verific ecranul, simt cum stomacul mi se întoarce pe dos. Răspund și îmi dreg glasul, încercând să par calmă și relaxată.

— Sărut-mâna, bunico! îi spun, aruncându-i o privire lui Tate, care stă acum întins pe spate și mă scrutează cu ochi scăpărători.

— Știu că nu ești la nici o conferință, îmi răspunde, din cale-afară de mânioasă. Ești cu el.

Păstrez tăcerea. Teama mi se cuibărește în suflet.

— Charlotte, nu-mi vine să... ezită, de parcă s-ar îneca cu propriile-i cuvinte. Nu-mi vine să cred că m-ai mințit... după tot ce...

— Bunico, am...

Dar nu știu ce să-i spun. Cum să-i explic? Vreau să-i spun că se înșală, dar nu mai vreau s-o mint.

— Vin acasă, îngaim apoi, cu glas atât de stins, încât nici nu știu dacă m-a auzit.

Închide înaintea de a mai apuca să spun ceva.

Cum a aflat? Accesez mesaje de pe telefon și văd că am primit unul de la Carlos acum două ore. Este o fotografie surprinsă azi-noapte când am ieșit cu Tate din pizzerie, însoțită de câteva rânduri: TATE COLLINS, ÎMPREUNĂ CU PRIETENA LUI, CHARLOTTE REED, LA NEW YORK,

VINERI SEARĂ. Văd apoi un alt mesaj de la Carlos trimis câteva minute mai târziu: *Fotografia circulă peste tot pe Internet. M-a sunat bunica ta, a văzut poza pe telefonul Miei. E de rău.*

Lumea a aflat încă o dată că suntem împreună. Nu mai avem cum să negăm.

Tate mă conduce la aeroport, ținându-mă de mână pe bancheta din spate, în timp ce Hank își croiește drum, cu SUV-ul negru, pe străzile aglomerate ale Manhattanului.

Mă aflu în New York de nici douăzeci și patru de ore și acum mă întorc în Los Angeles.

— N-ar fi trebuit să ieșim aseară din cameră, îmi spune Tate. Îmi pare rău. De când sunt aici, am avut norocul să nu mă recunoască nimeni, dar ar fi trebuit să fiu mai atent și să te protejez mai bine.

— Nu e vina ta, îi răspund. Și ți-am mai spus deja – nu e nevoie să mă protejezi. N-ar fi trebuit s-o mint pe bunica. Dar nici ea n-ar fi trebuit să mă oblige s-o fac, adaug, privind pe geam orașul învăluit în nori negri și apăsători. Am optsprezece ani. Trebuie să învețe să fie puțin mai tolerantă.

Când ajungem în fața aeroportului, Tate mă sărută, trecându-și degetele prin părul meu. Știm amândoi mult prea bine că nu poate să coboare din mașină – nu putem să ne asumăm riscul de a fi văzuți și fotografați din nou. Dacă bunica ne-ar mai vedea și sărutându-ne pe aeroport, acest lucru n-ar face decât să înrăutățească lucrurile.

— Când ne mai vedem? îl întreb.

— Ar trebui să mă întorc în Los Angeles peste vreo două săptămâni.

Încă de când am plecat de la hotel, chipul îi pare încordat, învăluit într-o umbră întunecată și indescifrabilă. Poate pentru că am fost nevoiți să ne oprim tocmai atunci când aveam să ne

contopim, în sfârșit, trupurile și sufletele.

Schițează un zâmbet palid și mă sărută încă o dată înainte să cobor din mașină.

Am avut parte de un sfârșit de săptămână aproape perfect. Acum, însă, va trebui să plătesc cu vârf și îndesat.

Ajung pe aeroportul din Los Angeles, ușor confuză. Deși ar trebui să mă obișnuiesc cu prezența paparazzilor, nu mă simt deloc pregătită să le fac față. Nici nu cobor bine din avion, că mă și trezesc înconjurată ca de un stol de vulturi. Ne-au urmărit oare de aseară?

— Charlotte! Charlotte! îmi aud numele din toate părțile. Unde e Tate? Cum v-ați cunoscut? Charlotte!

Îi ignor, acoperindu-mi fața cu brațul. Merg mai departe, încercând să găsesc o cale de scăpare.

— Mai sunteți încă împreună? E adevărat că înregistrează un nou album? De ce te-ai întors atât de devreme?

Blițurile orbitoare ale aparatelor de fotografiat țâșnesc fără încetare, înnegurându-mi vederea. Încerc să-mi feresc ochii, ținându-mi capul în pământ. Scrutez împrejurimile în speranța că voi găsi un loc unde să mă refugiez. Zăresc o toaletă și mă năpustesc înăuntru.

Acolo, mă sprijin cu mâinile de marginea chiuvetei. Respir adânc de câteva ori. Tate mi-a spus că celebritatea este o povară greu de îndurat, că paparazzii pot fi nemiloși, dar n-am realizat nici o clipă cât de vulnerabilă mă voi simți, singură, în fața lor. Îmi dau seama că tremur ca varga.

Când îmi ridic privirea, rămân fără suflare, căci în oglindă văd un chip cunoscut. Am senzația de déjà-vu – am mai văzut undeva ochii și pistruii aceștia, într-un loc asemănător. Încerc să-mi amintesc unde anume, dar nu reușesc. Apoi, însă, îmi pică fisa... este tipa goth de la The Lone Bean. Cea care mi-a

spus să stau departe de Tate. Nici nu m-am mai gândit la ea de atunci. Ce caută aici? De ce o întâlnesc în toalete?

— Nu m-ai ascultat, îmi spune, ținându-mă cu privirea.

Vopseaua neagră de păr începe să se șteargă, dezvăluindu-mi, așa cum mi-am imaginat, o ușoară nuanță de roșcat.

— Îmi pare rău, dar nu știu... îngaim eu.

— Ți-am spus să stai cât mai departe, continuă ea, retrăgându-se cu pași iuți. Ți-am spus doar.

Apoi se întoarce și trece în fugă pe lângă o femeie ce stă în pragul ușii.

Mă privesc în oglindă – părul meu strâns în coadă este un dezastru. Am ochii obosiți și par cumva mai bătrână – de parcă știu lucruri pe care nu le-am știut nicicând. Nu știu ce să cred – despre paparazzi care mă așteaptă la ieșirea din toaletă sau despre fata cu părul vopsit și avertismentul ei straniu. Îmi fac curaj. Când voi pleca de aici, va trebui s-o înfrunt pe bunica, iar gândul mi se pare mult mai înspăimântător.

Bunica e realmente înverșunată, nu doar mânioasă.

Încerc s-o evit, strecurându-mă pe furiș în camera mea, dar nici nu apuc să-mi las bine geamantanul pe podea, că și apare în pragul dormitorului. Mă simt epuizată după fuga din calea paparazzilor și călătoria spre casă cu autobuzul – nu-mi doresc decât să mă bag în pat și să mă ascund de lumea întreagă, dar nu am norocul ăsta.

— Nici nu mai știu cine ești, îmi spune, încet, îmbujorată la față.

Ar trebui să-mi cer iertare, să-mi recunosc greșeala și să promit că n-o s-o mai repet vreodată, dar nu-mi vine să cred ce aud. Mânia îmi întuneacă judecata.

— Tot eu sunt, bunico. Nu s-a schimbat nimic.

— Poftim? mă întreabă, trecând pragul camerei. *Nu s-a*

schimbat nimic? Dar, Charlotte, mă minți de *luni de zile*. Charlotte, cea pe care o știam eu, voia să se ducă la Stanford ca să realizeze ceva în viață. Dacă ți-aș fi spus cu șase luni în urmă că o să te întâlnești pe ascuns cu un băiat, de dragul căruia vei zbura până în celălalt capăt al țării, mi-ai fi râs în față.

— Vreau în continuare să realizez ceva în viață, îi ripostez. Doar pentru că am petrecut un sfârșit de săptămână la New York, nu înseamnă că renunț la tot. E viața *mea*, îi reamintesc, făcându-mi curaj. Și îl iubesc.

Mă privește cu ochii mari cât cepele și chipul împietrit – toată treaba asta o copleșește. Apoi, clatină din cap, găsindu-și cu greu cuvintele.

— Nu fi proastă, Charlotte! Un băiat ca Tate vrea un singur lucru de la tine. Am crezut că știi asta. Am crezut că ești mai inteligentă. Ce se va întâmpla când te va lăsa pentru o altă fetișcană sărmană și naivă? Suferința ta va ajunge subiectul tabloidelor și ziarelor de scandal, spre deliciul tuturor. Toată lumea îți va cunoaște povestea. Fiecare profesor de la facultate. Fiecare potențial angajator. Vei putea să înduri toate astea și să-mi spui că asta îți dorești cu adevărat?

— Dar lucrurile nu stau deloc așa, îi răspund, cuprinsă de mânie. Și, de fapt, toată povestea asta nu are nici o legătură cu mine. Totul se învâрте în jurul tău. Te temi că voi avea aceeași soartă ca Mia sau ca mama, care, la rândul lor, au avut aceeași soartă ca *tine*. Ți-ai distrus viața pentru că ai rămas însărcinată la o vârstă mult prea fragedă. Ei bine, eu n-am de gând să mi-o distrug pe a mea – căci eu nu sunt ca tine. Și nici Tate nu este ca bunicul, ca tata sau ca tatăl lui Leo.

— Nu-ți permit să-mi vorbești în felul ăsta, îmi ripostează ea. Și ai grijă să nu mă mai minți vreodată, cel puțin nu atâta

timp cât stai în casa mea!

Se întoarce spre ușă și îmi înghit cuvintele ce-mi stau pe buze. Îi urăsc regulile și pretențiile ipocrite de perfecțiune.

Aud ușa dormitorului ei trântindu-se cu zgomot pe hol și strig cu putere:

— Am intrat la Stanford, dacă interesează pe cineva.

Leo izbucnește în plâns în camera Miei, dar îl liniștește repede – probabil că a ascultat toată discuția noastră din spatele ușii închise. Apoi, tăcerea se așterne pretutindeni în casă.

Mă trântesc în pat și îmi trag păturile peste cap. Când eram mică, îmi imaginam că aveam să mă fac nevăzută dacă strângeam cu putere din ochi. Îmi închipuiam că ajungeam într-un loc complet necunoscut, un loc despre care citeam doar în cărți.

Acum, când lumea întreagă pare să-mi deschidă porțile, mă simt mai captivă ca niciodată.

Doăzeci și unu

Cinci zile mai târziu, situația de acasă e aproape neschimbată. N-am făcut pace cu bunica și nici pe Tate nu l-am mai văzut – nici n-aș fi avut cum, de vreme ce nu s-a întors încă de la New York. Conflictul nostru se află, așadar, în remiză.

Mă îndrept cu pași repezi spre laboratorul de la UCLA. Rebecca stă deja la o masă și etichetează probe și eșantioane.

— Bună, mă salută ea. Cam...

— Ți mulțumesc că nu m-ai așteptat, îi răspund, zâmbind. Ai fost drăguță. Știu că am tot întârziat în ultimul timp.

— Nu-i nimic. Nu mi-am dat seama că ești...

Ezită, căutând cuvântul potrivit.

— Celebră.

— Nici vorbă! îi răspund, cu același zâmbet pe buze. Tate e celebru. Eu doar am fost prinsă la mijloc.

Încuviințează din cap, fără să mai spună altceva. Îi sunt recunoscătoare pentru că nu-mi pune alte întrebări. E singura care a știut de la bun început că am reluat relația cu Tate Collins – era aici în seara în care m-a căutat la laborator. Aș putea spune, așadar, că e singura persoană pe care n-am mințit-o. Și nici n-o cunosc prea bine, căci, în afară de discuțiile mărunte pe care le purtăm în timpul orelor de laborator, nu e prea vorbăreță, lucru pentru care acum îi sunt îndatorată.

Când m-am dus luni la școală, Carlos mi-a cerut să-i spun tot ce s-a întâmplat la New York, apoi cum a decurs întâlnirea mea cu bunica. Dar, chiar dacă îi apreciez grija pe care mi-o poartă, nu aveam chef să-i povestesc nimic din toate astea. De

când m-am întors de la New York, toate aspectele vieții mele au avut de suferit.

Îmi pun halatul de laborator, citesc notițele pe care ni le-au lăsat studenții de dinaintea noastră și mă așez apoi pe un scaun ca s-o ajut pe Rebecca să eticheteze eșantioanele. Peste o oră, va trebui să transferăm două duzini de eșantioane în unitatea frigorifică. Deocamdată, însă, o oră îmi pare o veșnicie.

În timp ce lucrăm, gândul îmi zboară la Tate. Îmi amintesc seara când ne-am cunoscut și re trăiesc teama de a da frâu liber sentimentelor – refuzul de a accepta să ies cu el în oraș, fie și o singură dată. Toată viața mi-am petrecut-o sub imperiul temerilor. Niciodată n-am îndrăznit să experimentez lucruri necunoscute. Ce s-ar fi întâmplat oare dacă aș fi crescut în sânul unei familii normale? Aș mai fi oare aici, la UCLA, punând etichete stupide pe vase Petri pentru un proiect la fel de stupid în care m-am implicat doar pentru admiterea la facultate? Privesc vasul Petri pe care îl țin cu mâinile tremurătoare. Mă întreb fără încetare dacă asta îmi doresc cu adevărat să fac. Am muncit pe brânci ca să intru la Stanford – activități extrașcolare, rezultate extraordinare la învățătură, lucrări perfecte. Acum, când am intrat, am crezut că o să fiu în al nouălea cer de fericire, că euforia provocată de vestea admiterii la facultate nu se va stinge niciodată. Am tot ce mi-am dorit vreodată.

Dar dacă vreau altceva?

O privesc pe Rebecca sortând cu grijă vasele de sticlă și îmi dau seama cât de diferite suntem. Îi plac experimentele, orele îndelungate de studiu în laborator, ordinea și precizia pe care le presupune această muncă. Dar poate că mie nu mi se potrivește. Poate că nu asta îmi doresc să fac – poate că nu

aceasta este calea pe care vreau s-o urmez. Mă întreb, pentru prima oară în viață, dacă aceasta este cariera pe care mi-am dorit-o sau dacă am știut vreodată cine sunt cu adevărat. Poate că încep să aflu acum.

Tremur ca varga; pun deoparte vasul Petri și fac un pas înapoi. Îmi scot halatul, retrăgându-mă încă puțin. Îmi iau geanta de pe scaunul unde o lăsasem – în tăcere, cu gesturi aproape robotice.

— Charlotte! mă strigă Rebecca, ridicându-și privirea spre mine.

— Trebuie să plec, îi răspund.

— Unde? Trebuie să facem rocada în mai puțin de patruzeci de minute.

— Nu pot să mai stau, îngaim eu.

— De ce nu?

Clatin din cap, gătită de lacrimi sau poate de hohote de râs.

— Îmi pare rău, Rebecca, pentru că te las din nou singură. Dar nu pot să mai continui.

— Ce anume?

— Acest stagiul de pregătire, îi mărturisesc, simțindu-mă pe cât de amețită, pe atât de conștientă de ceea ce fac. Trebuie să plec.

Ies ca o furtună pe ușă și străbat holul în fugă, dorindu-mi cu disperare să iau o gură de aer. Ajung în parcare cu sufletul la gură și, ridicându-mi privirea spre cer, izbucnesc în râs.

* * *

Pista de aterizare a aeroportului privat este scăldată în razele puternice ale soarelui de amiază. Valuri de căldură se înalță din asfalt.

Urmăresc cu ochii avionul lui Tate care se pregătește să aterizeze. Au trecut două săptămâni de când nu ne-am mai văzut, două săptămâni de când m-am întors de la New York. Două săptămâni de când nu-mi mai găsesc liniștea.

Când avionul lui Tate se oprește și se deschid ușile, mă simt cuprinsă de un val de bucurie. Îl văd apărând în prag, cu mâna deasupra ochilor, îmbrăcat cu o cămașă verde și o pereche de blugi închiși la culoare. Când începe să coboare treptele, alerg într-un suflet spre el. Mă prinde în brațe, cuprinzându-mi coapsele cu mâinile sale puternice, și îmi odihnesc capul pe gâtul lui.

Voiam să-i povestesc totul când avea să se întoarcă acasă – hotărârea de a renunța la stagiul de pregătire, omniprezența paparazzilor și întâlnirea cu tipa goth în două toalete diferite. Acum, însă, când îl văd, nu vreau să spulber vraja momentului. Nimic din toate astea nu mai pare important.

Singurul lucru care contează este dragostea noastră.

— Miroși atât de frumos! îmi șoptește la ureche.

— Mi-a fost dor de tine.

Mă lasă jos, cu mâinile încă înfășurate de jur împrejurul taliei mele, iar Hank trece pe lângă noi, făcându-mi cu ochiul, în timp ce așază bagajele în portbagajul mașinii Escalade.

Mă întorc și îl trag pe Tate spre mașină, dar el mă oprește pe loc înainte de a intra.

— Charlotte, trebuie să-ți spun ceva.

Tonul glasului său îmi stârnește fiori reci prin tot trupul.

— Ce s-a întâmplat?

Scrutează cu privirea împrejurimile unde un alt avion se pregătește de aterizare.

— Plec într-un turneu de promovare a noului meu album. Un turneu mic, pentru început – doar câteva spectacole – apoi,

însă, vrem să organizăm un turneu prin Europa.

— Poftim? Când?

— Impresarul meu a tras niște sfori – diseară o să țin un concert-surpriză la arena *Staples Center*.

— Diseară? Dar...

Îmi întorc privirea în altă parte, încercând să nu-mi trădez dezamăgirea. Știu că a muncit din greu pentru asta și merită să se urce din nou pe scenă, cu atât mai mult după o pauză de un an de zile. Dar nu mi-am imaginat că lucrurile se vor precipita. Iar latura mea egoistă îl vrea doar pentru mine – încă puțin timp.

— Știu că totul se întâmplă foarte repede. Dar cei din echipa mea vor să creeze vâlvă în jurul noului meu album, care va apărea peste câteva luni. E vorba, însă, doar de un singur spectacol – nu va trebui să plec imediat după aceea.

— Și atunci, când? îl întreb eu.

— Săptămâna viitoare voi ține un concert în Sacramento și apoi, câteva zile mai târziu, în Seattle.

Tate mă ține ținută cu spatele de mașină și îmi mângâie părul, dându-mi-l la o parte de pe față, dar gestul lui nu-mi alină și frustrarea care mi se cuibărește în suflet.

— Ție îți datorez toate astea, Charlotte. Nu cred că aș fi reușit să-mi fac ordine în viață fără tine. Și nici n-aș fi putut să înfrunt arenele înțesate de oameni dacă nu mi-ai fi spus că e timpul să-mi iert păcatele.

Știu că asta își dorește – îi citesc pasiunea în priviri. Dar ironia sorții îmi mistuie sufletul. L-am inspirat să compună muzică din nou, dar asta înseamnă despărțiri îndelungate, când tot ce îmi doresc este să stea cu mine.

— Cât timp vei fi plecat în turneu?

— Un an... probabil, îmi răspunde, ezitând și retrăgându-și

mâna din părul meu. Nu va fi ușor, adaugă apoi. Tu vei fi la Stanford, iar eu tot pe drumuri, dar vreau să fim împreună. Vom găsi cumva o soluție.

Îi evit privirea și îmi îndrept ochii spre geamul mașinii. Îmi amintesc ce mi-a povestit despre ultimul său turneu – petrecerile sălbatice, scăldate în băutură și femei. Cuvintele lui îmi răsună în minte: *Nici nu-ți imaginezi ce înseamnă faima... Crezi că poți să scapi basma curată din orice.*

— Nu știu, Tate, îi răspund, cu ochii încă ațintiți asupra geamului mașinii. Un an înseamnă aproape o veșnicie.

Cu atât mai mult cu cât ispitele vor fi la tot pasul – lucruri care îi vor „activa” vechile obiceiuri. Voi putea, oare, să am încredere în el? Relația noastră va putea supraviețui unei despărțiri de un an de zile? Mi se pare aproape cu neputință, atunci când întregul univers conlucrează împotriva noastră.

— Va fi greu, recunoaște el, atingându-mi brațul și întorcându-mi capul spre el.

Îi simt buzele moi, calde și încurajatoare în timp ce încearcă să-mi spulbere îndoielile cu un sărut. Îmi trec mâinile prin părul lui, dornică să-i sorb atingerile, mângâierile și dulceața buzelor. Abia s-a întors, și zilele petrecute împreună ne sunt deja numărate.

— Vom continua să ne vedem, îmi spune Tate. Doar că nu atât de des. Vei avea vacanțe și weekenduri libere, iar eu pot oricând să mă urc în avion și să vin la tine.

Cuvintele i se pierd, însă, în negura gândurilor și sentimentelor mele, căci îmi imaginez cum va fi viața mea fără el: cursuri și examene la Stanford, dar și numeroase nopți nedormite, gândindu-mă cum Tate călătorește prin lume, râvnit și hăituit de mii de admiratoare.

— Dar dacă am putea fi împreună? îi șoptesc apoi.

— Ce tot spui, Charlotte? mă întreabă, scrutându-mă cu intensitate.

Ideea mi-a încolțit în minte încă de când am renunțat la stagiul de pregătire de la UCLA. Profesorul Webb m-a tot sunat și mi-a trimis mesaje, dar nu i-am răspuns la niciunul. Nu știam ce să-i spun și nici cum să-i explic revelația pe care am avut-o – faptul că am realizat că urmam o cale greșită în viață. Cum să-i explic că nu-mi doresc nimic din toate astea – nici munca de laborator, nici stagiul de pregătire.

— Dacă nu m-aș duce la Stanford?

— Dar te *duci* la Stanford.

— Dacă aș veni cu tine în turneu? îl întreb, ridicând glasul.

Nu-mi place tonalitatea stridentă a vocii mele, dar nu-mi pasă prea tare.

— Nu poți să renunți la școală pentru mine.

— Nici nu renunț – îngheț anul. Toată lumea face asta.

— Nu sunt de acord, îmi răspunde, desprinzându-și ochii de la mine. Ai muncit pe brânci ca să intri la Stanford.

— E hotărârea mea, ripostez, pe un ton mai aspru decât aș fi vrut.

Aceași veche poveste? De ce toți cei din jur cred că știu ce e mai bine pentru mine?

— Pot să iau singură propriile decizii, adaug apoi. Credeam că înțelegi.

— Înțeleg, dar...

Se uită undeva dincolo de mine, într-un punct mort de pe pista de aterizare, iar frustrarea mea atinge apogeul.

— Tate, te iubesc. Știu că aceste două cuvinte conțin o încărcătură emoțională extraordinară și înțeleg prea bine motivul. Dar vreau să-ți împărtășesc sentimentele și să te fac să înțelegi de ce cred cu tărie că am luat hotărârea corectă.

Pentru mine. Pentru noi doi.

Vreau să-i atrag privirea spre mine ca să vadă că vorbesc cât se poate de serios.

— Nu pot să stau cu mâinile în sân și să aștept să mă strecuri în programul tău încărcat. Mi-a fost și așa destul de greu să fac asta în ultimele săptămâni și să mă concentrez și asupra școlii. Stanford va fi acolo și anul următor și știu foarte bine ce vreau.

— T, intervine Hank, de cealaltă parte a mașinii. E timpul.

Tate încuviințează din cap și își îndreaptă, în sfârșit, ochii spre mine – atât de zbuciumați și furtunoși, încât am senzația că mă aflu din nou pe balconul din New York, brăzdată de picături reci de ploaie. Deschide gura și, pentru o clipă, îmi închipui că va spune exact ce-mi doresc să aud.

— Trebuie să plec. Am repetiții peste câteva ore și trebuie să mă pregătesc.

Simt cum stomacul mi se întoarce pe dos.

Tate oftează și închide ușor ochii. Furtuna pe care am zărit-o puțin mai devreme în ochii lui a dispărut de îndată ce i-a redeschis.

— O să ne distrăm diseară, îmi spune apoi. Îți promit. Te pun pe o listă ca să intri în culise. La ora opt seara, bate la ușile duble de metal de la intrarea sudică – te vor lăsa să intri.

— Și apoi?

— Ne ducem acasă. O să stăm de vorbă. Și vom găsi o soluție.

Îmi spune toate acestea cu ochi pustii și goi. Simt cum fiori reci îmi străbat trupul din cap până în picioare.

Mă sărută pe buze, zăbovind mai mult de această dată, și apoi se strecoară pe bancheta din spate a SUV-ului. Mă conduc și pe mine în parcare aeroportului unde mi-am lăsat

mașina. Cobor din Escalade, încercând să ignor sentimentul că ceva nu e în ordine. Urmăresc apoi mașina pierzându-se în zare și încerc să mă bucur de perspectiva concertului de diseară. Iubitul meu – un star rock – mă invită să văd din culise spectacolul care îi anunță revenirea pe scenă. Ce-ar putea fi mai frumos? *Nimic*, îmi răspund, în gând. Și îmi voi obliga și inima să-mi asculte rațiunea.

Doizeci și doi

Ușa dormitorului se închide ușor în urma mea și străbat holul în vârful picioarelor până ajung în sufragerie. Mia stă pe canapea și tastează ceva pe telefon. Leo se joacă lângă ea cu un elefant de pluș care zornăie de fiecare dată când îl scutură.

— Am auzit că Tate s-a întors în oraș, spune Mia, în timp ce încerc să mă strecor pe furiș prin bucătărie.

Pentru mass-media, venirea lui nu mai e de mult un secret, iar Mia a aflat explorând site-urile de mondenități.

Simt răceala mânerului ușii de la intrare și îl strâng cu putere – reprezintă calea mea de scăpare.

— Da, așa e, îi confirm, fără să-i spun, însă, că ne-am văzut deja, că l-am așteptat în aeroportul din Los Angeles.

— Te duci să te întâlnești cu el, nu-i așa? mă întreabă Mia, citindu-mi, parcă, gândurile doar dintr-o singură privire.

Ținuta pe care am ales-o – blugi negri și mulați, tricou alb și pantofi negri, cu tocuri înalte – nu-mi este de prea mult folos.

— Trebuie, Mia, îi răspund, cu glas pierdut, privind-o cu ochi imploratori. Te rog să nu-i spui nimic bunicii.

Strânge din buze vădit dezaprobatoare. Nutrește aceeași părere ca și Carlos: Tate m-a rănit de prea multe ori și împăcarea noastră este o greșeală. Dar e sora mea și înțelege cât de mult îl iubesc – cunoaște mult prea bine sentimentul.

— Bine, îmi răspunde, în șoptă, dând iute din cap. Dar ar fi bine să te grăbești înainte ca...

Nu mai apucă să-și ducă gândul la bun sfârșit, căci bunica apare în prag – probabil că ne-a auzit vorbind din dormitorul ei.

— Unde te duci? mă întreabă ea.

O scrutez cu privirea și simt o strângere de inimă când îi văd durerea din ochi.

— Ies puțin, îi răspund, deschizând ușa și năpustindu-mă în întuneric.

O aud strigându-mă, dar fug cât mă țin picioarele spre mașină. Știu că nu va veni după mine, dar bag iute cheile în contact și pornesc în trombă – sângele îmi zvâcnește încă prin vene sub imperiul adrenalinei.

Telefonul îmi sună în geantă și, după ce îl scot, îi verific ecranul. E buna. Îi resping apelul.

Probabil că mă va pedepsi pentru asta până voi termina școala, dar nu mai are nicio importanță. După absolvire, voi pleca oricum de acasă. Încerc să-mi potolesc durerea provocată de deteriorarea relațiilor noastre. Dau drumul la radio în speranța că zgomotul îmi va stăvili gândurile măcinate de remușcări.

Traficul este îngreunat de culoarea roșie a semafoarelor și de cozile interminabile de mașini ce merg bară la bară. Ies de pe autostrada 101 și încerc s-o iau pe căi ocolite doar ca să descopăr că eforturile mele sunt în zadar – nu mă apropii nici măcar cu un centimetru mai repede de arena *Staples Center*. Ar fi trebuit să plec mai devreme, ar fi trebuit să mă gândesc că va fi aglomerație. Am senzația că am fost toată ziua cu un pas în urmă.

Când ajung în sfârșit, paznicul parcarii mă conduce spre un loc nu prea departe de intrarea principală. Dar concertul a început deja; aud muzica răsunând de pe stadion și simt aerul vibrând sub puterea amplificatoarelor. Alerg într-un suflet spre intrare, muștrându-mă în gând pentru că am ajuns atât de târziu.

Nu mă îndrept spre intrarea principală, unde emblema

strălucitoare a *Arenei Staples* scaldă împrejurimile în nuanțe de roșu și albastru. Ocolesc, în schimb, zidul spre structura rotunjită a clădirii. Mă simt mistuită de emoții, de parcă spectacolul ar depinde numai de mine. De parcă s-ar întâmpla o tragedie dacă l-aș rata.

Ușile duble, de metal, sunt luminate de un singur bec strălucitor fixat deasupra zidului cenușiu al clădirii. Pe un indicator reflectorizant scrie IEȘIRE. Totul pare atât de neoficial.

Bat de două ori.

Nimic.

Bat încă o dată. Aceași tăcere. O mașină dă ocol parcarii, căutând probabil un loc liber, și scaldă ușile în lumina puternică a farurilor.

Mă sprijin de ușă și îmi lipesc urechea de metalul rece al acesteia. Nici un sunet nu răzbate de cealaltă parte. Poate că am greșit ușă – poate că nu e ieșirea care trebuie.

Apoi, însă, se aude un zgomot și ușa se deschide. Reușesc să mă retrag iute înainte să mă izbească în față. În prag, se ivește un bărbat cu barbișon, îmbrăcat în haine oficiale.

— Da? mă întreabă, cu un aer absent, uitându-se dincolo de mine, de parcă ar aștepta pe altcineva.

De gât îi atârnă câteva legitimații de trecere, în diverse culori, lucru care îi conferă statutul de paznic.

— Sunt pe listă, îi spun eu.

Am senzația că joc rolul unei fane înfocate, care încearcă să se strecoare în culise ca să se culce cu starul rock. Doar că eu nu sunt o simplă admiratoare – eu sunt iubita lui.

— Ce listă? mă întreabă, scărpinându-și favoriții ce amenință să-i acopere toată fața.

— Tate mi-a spus să vin la ușa asta, îi explic, pe un ton mult

mai încrezător decât mă simt cu adevărat. Sunt Charlotte Reed. Numele meu ar trebui să fie pe o listă.

Chipul îi este ascuns în lumina difuză a becului de deasupra ușilor, iar holul din spatele său pare o cavernă întunecată prin care răzbat ecourile concertului. Scoate din buzunarul de la piept al cămășii o hârtie împăturită. Când o desface, zăresc câteva nume scrise pe ea.

— Reed, ai spus?

— Charlotte Reed.

— Te recunosc, îmi spune apoi, privindu-mă peste marginea hârtiei. Ești noua lui prietenă.

Încuviințez din cap, copleșită deopotrivă de emoții și încântare.

— Îmi pare rău, adaugă, împăturind din nou hârtia și băgând-o la loc în buzunarul de la piept. Nu ești pe listă.

Se retrage ușor pe hol și încearcă să închidă ușa, dar îl opresc.

— Nu! strig eu, apucând ușa cu mâna. Stai puțin! Sunt pe listă!

— Îmi pare rău, draga mea, dar nu ești.

— Nu vrei să mai verifici o dată?

— Nu e cazul. Căci nu ești pe nicio listă.

— Dar m-ai recunoscut! insist eu, încercând să-l fac să înțeleagă. Știi cine sunt. Probabil că e o greșeală. Ar fi trebuit să fiu deja înăuntru. Mă așteaptă!

— Din câte știu eu, a rupt relația cu tine chiar astăzi, iar tu încerci acum să te strecoari în cabina lui ca să faci gălăgie, îmi răspunde, apucând cu mâna marginea ușii. Dacă nu ești pe listă, nu intri, adaugă apoi, smulgând ușa din strânsoarea mea.

— Stai puțin! strig eu, lovind ușa cu pumnii și cu picioarele, dar nu se mai întoarce.

Mustrându-mă în gând pentru alegerea nefericită a pantofilor cu tocuri înalte, mă îndrept cu pași repezi spre intrarea principală, unde ușile de sticlă răsfrâng o lumină strălucitoare și orbitoare. Înăuntru, se află câțiva oameni îmbrăcați în uniforme negre, ce vorbesc relaxați unii cu ceilalți. Mă apropii de o femeie care stă în fața unui poster cu chipul grav al lui Tate.

— Biletul? mă întreabă, cu mâna întinsă, fără să-și îndrepte privirea spre mine.

— Nu am bilet, îi explic. Ar trebui să fiu pe o listă.

— L-ai cumpărat cu mult timp înainte? mă întreabă, continuând să mă ignore.

— Nu. Sunt pe o listă, îi răspund, cu glasul mult mai ferm de această dată.

Își îndreaptă, în sfârșit, privirea spre mine și mă scrutează prin gene.

— Îmi pare rău, dar nu avem nici o listă aici.

— Vă rog, insist eu. N-ar putea să mă ajute cineva?

— Nu aici.

— Trebuie să existe undeva o listă. N-ați putea să sunați pe cineva?

Își scarpină nasul și scoate un oftat exagerat.

— Numele? mă întreabă, vădit iritată.

— Charlotte Reed, îi răspund iute.

— Așteaptă aici!

O urmăresc în timp ce se îndreaptă – îngrozitor de încet – spre un bărbat care stă în dreptul scărilor rulante. Acesta își duce telefonul la ureche. Nu aud ce spune, dar este evident că îmi verifică numele. Totul se va rezolva acum – mă vor lăsa, în sfârșit, să intru. După un timp, ce pare o veșnicie, închide telefonul, iar femeia se întoarce spre mine. Se mișcă atât de

încet, încât am senzația că o să iau foc de nerăbdare. Îl aud pe Tate cântând pe scenă – cu vocea sa inconfundabilă, o voce care mi-a șoptit cuvinte tandre la ureche, o voce care acum răsună pe întreaga arenă *Staples Center*... și eu nu pot să ajung la el.

— Nu ești pe nici o listă, nici aici... și nici în altă parte, îmi spune, pe un ton dramatic, încercând să se facă bine înțeleasă.

Nu-mi vine să cred ce mi se întâmplă.

Ies pe uși și dau din nou ocol clădirii.

Ajung aproape în dreptul ușilor duble, de metal, când văd cinci sau șase fete stând în prag. Bărbatul cu favoriți își face din nou apariția. Lumina difuză a holului scaldă chipurile fetelor într-o lumină străvezie. Mă aștept să nu le dea voie să intre.

Dar le lasă.

Ele trec pragul, cu picioarele lor lungi, cu părul căzându-le în cascadă pe umeri și cu tocuri de două ori mai înalte ca ale mele. Ușa începe să se închidă în urma lor, dar reușesc s-o prind în ultima clipă.

Încerc să mă strecor pe hol, dar o mână mă prinde de încheietură și îmi dezlipește degetele de pe marginea ușii.

— N-aș prea crede, îmi spune gardianul, ținându-mă de mână și împingându-mă spre prag.

— Dar pe fetele alea le-ai lăsat să intre, protestez eu.

— Uite ce e, draga mea! Nu pot să te las înăuntru. Rolul meu este să țin nebunii la distanță.

— Dar nu sunt...

Mă opresc, înghițându-mi cuvintele și luptându-mă să-mi păstrez cumpătul.

— Nu încerc să mă strecor înăuntru pe furiș. Tate mi-a spus să vin la ușa asta, pentru că voi fi pe nu-știu-ce listă. Așa că

habar nu am ce listă ai verificat, dar n-am de gând să stau cu mâinile în sân în timp ce puștoaicele alea au intrat și eu am rămas pe afară, adaug mânioasă, simțind un nod în gât când rostesc ultimele cuvinte. Mai verifică, așadar, încă o dată!

Mă privește vădit uluit de tonul glasului meu. Schițează un zâmbet în colțul gurii, lucru care mă face să cred că va verifica încă o dată lista sau, și mai bine, mă va lăsa să intru.

— Trebuie să recunosc că ești insistentă.

— N-ai putea să iei cumva legătura cu Hank? Bodyguardul lui? Sunt convinsă că e aici și ar putea să garanteze pentru mine.

De ce nu i-am luat oare numărul de telefon? O să i-l cer lui Tate ca să nu mi se mai întâmple așa ceva.

Gardianul zâmbește și mai mult.

— Nu cred, scumpo. Te sfătuiesc să nu mai bați la ușă. Altfel, mă văd nevoit să chem poliția.

Și închide apoi ușa cu atâta hotărâre că tresar înfiorată.

La naiba!

Mă întorc și mă sprijin de ușă, dându-mi capul pe spate și trecându-mi degetele prin păr.

Țipete și ropote de aplauze zguduie stadionul din temelii, apoi se așterne tăcerea în clipa în care se aud acordurile unei chitare acustice. Îmi frec ochii cu mâinile. Nu-mi vine să cred că ascult concertul de afară. Trăiesc un calvar. Pornesc cu pași lenți spre parcare, pe sub lumina felinarelor, trecând pe lângă un agent de pază și pe lângă ultimii spectatori care se grăbesc să intre pe porțile stadionului.

Nu-mi vine să cred ce mi se întâmplă.

Cerul e presărat cu nori amenințători de ploaie. Îmi scot telefonul și îi scriu un mesaj: *Nu pot să intru la concert. Nu sunt pe listă.* Dar știu că nu are cum să-mi răspundă. E

protagonistul unui spectacol de zile mari... pe care eu nu pot să-l văd.

Piese necunoscute și melodii amețitoare spulberă liniștea nopții. Luminile albe și puternice ale reflectoarelor străpung întunericul serii, înălțându-se ca niște licurici spre cer și anunțând revenirea pe scenă a lui Tate Collins.

Ascult, cu sufletul înnegurat de mânie, cântecele cărora Tate le dă viață cu glasul lui armonios și răvășitor. Iar eu pierd totul. Sunt blocată aici și nu pot să fac absolut nimic.

Doăzeci și trei

Când ajung în fața casei lui Tate, tastez codul de acces al porților de securitate. L-am păstrat în telefon încă din seara când mi l-a trimis printr-un mesaj.

Ploaia cade în rafale acum, iar ștergătoarele se agită furioase ca să îndepărteze șiroaiele ce se preling pe parbriz. Este o ploaie de primăvară – o gură de aer înainte de instalarea sezonului călduros și secetos al Californiei. Casa lui Tate este învăluită în întuneric când ocolesc rondul și opresc motorul.

Străbat în fugă aleea, acoperindu-mi capul cu mâinile, și verific ușa: e încuiată. Sun la sonerie, deși știu prea bine că Hank se află la concert, alături de Tate, și nu există nici majordomi, nici servitoare care să răspundă la ușa. Îmi întorc privirea spre mașină. S-ar putea să mai dureze vreo oră și ceva până se va întoarce acasă. Îmi amintesc atunci de ușa glisantă din spatele casei.

Împing poarta din partea stângă a clădirii și străbat iute aleea din piatră, luminată cu becuri solare. Ajung lângă piscina scăldată într-un albastru azuriu, a cărei suprafață freamătă sub cascada picăturilor de ploaie. N-am fost niciodată aici fără Tate, iar întunericul pare deodată prevestitor de rele, dar încerc să alung sentimentul.

Mă îndrept cu pași iuți spre ușile de sticlă și ating mânerul de metal. Ușa se deschide cu ușurință, strângându-se ca un acordeon. Înăuntru, trag adânc în piept aerul uscat din sufragerie și mă sprijin cu spatele de peretele de sticlă, lăsând apa să se prelingă pe podea. Bâjbâi cu mâinile în dreapta, căutând un întrerupător de lumină, dar nu găsesc nimic.

Dau cu piciorul în măsuța de cafea și mă împiedic, gata să cad.

— La naiba! exclam, atingându-mi degetul mare de la piciorul drept, expus prin deschizătura pantofilor negri, cu toc înalt.

Nu sunt încă obișnuită să port încălțăminte atât de înaltă. Mă așez în genunchi, sprijinindu-mă de marginea măsuței de cafea, și găsesc o telecomandă imensă. Când o ating, i se aprind toate butoanele. Observ atunci un buton mai mare pe care scrie FOC. Nici nu apuc să apăs bine pe el, că focul din șemineu se și trezește la viață. Flăcările răspândesc suficientă lumină în jur ca să disting lucrurile din living.

Îmi scot telefonul. Nu găsesc nici apeluri nepreluate, nici mesaje de la Tate.

Probabil că este încă pe scenă sau acordă interviuri după concert, sau dă autografe, sau încearcă să scape de mulțimea fanilor înfocați. Mă ridic în picioare și urc treptele spre etaj, pocnind cu tocurile pe pardoseala din piatră.

La capătul palierului de la etajul al doilea, se află o ușă dublă, ce duce spre dormitorul imens al lui Tate. Am intrat aici, împreună cu el, doar într-o singură seară. Mă îmbujorez toată la față când îmi amintesc și ating brățara cu triunghi pe care mi-a dăruit-o cu puțin înainte de a mă conduce în camera lui.

Lumina difuză din dormitor, ce străjuiește tavanul, mă ajută să întrezăresc lucrurile din încăpere. Îmi plimb mâna pe țesătura fină și catifelată a cuverturii de pe pat. Două uși late și glisante dau spre o curte interioară. Ating sticla cu mâna și privesc ploaia. Așteptând.

Trece o oră. Mă așez pe marginea patului, apoi mă trântesc pe cuvertură și ascult ropotul ploii ce cade pe acoperiș. Mă

gândesc să-i scriu lui Carlos, dar încă nu i-am spus că am de gând să îngheț anul la Stanford. Nici nu vreau să mă gândesc ce reacție va avea.

Îi scriu, în schimb, un alt mesaj lui Tate, stând întinsă pe spate și ținând telefonul ridicat în mâini: *Unde ești?*

Îl verific apoi la câteva minute, convinsă fiind că nu l-am auzit sunând. Dar nu primesc nimic. *De ce nu m-a sunat încă?* O idee îmi trece atunci prin minte. Deschid un alt browser de pe telefon și îi tastez numele lui Tate. Îmi apar imediat nenumărate postări ale site-urilor de mondenități: păreri ale admiratoarelor care au văzut concertul, însoțite de numeroase fotografii ale lui Tate de pe scenă. Răsfoiesc alte imagini. Acestea îl surprind pe Tate plecând de pe *Arena Staples Center* și croindu-și cu greu drum prin mulțimea de fane, care se îmbulzesc în jurul SUV-ului său negru, fără să le pese de ploaia torențială.

Apoi, fotografiile îl surprind din nou pe Tate, purtând același tricou negru și aceeași pereche de blugi, dar într-un decor cu totul diferit. Stă în separeul unui club, cu chipul scăldat în lumină. Și înconjurat... de câteva fete.

Deschid tot mai multe imagini, toate postate în seara asta: Tate dând pe gât pahare de băutură, cu capul plecat într-o parte și ceasul de platină strălucind în bătaia luminilor; Tate în compania unei fete roșcate, ce stă lipită de el și îi șoptește ceva la ureche; Tate petrecând de zor, fără mine.

Ce naiba face?

Strâng telefonul cu mâini fremătătoare, simțind cum un pumnal îmi sfâșie inima.

Se distrează de minune într-un club, în compania altor fete. Și un adevăr crud îmi încolțește atunci în minte – n-a vrut să vin la concert. Faptul că n-am putut să intru, că numele nu-mi

apărea pe nicio listă, n-a fost o greșeală. Nu m-a vrut acolo. Cum nu mă vrea nici acum. De aceea, nici n-a venit imediat acasă după concert. Nu *mă* vrea alături de el.

Nu pot să rămân aici. Nu vreau să mă găsească în camera lui, așteptându-l cu ardoarea unei iubite obsedate, ce nu înțelege mesajele pe care i le trimite. Nu mă deosebesc prea tare de Ella St. John. Îmi înfig unghiile în palme și mă ridic, șovăitoare, din pat, închizând telefonul și băgându-l în buzunarul pantalonilor. Îmi amintesc expresia de pe chipul lui Tate când i-am spus la aeroport că vreau să îngheț anul la facultate – că vreau să merg cu el în turnee. Că îl iubesc. Un voal întunecat i-a învăluit ochii, refuzând cu încăpățănare să-mi întâlnească privirea.

Capul îmi zvâcnește de durere. M-am lăsat – din nou – prostită. *Cât de neghioabă am putut să fiu! Îngrozitor de neghioabă!*

Cobor scările în grabă și ies iute pe ușa din față, dornică să plec cât mai repede, convinsă fiind că le va aduce aici pe fetele din fotografii – făcându-mă să mă simt astfel cumplit de stânjenită.

Ei bine, nu-i voi oferi satisfacția asta. Ochii îmi înoată în lacrimi, deși încerc să mi le stăvilesc. Mașina îmi pare învăluită într-o perdea de negură și ploaie. Mă sprijin cu mâinile de capotă, încercând să-mi fac curaj – deocamdată, este singurul lucru ce pare să mă mai susțină.

O ocolesc, oprindu-mă în dreptul portierei șoferului și ștergându-mi lacrimile cu brațul. Aș vrea să nu port tocure. Aș vrea să nu mă fi îmbrăcat special pentru el – să nu fi ales hainele pe care mi le-a cumpărat în ziua aceea de la Barneys. Îl urăsc pentru că mi-a făcut inima să vibreze. Pentru că m-a făcut să mă îndrăgostesc de el. Pentru că m-a făcut la fel de naivă ca toate celelalte femei din familia mea. Pentru că m-a

făcut să-mi încalc tot ceea ce mi-am promis cu ani în urmă.

Lacrimile îmi întunecă vederea și încerc să deschid portiera când aud ceva în spatele meu. Nimic distinct – umbra unei respirații și un târșăit de picioare. Mă întorc – cu gura aproape căscată și sângele înghețat în vene.

La câțiva pași depărtare, dincolo de haloul de lumină de pe terasă, zăresc o siluetă întunecată. Poate că este doar rodul imaginației mele – al spaimei aproape viscerale pe care o simt în fiecare mușchi și în fiecare nerv al trupului. Îmi șterg din nou ochii de lacrimi și încerc să disting silueta printre crengile copacilor.

Apoi, însă, face un pas înainte și îmi dau seama că nu e nimic fantasmagoric.

— Tate? întreb eu, cu inima bătându-mi frenetic în piept, în timp ce glasul îmi trădează deopotrivă deznădejdea și speranța.

Silueta mai face câțiva pași. Și realizez imediat că nu e Tate. Căci e mai mică și mai firavă. Traversează iute aleea și se oprește în bătaia luminii de pe terasă.

Îi recunosc chipul.

E fata din toalete – același păr negru, tăiat scurt, aceeași pistrui și aceeași piele albă ca zăpada. Poartă un hanorac negru, cu glugă, și blugi tot negri – haine menite s-o camufleze în întuneric.

— Ce cauți aici? o întreb, cu glas șovăitor.

Nu-mi răspunde.

— N-ar trebui să fii aici, adaug, căutând mânerul portierei – dar e încuiată.

— Te-am urmărit, îmi răspunde.

Spaima mi se cuibărește în suflet. Îmi arunc ochii spre portieră. Oare cât de repede aș putea să-mi găsesc cheile?

— Las-o baltă! îmi spune, citindu-mi gândurile.

Îmi întorc din nou privirea spre ea. Ploaia s-a mai domolit puțin, astfel că reușesc să-i zăresc ochii stăruitori, ațintiți asupra mea.

— De ce mă urmărești? o întreb, strecurându-mi mâna în geantă.

— Am încercat să te avertizez, îmi spune, plimbându-și mâna stângă pe blugii negri. Dar te-am văzut cum încercai să intri astăzi în culise, continuă, fără să-și desprindă ochii de la mine. Am înțeles atunci că n-ai de gând să-l lași în pace.

— Te înșeli, îi răspund, cu glas tremurător. Eu și Tate ne-am despărțit. S-a terminat.

— Minți! ripostează, trăgând adânc aer în piept.

— Nu e adevărat, îi răspund, căutând cu disperare cheile în geantă, dar nu le găsesc.

— Îl iubesc de când mă știu, îmi spune, privindu-mă printre gene. Mai mult decât oricine pe lumea asta. I-am văzut primul concert în Los Angeles pe când aveam paisprezece ani. Stăteam în primul rând și mi-a atins mâna, privindu-mă în ochi de parcă mă vedea cu adevărat. Privindu-mă cum nimeni nu m-a privit vreodată. Și am știut atunci că suntem meniți să fim împreună. E doar o chestiune de timp – ne vom întâlni din nou și va înțelege că eu sunt aleasa.

Trebuie să plec cât mai repede de aici și să mă duc la poliție. Să-l găsesc apoi pe Tate și să-l previn. Indiferent cum s-a purtat cu mine, nu pot să-l las să treacă printr-o altă experiență nefericită – cu o altă admiratoare instabilă psihic, care ar putea să-i facă și lui rău.

— Ia-l, dacă vrei! îi răspund.

Mă privește cu chipul rigid și tot mai palid, dacă este cu puțință. Face încă un pas spre mine.

— O să-l iau. Dar numai după ce vei dispărea din viața lui, adaugă apoi.

Apuc cu degetele cheile de la mașină, ce zac pe fundul genții. Mă răsucesc pe călcâie și bag cheia în ușă, apoi apuc mânerul portierei. Timpul se mișcă amețitor, dar eu mă mișc cu încetinitorul – reușesc să deschid portiera, dar ea se năpustește asupra mea și mă prinde cu mâinile de gât. Ușa mașinii se închide cu zgomot. Icnesc, cu răsuflarea întretăiată. Pentru o clipă, mă simt atât de uluită de tot ce mi se întâmplă, încât rămân încremenită, neputând să fac nicio mișcare. Vederea începe să mi se înceteșeze. Spaima, însă, mă trezește la viață și îmi agit cu disperare brațele, încercând să mă eliberez din strânsoarea ei. Alunecăm și ne prăbușim pe capota mașinii, ținându-ne strâns cu mâinile.

De pe capotă ne prăbușim pe asfalt, lovindu-ne de bară de protecție. Impactul loviturii și greutatea corpului ei mă lasă aproape fără suflare. Vederea mi se întunecă și capul îmi zvâcnește de durere.

Încerc să-i spun să înceteze, dar nu reușesc să rostesc cuvintele. Nu mai am aer ca să le dau glas.

Îi întâlnesc ochii negri ca tăciunele – mari cât cepele, pustii și satisfăcuți. Mâinile i se încleștează și mai tare pe gâtul meu – apasă cu disperare, încercând să stingă suflarea vieții. Și totul se desfășoară într-un ritm amețitor de lent. Icnesc, dau din picioare și o sfâșii cu unghiile, dar chipul i se contorsionează într-un rânet batjocoritor, presărat cu râsete și lacrimi.

Îmi înfig unghiile în obraji ei, sfârtecându-i pielea, dar simt cum puterile mă lasă încetul cu încetul. Ochii îmi sunt tot mai împăienjeniți și înnegurați de pete roșii.

O mantie neagră se așterne peste tot – peste mine și peste casa lui Tate.

Cerul se înseninează. Norii dispar, lăsând locul unor luminițe strălucitoare. Stele.

Pretutindeni văd doar stele. Se prăbușesc la pământ într-o ploaie de stele, arzându-mi pielea.

Cerul dispare. Sub imperiul petelor din ce în ce mai pregnante.

Lumea devine tot mai înnegurată.

Până când întunericul pune cu totul stăpânire pe mine.

Inima îmi bate năvalnic, gata să-mi iasă din piept – și e primul lucru pe care îl simt.

Deschid cu greu ochii – cleioși și umezi.

Cerul pare că se clatină deasupra mea.

Zăresc niște șuvițe de păr negru – fata continuă să mă țină încă imobilizată la pământ. Apoi, mă simt brusc despovărată de greutatea trupului ei și mâinile i se desprind de pe gâtul meu, lăsându-mă să respir din nou. Dar nu pot să mă mișc. Picioarele îmi sunt grele ca niște ancore. Simt furnicături în brațe. Capul mă doare și mai tare.

Aud un țipăt – al fetei, probabil.

Și simt mișcare în jurul meu – picioare care se lovesc de pământ și mâini care se agită frenetic, dornice să sfâșie și să taie în carne vie.

Realizez că pleoapele mi s-au închis din nou și mă lupt să le redeschid. Prin negura vederii mele, întrezăresc un chip. Tresar, convinsă fiind că fata s-a reîntors să termine ce-a început. Să mă ucidă de această dată. Dar nu e ea.

E Tate.

Își mișcă buzele, de parcă ar spune ceva. Ochii săi întunecați par un ocean nemărginit. Aș vrea să mă cufund în adâncurile lor și să nu mai ies niciodată la lumină. Mă ia atunci în brațe și mă las în voia lui, rezemându-mi capul de

pieptul său.

Întinericul se așterne din nou, tulburat doar de bățile inimii lui.

Bipăitul constant al unui monitor cardiac mă trezește din somn. Mă aflu într-un spital? Când deschid ochii, îl văd pe Tate. Mă simt cuprinsă de ușurare până îmi amintesc ce s-a întâmplat.

— Bună, îl salut, cu glas răgușit.

— Bună, îmi răspunde, cu un zâmbet vag pe buze. Cum te simți?

Închid ochii și fac bilanțul. În urma impactului cu asfaltul, capul, gâtul și spatelul mă dor în continuare, dar nu atât de tare. Nu mai simt agonia de la început. Zăresc perfuzorul atașat de braț – da, sunt la spital.

— Am avut și zile mai bune. De cât timp sunt aici?

— De câteva ore. Ai niște vânătăi pe gât și s-ar putea să fi suferit o comoție, motiv pentru care doctorii au hotărât să te țină aici în seara asta sub strictă supraveghere. Ținând cont de tot ce s-a întâmplat, te poți considera norocoasă că ai scăpat cu viață, continuă Tate, cu o grimasă pe chip, de parcă îi vine greu să rostească cuvintele. Ai tăi se află acum, împreună cu Hank, la recepție și vorbesc cu poliția. Ai nevoie de ceva? Vrei să te consulte vreun doctor? Ar trebui să le spun că te-ai trezit.

— Își vor da seama singuri, îi răspund. Monitoarele astea trebuie să fie și ele bune la ceva.

Prezența lui aici îmi sfâșie sufletul, știind că ceva mai devreme a petrecut în cluburi cu alte fete. Simt o durere nimicitoare, mult mai puternică decât cea fizică, dar nu vreau să plece. Nu încă.

Își freacă ceafa cu mâna, ținându-și ochii ațintiți asupra mea. Dar sunt ochii unui străin – ochii unui om căruia îi sunt

complet indiferentă. Ochii unui bărbat rece și distant.

— Charlotte, îmi pare nespus de rău pentru tot ce s-a petrecut, începe apoi. Habar n-am avut de existența acestei fete – n-am știut că mă urmărește și cu atât mai puțin că ai putea deveni ținta ei. Dumnezeuule, n-am vrut să se întâmple așa ceva! N-aș mai fi ieșit niciodată în public dacă mi-aș fi imaginat că ești în pericol. Ai...

— N-am fost pe listă, îngaim eu.

Tate păstrează tăcerea.

— Am văzut cum alte fete intrau în culise, pe când eu am fost obligată să rămân afară, adaug, cu glasul răvășit de durere. Ai putea oare să-ți închipui cât de umilită m-am simțit?

Își lasă privirea în pământ, crispat la față.

— Ar trebui să te odihnești, îmi răspunde, fără să comenteze nimic din tot ce s-a întâmplat în seara asta și nici să recunoască faptul că m-a alungat din viața lui fără să mai stea vreo clipă la îndoială. Am putea să vorbim despre asta ceva mai târziu, când o să-ți revii. Când... te vei simți ceva mai bine.

Aș vrea să-l rog să cheme un doctor – poate îmi va da încă o doză de morfină ca să alin durerea ce mă pândește din umbră. Mă mulțumesc, în schimb, să-i scrutez cu privirea ochii istoviți și maxilarul încleștat.

— Nu cred că pentru noi mai există mai târziu, nu-i așa, Tate?

— Charlotte, nu... nu pot să...

Aș vrea să înceteze, să nu mai rostească nici un alt cuvânt. Dar vorbele pe care continuă să mi le spună îmi adeveresc temerile.

— Nu ai cum să știi cât regret cele întâmplate în seara asta. Dar nu te pot lăsa să renunți la facultate din cauza mea. Să

renunți la visurile și la toată munca ta. Mi-ai spus că mă iubești și... nu am cuvinte ca să-ți descriu ce înseamnă asta pentru mine. Dar ce se va întâmpla când te vei sătura să tot fii pe drumuri, să trăiești într-un autobuz aglomerat și ticsit, să-ți petreci timpul în culise și să călătorești prin atâtea țări și orașe, de nu le vei mai ști nici numărul? Când toate stadioanele ți se vor părea asemănătoare? Ce se va întâmpla atunci când elementul-surpriză va dispărea și vei începe să mă urăști pentru că ți-am răpit viața ce-ți era menită s-o trăiești? Și cine știe ce alți fani nebuni ne-ar mai pândi din umbră! E mai bine să spun că n-am avut noroc în dragoste. Crezi că te-aș mai lăsa să treci încă o dată printr-o experiență atât de traumatizantă ca cea din seara asta? Nu... nu am cum să fac asta. Relația noastră e sortită eșecului, Charlotte. Trebuie să te duci la Stanford, căci acolo e locul tău. Acolo vei fi în siguranță, conchide, încleștându-și mâinile pe bara de metal a patului meu.

Ar trebui să mă simt ușurată auzindu-i explicațiile pe care nu le-am primit înainte de concert – întotdeauna a fost obsedat de ideea de a mă proteja și de a mă ști în siguranță, chiar dacă asta înseamnă să-mi frângă inima. Dar nu mă simt deloc ușurată, ci, dimpotrivă, mă simt copleșită de mânie – de o mânie răvășitoare provocată de temerile sale, care ne despart din nou.

— Așadar, iei din nou hotărârile în numele meu. Nu are nici o importanță ce-mi doresc sau ce cred că am nevoie și nici faptul că pot să înfrunt orice provocare. Iei singur deciziile, ca întotdeauna.

Își îndreaptă umerii și își lasă brațele să-i cadă pe lângă trup. *E uluitor de chipeș*, îmi spun în gând. Chiar și acum, când îmi sfâșie sufletul cu fiecare cuvânt pe care mi-l spune, nu pot să nu-i admir frumusețea-i răvășitoare. Și asta răsuțește și mai

tare cuțitul în rană.

— Aș da orice ca lucrurile să fi fost cu totul diferite, îmi spune, evitându-mi privirea. Dar este mai ușor dacă...

Se oprește și își mușcă buza.

— Dacă ne oprim aici, continui eu, simțindu-mi tâmpelile copleșite de durere.

— Nu pot să te las să-ți distrugi viitorul de dragul meu, îmi răspunde, încuviințând din cap. Și ai dreptate – meriți mai mult, nu doar câte o întâlnire la sfârșit de săptămână. Nu există cale de mijloc în privința asta, Charlotte.

Pentru o clipă, nici nu pot să-i răspund. Lacrimile, pe care am reușit până acum să mi le stăvilesc, amenință să-mi brăzdeze obrajii, iar buzele îmi freamătă ușor.

— N-a existat niciodată vreo cale de mijloc în cazul tău. Întotdeauna a fost totul sau nimic, îi ripostez, strângând cearceaful în mâini ca să-mi păstrez cumpătul. Cred că ar trebui să pleci acum.

Scoate un sunet domol – jumătate protest, jumătate suspin.

— Îmi pare rău, Charlotte. Pentru tot.

Își plimbă degetele pe marginea patului – atât de aproape că ar putea să mă atingă și să mă sărute. Dar n-o face. Își retrage mâna și se îndreaptă spre ușă. Ezită ușor, cu trupul rigid. Și îmi imaginez că se va întoarce și îmi va spune că totul va fi bine, că îmi va alina sufletul frânt și sângerând. Își vede, însă, de drum, ieșind pe hol și dispărând din viața mea.

Lăsându-mă pustiită și goală pe dinăuntru.

Douăzeci și patru

A doua zi, bunica și Mia mă iau acasă de la spital. Stau, adâncită în gânduri, pe scaunul din față. Totul e învăluit într-o tăcere apăsătoare. Acasă, străbat în grabă sufrageria și holul spre camera mea. Chiar și casa mi se pare străină, căci n-o mai recunosc pe vechea Charlotte, cea care locuia cândva aici.

— Te simți bine? mă întreabă Mia, în spatele meu.

O aud pe bunica pe hol ducându-l pe Leo la culcare.

— Nu, îi răspund, trântindu-mă în pat, cu spatele la ea.

Îi aud respirația, semn că se află încă în prag, dar nu mă întorc spre ea. Pleacă, în cele din urmă, închizând ușa în urma ei.

Zac trei zile în pat. Mia îmi aduce de mâncare, mă întreabă ce fac și încearcă să mă convingă să ies din dormitor – dar nu am încă puterea s-o fac. Mi-l aduce pe Leo ca să-mi însenineze puțin sufletul înnegurat de tristețe – el mă apucă, zâmbind, de deget și mă face să mă simt ceva mai bine. Bunica este surprinzător de înțeleghătoare. Nu pomeneste nici măcar o dată numele lui Tate.

Carlos vine să mă vadă în fiecare zi după ore și stă cu mine, fără să mă oblighe, însă, să vorbesc. Nu încearcă să-mi ridice moralul așa cum ar face în mod normal. Stă pur și simplu cu mine, în tăcere.

Încetul cu încetul, revin la viața mea de odinioară. Răsfoiesc cărțile de pe rafturile bibliotecii și îmi alin sufletul citind pasajele mele preferate. Privesc fotografiile de pe laptop, cele pe care le-am făcut pentru ziarul *Banner*, și încerc să-mi imaginez cine eram atunci și cât de diferită sunt acum. Citesc e-mailurile, răsfoiesc lecțiile și temele trimise de profesori și

fac o parte dintre ele. Sunt încă în urmă, dar consilierul mă asigură că cei de la Stanford vor înțelege situația și nu mă vor „taxa” pentru notele slabe obținute după internarea în spital. Am fost inspirată pentru că n-am completat încă actele pentru înghețarea anului, căci astfel totul revine pe fagașul normal. Stanford – anul viitor, apoi facultatea de medicină. Viitorul pe care l-am creionat cu atâta trudă se conturează tot mai pregnant.

Ar trebui să mă bucur că lucrurile au luat această turnură, căci situația ar fi putut fi mult mai tragică.

Măcar nu mi-am distrus viața.

Joi seară, Mia vine din nou la mine și bate ușor în ușă ca să vadă dacă sunt trează. Se așază la căpătâiul patului și îmi mângâie părul, dându-mi-l la o parte de pe umeri. Ochii îmi înoată în lacrimi; îi strâng cu putere, încercând să mi le stăvilesc.

— Încă te mai doare capul?

— Nu, nu e vorba de asta, îi răspund.

— Da, știu, îmi spune, cu blândețe. Ți-a frânt inima, nu-i așa?

Încuviințez din cap și îmi acopăr ochii cu mâinile, în timp ce un suspin îmi scapă printre buze.

— Nu toți sunt răi, îmi spune ea, atingându-mi umărul.

Eu pufnesc în râs – un râs casant și dureros.

— Îmi pare rău, Mia, îi răspund, ridicându-mi ochii spre sora mea, pe care o idolatrizam când eram mică.

— Pentru ce?

— Pentru că n-am fost o soră bună. De când Leo a apărut în viața noastră. Cred că... nu te-am înțeles...

Îmi amintesc cu câtă severitate am judecat-o. Nu voiam s-o ajut nici atunci când aș fi putut s-o fac.

— Cu toții facem greșeli, îmi răspunde.

Iar îngăduința pe care i-o citesc în priviri îmi sfâșie din nou sufletul.

Ochii îmi cad pe inelul mamei. Era menit să-mi amintească faptul că nu îi semăn, dar m-am îndrăgostit cu aceeași pasiune ca și ea.

— Nu cred că mai am nevoie de el, îi spun, scoțându-mi inelul.

Ea și-l pune pe deget, fără să mă privească. Îi vine perfect – poate chiar mai bine decât îmi vine mie. Pielea ei e puțin mai închisă la culoare, mult mai apropiată de cea a mamei, și i se potrivește perfect, așa cum i se potrivea și ei.

Imaginea mamei îmi apare prin fața ochilor – mereu cu inelul pe deget. Era atât de frumoasă! Și atât de nefericită! Hărăzită să iubească bărbați care fie nu puteau, fie nu voiau să-i împărtășească iubirea.

Iar eu îi semăn mai mult decât mi-am imaginat vreodată.

* * *

După ce Mia pleacă din dormitorul meu, ies pe hol și o găsesc pe bunica stând pe marginea patului în camera ei. Ține în poală un album vechi cu fotografii, pe care am avut ocazia să-l văd doar de câteva ori.

— Putem să stăm puțin de vorbă? o întreb, trecând ușor pragul.

— Firește.

Mă așez pe pat și o privesc cum mângâie cu degetele o fotografie cu ea și mama pe când aceasta era doar un prunc. Bunica era atât de tânără, doar o adolescentă. Și seamănă atât de bine cu mine.

— Ar fi trebuit să te ascult, îngaim, izbucnind din nou în

plâns.

Se pare că lacrimile nu vor să mai sece.

— Nu, îmi răspunde, clătinând din cap și luându-mi mâna într-a ei. Eu ar fi trebuit să te ascult. Am crezut că te protejez, dar n-am făcut altceva decât să te îndepărtez.

— Nu înțeleg.

— Meriți să cunoști dragostea la fel ca toată lumea, Charlotte, îmi răspunde, zâmbind și ridicând dintr-o sprânceană. Meriți să cunoști dragostea adevărată – cea care va dăinui pentru totdeauna. Poate că n-a fost să fie... cu Tate, dar sunt convinsă că o vei găsi într-o bună zi. Vreau doar să fii fericită, e tot ce mi-am dorit vreodată.

Gândul îmi zboară la Tate – la fața lui frumoasă și ochii întunecați ca marea. Am crezut că mă iubește – chiar dacă nu știa să-și exprime sentimentele în cuvinte – dar, la fel ca și în cazul bunicii, dragostea lui se pierde în temerile și nevoia sa de a mă proteja, de a controla totul.

— Vreau să-ți mărturisesc ceva, îi spun, uitându-mă în ochii ei verzi-albaștri. Am luat o hotărâre...

Ea mă privește printre gene.

— Vreau să îngheț anul universitar. Credeam că îmi doresc să fac asta ca să fiu cu Tate, dar, de fapt, o fac pentru mine. Vreau să-mi iau un an liber; trebuie să-mi fac ordine în gânduri, să înțeleg ce-mi doresc de la viață. Știu că pare înspăimântător, dar te asigur că nu e deloc așa. Îți promit că nu renunț la studii. Doar le mai amân. Vreau să fiu sigură că sunt pregătită pentru asta.

— Și ce vei face în acest răstimp? mă întreabă, cu o mină ceva mai gravă pe chip.

— Nu știu sigur... Nu m-am gândit încă. Poate că îmi voi lua încă o slujbă sau poate, cu banii puși deoparte, voi călători

unde va – voi pleca din California pentru câțva timp, nu doar pentru o zi. Dar am nevoie de timp ca să înțeleg cine sunt și ce-mi doresc să fac în viață.

Mi se pare ciudat să-mi pun sufletul pe tavă în fața ei – să recunosc așa ceva. Dar am senzația că în aceste clipe i-aș putea spune orice.

Aștept să-mi răspundă. Păstrează un timp tăcerea, apoi mă strânge de mână, cu ochi scăpărători.

— Cândva, am visat să ajung în Europa... înainte de a rămâne însărcinată cu mama ta. Dar n-am avut niciodată șansa s-o fac.

— Aceasta este șansa *mea*, îi spun eu.

— Bine, îmi răspunde, ținându-mă cu privirea.

— Bine?

— Ia-ți un an liber! Și fă toate lucrurile pe care eu n-am putut să le fac!

— Vorbești serios?

Încuviințează din cap și mă strânge în brațe. Îi simt lacrimile brăzdându-mi tricoul înainte de a realiza că plânge.

— Îți mulțumesc, îi spun, pe un ton grav.

Și vorbesc cât se poate de serios. Căci n-am fost nicicând mai recunoscătoare ca acum.

Doăzeci și cinci

Șase luni mai târziu

Este sfârșitul lui septembrie și mă aflu din nou în Los Angeles. Este ziua de naștere a Miei și, la insistențele bunicii, m-am întors acasă pentru petrecere. Vuietul și căldura orașului sunt familiare și copleșitoare deopotrivă.

După absolvirea liceului, din luna iunie, am plecat din California. Din banii strânși la Bloom Room, mi-am cumpărat un bilet de avion spre Europa. De trei luni sunt plecată de acasă – trei luni ce-au zburat, parcă, într-o clipă.

Acum, Carlos stă întins pe patul din camera mea și îmi răsucesce pe degete o șuviță de păr.

— Nu-mi vine să cred că ai cutreierat singură prin Europa, îmi spune, în timp ce scot din geamantan un maldăr de rufe murdare, pe care trebuie să le spăl cât stau aici.

— N-a fost o aventură atât de riscantă pe cât îți place ție s-o înfățișezi, îi răspund. Am stat mai mult în autobuz, împreună cu alți turiști.

— Da, dar ai dormit în moteluri și ai mâncat probabil, pe drum, baghete cu cașcaval.

— Așa e, îi răspund, pe un ton serios. Doar mă cunoști prea bine. Știi ce rebelă sunt.

Izbucnim amândoi în râs.

— Și pleci atât de repede? mă întreabă apoi.

— Am găsit o slujbă cu jumătate de normă într-o florărie micuță din Vernazza¹⁰ și am reușit să închiriez o cameră ieftină și drăguță, îi răspund, ridicându-mi privirea spre el. Este situată chiar pe coastă. Este atât de frumos, Carlos! Ar trebui

¹⁰ Vernazza – comună din provincial La Spezia, regiunea Liguria, din Italia.

să-mi faci o vizită într-o bună zi.

— Voi încerca, îmi spune, oftând. Cât ai de gând să stai acolo?

— Doar pe perioada iernii, poate ceva mai mult. Apoi, mă voi întoarce acasă, unde voi lucra din nou cu Holly ca să pun niște bani deoparte, iar din toamnă voi începe cursurile la Stanford, îi răspund, scrutându-l cu privirea. Dar vreau să mai profit puțin de această minivacanță și să fotografiez tot ce-mi iese în cale.

Pasiunea pentru fotografie a pornit din dorința de a immortaliza tot ce vedeam ca apoi, când aveam să mă întorc acasă, să re trăiesc totul prin prisma imaginilor. Cu timpul, însă, obiectivul aparatului de fotografiat m-a ajutat să descopăr lumea dintr-un unghi cu totul diferit.

— Așadar, acum trăiești în Italia și ești fotograf? mă întreabă Carlos, ridicând din sprâncene. De fiecare dată când îmi imaginez că te-am descoperit cu adevărat, îmi dau seama că m-am înșelat.

— Amândoi ne-am înșelat, îi răspund, trântindu-mă în pat lângă el.

În ciuda replicilor pe care ni le aruncăm unul altuia, nimic n-a știrbit prietenia noastră. După tot acest timp, cât am fost plecată de acasă, prezența unui om pe care îl cunosc atât de bine îmi alină sufletul. Mă cuibăresc lângă el.

Carlos mă prinde de mână și îmi scrutează încheietura.

— Niciun triumfi?

Îmi plimb degetele de jur împrejurul locului unde se afla cândva simbolul pe care îl desenam cu multă stăruință. Acum am pielea curată și bronzată, fără nici cea mai mică urmă de pix. Obişnuiam să-l conturez aproape cu evlavie, convinsă fiind că avea să mă protejeze.

— Nu cred că mai am nevoie de el.

— Nici eu, îmi răspunde, strângându-mă de mână înainte de a ridica din pat.

— Când e petrecerea Miei? mă întreabă apoi, încălțându-se cu mocasinii și luându-și geanta cu cărți.

— Astăzi la ora patru.

Toată dimineața mi-am petrecut-o decorând casa – am umflat baloane și am prins în piuneze, deasupra ușilor, panglici colorate de hârtie, în timp ce bunica orna tortul. Ea și Mia par cu totul diferite – mai fericite. Mia s-a întors la școală, unde urmează niște cursuri cu frecvență redusă, iar în viața bunicii a apărut cineva – un anume Paul, pe care îl voi cunoaște în seara asta la petrecerea Miei. Totul s-a schimbat... nu doar eu.

— Vin mai târziu la petrecere, îmi spune Carlos, luându-și apoi la revedere.

Îmi pun ghetele în picioare și plec câteva minute mai târziu. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

* * *

Când intru în florărie, Holly mă întâmpină într-un suflet la ușă și mă strânge în brațe.

— Povestește-mi totul! îmi spune apoi.

Ne așezăm la teighea și încep să-mi depăn amintirile – îi povestesc despre călătoria cu trenul din Spania până în sudul Franței; despre cei doi soți pensionari, care se plimbau prin Europa de mai bine de un an și alături de care am călătorit prin Genova și apoi prin alte regiuni din Italia. Despre apele azurii și orașele construite pe stânci albe, ce se înalță din mare. Despre muzeele din Franța, ale căror opere de artă îți îmbogățesc sufletul, determinându-te să fotografiezi tot ce-ți

iese în cale. E încântată să afle că lucrez într-o florărie de la capătul lumii. Apoi, însă, când termin, se apleacă spre mine și mă întreabă:

— Ce mai știi de Tate?

Nu i-am mai auzit numele rostit de atâta amar de vreme, încât acum, când îl aud din nou, simt cum mă trece un fior prin tot corpul. Călătoria prin Europa mi-a distras gândurile și m-a ajutat să-mi stăvilesc dorința de a-l căuta pe Google ca să aflu cum decurge turneul, ca să văd cum mai arată sau dacă și-a reluat vechile obiceiuri: petreceri până târziu în noapte, scăldate în băutură și femei. Nu l-am mai văzut din noaptea petrecută în spital. Dar m-am gândit deseori la el.

— Nu ne-am mai întâlnit, îi răspund.

— Dar ți-e dor de el?

— Fără îndoială, îi mărturisesc, dând din cap.

— A fost prima ta dragoste, iar peste primele iubiri este cel mai greu să treci. Și te-ai dus până în celălalt capăt al lumii ca să-l uiți.

— N-am plecat din Los Angeles ca să fug de el.

— Poate că n-a fost singurul motiv pentru care ai plecat, dar, dacă n-ai fi trăit această experiență, poate că n-ai fi știut niciodată că îți doreai să cunoști lumea.

Știu că are dreptate, dar mi-e greu să recunosc că din relația cu Tate s-a născut și ceva bun. Simt mai degrabă că mi-a smuls inima din piept și mi-a sfărtecat-o fără milă.

— Trimite-mi vederi în continuare! îmi spune Holly, strângându-mă în brațe în fața florăriei. Am tapetat frigiderul cu ele.

Mă sărută pe frunte înainte să plec. Când ne luăm la revedere, amândouă avem lacrimi în ochi.

Străbat străzile ce-mi sunt atât de cunoscute. Nu-mi

amintesc, însă, decât plimbările alături de Tate, locurile unde am mers împreună și drumurile pe care le-am bătut amândoi. Am trăit aici toată viața, dar îmi amintesc doar cele câteva luni petrecute împreună. Aș vrea să uit totul.

Dar nu pot. Și nu cred că voi putea vreodată.

Dozăzeci și șase

După numai cinci zile petrecute acasă, plec din nou. Mai întâi, mă voi opri la New York, iar de acolo voi porni spre Roma. Străbat culoarul îngust al avionului și îmi găsesc locul: scaunul de la fereastră de pe penultimul rând. Mă simt ușurată pentru că plec. Nu sunt încă pregătită să rămân în Los Angeles și să înfrunt lumea și viața de aici. Mi-a fost și așa greu să stau aceste cinci zile.

Oamenii își îndeasă bagajele în compartimentele de deasupra scaunelor și încercă apoi să-și găsească locurile când o stewardesă își croiește drum printre ei pe culoar. Îmi pun centura și, ridicându-mi privirea, o văd stând în dreptul rândului meu. Se apleacă peste bărbatul în costum care stă la margine.

— Charlotte Reed? mă întreabă ea, ținând în mână o hârtie împăturită.

— Da, îi răspund.

— Biletul tău a fost schimbat.

— Poftim?

— Ai fost transferată la clasa întâi. Te rog să mă urmezi!

Nu mă clintesc din loc – pentru o clipă, mintea îmi pare complet goală.

— Poate că e ziua ta norocoasă, îmi spune, zâmbind, bărbatul în costum.

Eu stau împietrită, cu privirea ținută pe scaunul gol din mijloc.

— Ești sigură? întreb, ridicându-mi privirea spre stewardesă.

— Ești singura Charlotte Reed din avion, așa că sunt ferm

convinsă.

— Nu o contrazice! mă sfătuiește bărbatul, pe un ton blajin, ridicând din sprâncenele-i stufoase. Du-te și ocupă-ți locul înainte să se răzgândească!

Se ridică apoi în picioare și îmi face loc să ies de pe scaun, îmi iau perna gonflabilă pentru gât și geanta plină cu cărți și o urmez pe stewardesă pe culoar.

În timp ce ne apropiem de clasa întâi, mă aștept să se întoarcă și, realizând greșeala, să mă trimită înapoi la locul meu. Dar în clipa în care trecem de cortina albastră, care desparte locurile de la clasa întâi de restul avionului, mă simt copleșită de emoții, amintindu-mi ultima oară când am călătorit în aceleași condiții de lux. Deși mi-e greu s-o cred, nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva Tate e autorul.

Dar în momentul în care stewardesa îmi face semn să-mi ocup locul, văd că scaunele sunt complet goale. Nici urmă de Tate. Respir ușurată și mă așez lângă fereastră. Se întoarce câteva clipe mai târziu, aducându-mi o sticlă cu apă rece și un prosop umed, care miroase a castraveți. Îmi sprijin capul de spătarul scaunului și închid ochii.

Aud două stewardese care vorbesc în șoaptă și deschid ochii să le privesc. Nu înțeleg ce spun, dar le văd ridicându-și ochii și zâmbind.

Cineva se urcă în avion – vreun pasager întârziat.

Îmi încleștez mâinile pe brațele scaunului când îl văd ivindu-se în fața mea.

Tate.

Simt un nod în stomac privindu-l cum se îndreaptă spre mine.

M-a găsit. El este, așadar, autorul. După toate aceste luni, stăm din nou față în față. Se așază, nonșalant, pe scaunul de

lângă mine. Poartă un hanorac negru, cu gluga trasă pe cap – ca și când ar putea astfel să-și ascundă identitatea. Aerul este învăluit dintr-odată într-un parfum suav și proaspăt, aproape imperceptibil dacă nu l-ai cunoaște pe Tate Collins. Dar eu îl cunosc.

Stewardesa care m-a condus ceva mai devreme la clasa întâi îl întreabă acum pe Tate dacă vrea ceva, dar el o refuză fluturându-și mâna prin aer. Stă cu ochii ațintiți undeva în față, fără să mă privească, de parcă am fi doi străini care călătoresc cu același avion. Și în clipa în care deschid gura ca să-l întreb ce naiba face, mă întrerupe, spunându-mi:

— Mi-a fost dor de tine.

Și se întoarce, în sfârșit, cu fața spre mine. Privirea lui întunecată și îndurerată e realmente copleșitoare – aproape că am și uitat senzațiile pe care mi le stârnește cu ochii săi sfredelitori, ce par să-mi străpungă până și cele mai adânci taine ale sufletului.

Nu pot să-l mai privesc, așa că îmi întorc capul spre fereastră, căci privirea sa îmi sfâșie inima ca tăișul unui pumnal. Afară, oameni îmbrăcați în veste roșii, reflectorizante, dirijează avionul spre pistă.

— Charlotte! mă strigă, pe un ton din care înțeleg că vrea să mă întorc cu fața spre el, dar refuz s-o fac. Nu reușesc să mi te scot din minte. Am încercat să plec în turneu – am crezut că asta îmi doream cu adevărat – dar fără tine nu mai are sens. Toate piesele îți erau dedicate, dar tu nu ești cu mine să le auzi, continuă, cu respirația întretăiată. Când am aflat că te-ai întors în Los Angeles, am vrut să te văd.

Îmi întorc privirea. Simt cum inima mi-o ia razna în piept, înnebunită să mă aflu atât de aproape de el. Prezența lui îmi stârnește amintiri mult prea vii și dureroase.

— Nu te mai întoarce în Italia! Rămâi aici, în Los Angeles!

Pe sub gluga hanoracului, se ivesc câteva şuvițe de păr – negre și vâlvoi – noua sa imagine promovată, probabil, pentru turneu. Arată bine, mult prea bine, dar încerc să-mi alung gândul din minte.

— De ce-aș face asta? Nu crezi că ți-am dat destule șanse? Îl întreb, gătuită de emoție.

— Totul va fi diferit de această dată. Vom face lucrurile să meargă.

Mă întorc, în sfârșit, cu fața spre el și îl privesc drept în ochi.

— Ciudat, dar mi se pare că am mai auzit cuvintele astea. Nu mai sunt, însă, cea de odinioară. M-ai rănit, Tate – ai stricat tot ce putea fi mai frumos. Ai dat bir cu fugiții când ai realizat că mă îndrăgostesc de tine. M-ai abandonat când ai înțeles că vreau să renunț la tot pentru tine. Mai rău, ai pretins că o faci pentru binele meu. Îți place să crezi că mă protejezi când, de fapt, te protejezi doar pe tine.

— Nu e vorba de asta, îmi răspunde, clătinând din cap și aplecându-se ușor în față, cu mâinile încleștate pe genunchi. N-am vrut să renunți la nimic pentru mine. Am încercat doar să fac ce mi s-a părut corect pentru tine.

— Îmi urmam glasul inimii. Voiam doar să fim împreună. Și o făceam nu doar pentru tine, ci și pentru mine. Relația noastră era poate primul lucru din viața mea care mă făcea cu adevărat fericită.

Îmi simt sufletul sfâșiat îmbrăcându-mi gândurile în cuvinte și realizând cu câtă deznădejde l-am iubit.

— Dar nu ți-a pasat nici cât negru sub unghie de dorințele mele. Credeai că poți să iei decizii în numele meu.

Stewardesa trece din nou pe lângă noi, obligându-mă să

vorbesc în șoaptă.

— Mi-ai frânt inima, Tate. Și pentru asta nu există leac.

Fără să mai stau nicio clipă pe gânduri, îmi desfăc centura de siguranță, îmi iau geanta de jos și mă ridic de pe scaun.

— Nu poți să mă cumperi și să mă readuci în viața ta doar cu un bilet la clasa întâi – nu așa merg lucrurile în viața reală.

Trec pe lângă el ca să ajung pe culoar, încercând cu disperare să nu-l ating. Dar prezența lui îmi stârnește simțurile la viață, îmi simt trupul arzând de dorință, amintindu-mi atingerile fierbinți ale mâinilor și buzelor sale. A lăsat cicatrice adânci pe corpul meu, stigmatе invizibile, pe care nu pot să le înlătur, indiferent cât aș încerca.

Mă opresc lângă el pe culoar. Câțiva pasageri mă scrutează cu privirea.

— Și nu mai veni după mine! îi spun, în șoaptă.

Rămâne cu ochii ațintiți în pământ. Când mă întorc la locul meu, din spatele avionului, bărbatul în costum mă privește încruntat.

— Nu ți-a plăcut tratamentul de la casa întâi?

— Supraestimat, îi răspund.

Nu mai sunt cea de odinioară, îmi spun, în gând. Și e adevărat. Nu mai sunt cea din trecut. Sunt mult mai puternică pentru că am inima frântă. Sunt mai puternică fără el. Și nu-l voi mai lăsa nicio clipă să mă calce în picioare.

Douăzeci și șapte

Stau cu picioarele încrucișate pe vechiul zid de piatră, ce dă spre port, și privesc cerul presărat de pescăruși. Este o zi toridă astăzi, iar aerul sărat îmi brăzdează pielea. Îmi strâng părul într-un coc la spate ca să nu mi se mai lipească de gât.

Trenul, care sosește în Vernazza din oră în oră, tocmai a oprit în gară; aud iureșul turiștilor, care – în drum spre golf – se opresc să cumpere înghețată cu mentă și cafea espresso tare înainte de a se lăsa atrași de farmecul apei. Copiii țipă încântați în timp ce înoată în apa de un azuriu ireal, iar oamenii se scaldă în razele toride ale soarelui, conferind pielii lor o nuanță arămie. Vântul adie ușor, iar valurile se sparg de mal. Priveliștea caselor pastelate, ce străjuiesc marginea stâncilor, mă îmbie să-mi iau aparatul și să fac câteva fotografii.

Diseară, le voi posta pe noul meu blog – *Girl Beside the Sea*. Încă nu am mulți vizitatori – am început cu Mia, Holly și Carlos – dar descopăr că, încetul cu încetul, îmi formez propriul meu public. Faptul că oamenii sunt dornici să-mi vadă fotografiile și desenele îmi conferă o oarecare satisfacție.

Ideea mi-a insuflat-o noul meu șef, Lucca, patronul florăriei *In Nome Della Rose*, aflată doar la un bloc distanță de ocean. Și el are blog, unde le împărtășește cititorilor săi virtuțile medicinale ale florilor pe care le vinde, dezvăluindu-le în același timp și faptul că polenul anumitor specii te pot „îmbolnăvi” de *Delirio di Amore* – delirul dragostei. Deși – pentru că nu vorbesc italiana prea bine și nici Lucca nu știe prea multă engleză – este posibil să fi înțeles greșit povestea cu polenul. Pe de altă parte, nici suma pe care mi-o plătește

pentru munca mea nu știu dacă este cea corectă, dar îmi permit să-mi închiriez o cameră și să mănânc câteva mese pe săptămână la restaurantele încântătoare din oraș, așa că nu-mi pasă prea tare.

Am descoperit aici un stil lent de viață și o rutină care îmi alină sufletul rănit și mă ajută să înlocuiesc amintirile dureroase legate de Tate cu experiențe tihnite și încurajatoare. Seara, când portul este pustiu și învăluit în tăcere, mă arunc în apele oceanului și mă las în voia curenților, încercând să-mi „înec” astfel gândurile. Și metoda începe, în sfârșit, să dea roade.

Îmi iau aparatul și fac o fotografie unei fetețe îmbrăcate într-un costum în roz cu galben, care aleargă după un câine prin apă, în timp ce valurile i se sparg la picioare. Câinele latră și dă vesel din coadă.

— *Mi scusi*, aud o voce în spatele meu.

Las aparatul și mă întorc, zâmbind. Turiștii îmi pun adesea întrebări despre oraș, intuind că aş putea să vorbesc engleza. Dar când îmi ridic privirea spre posesorul vocii, imaginile îmi joacă neclare prin fața ochilor.

— Înainte să spui ceva... începe Tate, scrutându-mă cu privirea... vreau să știi că îți dau dreptate. Tot ce mi-ai spus în avion este cât se poate de adevărat. Îmi pare rău, Charlotte. Mai ales, pentru că mi-a trebuit atâta timp ca să înțeleg asta.

Mă ridic în picioare de pe zidul de piatră, în timp ce zâmbetul îmi piere de pe buze. Nu-mi vine să cred că îl văd în carne și oase. Am senzația că nu-și are locul aici, printre turiști, printre căsuțele pastelate, printre nisipul și marea azurie. Aceasta era casa mea, locul meu tainic, și prezența lui îmi clatină eșafodajul și așa destul de fragil.

— Am vrut să fiu sigur că mi-am luat toate măsurile de

precauție, în cazul tău, că am făcut tot ce trebuia să fac, continuă Tate. În final, însă, n-am făcut decât să te rănesc.

O pasăre zugrăvită în alb și negru aterizează pe zidul de lângă mine. O privesc un timp, apoi îmi îndrept, uluită, privirea spre mare.

— Adevărul e că m-am îndrăgostit de tine, Charlotte, conchide Tate, atrăgându-mi ochii ca un magnet.

Îl privesc cu gura căscată. Și mută de uimire, în ciuda tuturor celor întâmplate. Nu l-am auzit niciodată spunându-mi aceste cuvinte. Și asta pentru că mi-am imaginat că nu mă iubește – că *n-ar putea* să mă iubească vreodată. Dar poate că m-am înșelat.

— M-am îndrăgostit de tine încă de la bun început, poate chiar din seara când ai acceptat să ieși cu mine. Știu că s-ar putea să fie prea târziu – că am stricat totul – dar încă te mai iubesc. Am încercat să-mi continui viața fără tine, am încercat să te uit, dar nu pot să mi te scot din minte. Și nici nu vreau s-o fac.

Un zmeu portocaliu străbate cerul, iar coada îi flutură în vânt. Îl urmăresc, cu mâna la ochi, iar Tate face încă un pas spre mine.

— Știu că te-am rănit și îmi pare nespus de rău. Numai tu dai sens vieții mele. Chiar și muzica, pe care credeam că mi-o doresc mai presus de orice, nu pare să mai aibă vreo noimă fără tine. Și... vreau s-o luăm de la capăt. Fără reguli, control sau supremație. Nu te voi mai alunga atunci când spaima îmi va da târcoale și nici nu voi mai lua hotărâri ce-ar trebui să-ți aparțină. De data asta, vreau să fac totul cum se cuvine. Putem s-o luăm de la început? mă întreabă apoi, după o scurtă ezitare.

I-a trebuit atâta timp ca să înțeleagă obstacolele pe care le-a

presărat în calea relației noastre. Și poate că ar trebui să-l urăsc pentru asta. Dar nu pot s-o fac. Îmi dau seama cu câtă ardoare mi-am dorit să-l aud spunându-mi toate astea. Să-l aud mărturisindu-mi că îi pare rău pentru că m-a rănit și că m-a iubit în tot acest timp. Lacrimile îmi brăzdează obrajii – calde și sărate ca briza mării.

Face încă un pas spre mine și apropierea lui îmi aprinde simțurile. Fiecare fibră și por al trupului îmi ard de dorință și simt o durere aproape viscerală să-l ating. Îmi întinde mâna și mă privește drept în ochi.

— Bună, îmi spune, cu brațul întins, de parcă ne-am întâlni pentru prima oară și ar vrea să-mi strângă mâna. Străbăteam coasta, când o fată de o frumusețe uluitoare, ce stătea pe țărm și făcea fotografii, mi-a furat privirile. Și mă întrebam dacă aș putea să o invit în oraș – într-un local modest. Sper că nu ești genul extravagant.

Ochii săi întunecați strălucesc în lumina soarelui de amiază.

Îmi ațintesc ochii asupra mâinii lui, ce stă suspendată în aer. Îmi doresc cu disperare să-l ating, să-mi împletesc degetele cu ale sale, să spun ceva prin care să-l cuceresc din nou – dar, din motive obscure, nu pot s-o fac. Îmi este mult prea teamă.

— Bine, îmi spune, după un timp, dregându-și glasul și lăsând mâna să-i cadă pe lângă trup. Îmi pare rău că am venit aici... Nu voi mai încerca să te caut. Te iubesc, Charlotte. Sper să ai parte de o viață fericită – de viața pe care o meriți. Pentru că meriți să ai o viață frumoasă.

Se întoarce – gârbovit și înfrânt – și pornește pe strada pavată cu pietre ce duce spre centrul orașului.

Îmi amintesc în clipa aceea cuvintele unei ghicitoare din Venice Beach, care, în urmă cu câțiva ani, ne-a citit, mie și lui Carlos, viitorul în palmă. Mi-a spus că linia destinului meu se

frânge în două, iar, la un moment dat, aflându-mă la o răscruce de drumuri, va trebui să fac o alegere – să aleg calea pe care o voi urma în viață. La vremea respectivă, mi s-a părut o prostie pe care doar mama ar fi crezut-o. Dar poate că a avut dreptate. Poate că aceasta este alegerea pe care trebuie s-o fac – o viață alături de Tate sau o viață fără el.

Și în ciuda inimii mele frânate... încă îl mai iubesc.

Alerg după el – temându-mă deodată că îl voi pierde din nou. Îl apuc de braț imediat cum ajung în preajma lui și îl simt crispându-se. Timpul pare că se oprește în loc și totul se mișcă cu încetinitorul – până se întoarce cu fața spre mine.

Nu pot să-l pierd din nou.

Îmi șterge cu degetele lacrimile ce-mi brăzdează obraji. Scoate un suspin adânc și ochii i se înseninează. Mă ridic pe vârfuri și îmi contopesc buzele cu ale lui. Tate îmi răspunde cu aceeași pasiune, strângându-mă și mai tare. Și parcă în acest sărut sunt toate săruturile pe care le-am ratat în acest timp: ultimele luni, nopțile nedormite, cu briza mării în camera mea și cu gândul numai la el. Mă cuprinde cu degetele de păr și, trăgându-mă și mai aproape, mă sărută de parcă n-ar mai vrea să-mi dea drumul – nici acum, nici peste o mie de ani. Și nici nu vreau s-o facă. Nu mai există nici granițe, nici ordine și nici limite – doar un început.

Primul nostru sărut. Prima noastră declarație de dragoste. Prima noastră eternitate.

Mulțumiri

Elizabeth Craft

Această carte a văzut lumina tiparului datorită efortului susținut al mai multor oameni, care merită toate aprecierile din lume. În primul rând, vreau să-i mulțumesc prietenului meu, Les Morgenstein, de la Alloy Entertainment, pentru că a acceptat s-o publice. Vreau să adresez apoi toate mulțumirile mele echipei de la Alloy: Josh Bank, Lanie Davis, Elaine Damasco, Romy Golan, Joelle Habeika, Sarah Shandler și Annie Stone, un redactor extraordinar.

Sunt, de asemenea, extrem de recunoscătoare echipei de la HarlequinTEEN, care s-a implicat cu trup și suflet în crearea acestei cărți – în special, Natashei Wilson și lui Margo Lipschultz. Integrarea mea în familia Harlequin este un vis împlinit.

Îi mulțumesc impresarului meu, Christy Fletcher – îți promit că voi da cât de curând viață unei alte povești.

Ca întotdeauna, trebuie să recunosc că sunt norocoasă pentru că mă aflu mereu înconjurată de familia și prietenii care mă susțin fără încetare. Mii de mulțumiri lui Adam Fierro, Sarah Fain, Gretchen Rubin și Mindy Wilson, care mi-a mărturisit că inima a început să-i bată mai tare în piept doar după primele pagini citite.

Shea Olsen, *Flower* n-ar exista fără tine. Așa că îți mulțumesc de mii de ori.

Shea Olsen

Ai nevoie de un sat ca să scrii o carte. Și ca să dăm viață acestei cărți, a fost nevoie de o mică metropolă. În primul rând, vreau să-i mulțumesc lui Elizabeth Craft, pentru că ea reprezintă muza inspirației romanului de față; fără ideile ei, sămânța acestei povești n-ar fi prins niciodată rădăcini.

Vreau să mulțumesc echipei de la Alloy Entertainment – sunteți cu toții o adevărată forță a naturii. Annie Stone, ești o sursă inepuizabilă de observații pertinente și intrigi geniale. Fără tine, această carte ar fi zăcut acum pe podeaua etajului 29 din Manhattan. Vreau să le mulțumesc și celorlalte minți agile de la Alloy: Josh Bank, Sara Shandler, Lanie Davis, Joelle Hobeika, Romy Golan. Mă lăsați fără grai... în sensul cel mai frumos al cuvântului.

Îi mulțumesc, de asemenea, lui Margo Lipschultz, pentru că a simțit freacăta tainică al inimii ascunse în această poveste și a încurajat-o să bată cu putere. Ești un fulger dătător de viață, înveșmântat în straie de redactor. Talentele tale mă lasă fără cuvinte! Vreau să le mulțumesc Natashei și întregii echipe de la HarequinTEEN pentru încrederea, pasiunea și dăruirea pe care mi le-ați acordat în această călătorie grea. Îi mulțumesc, de asemenea, impresarei și zânei mele bune, Jess Regel, pentru minunile pe care le înfăptuiește.